Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

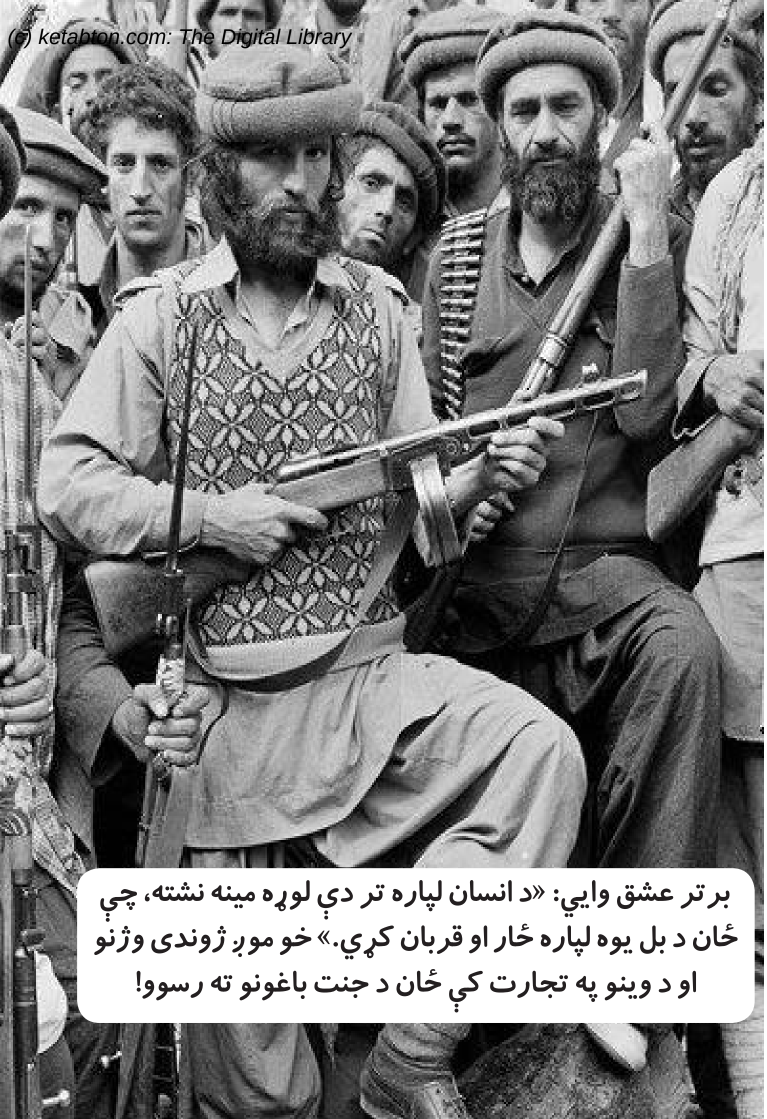

بر تر عشق وايي: «د انسان لپاره تر دي لوړه مينه نشته، چې ځان د بل يوه لپاره ځار او قربان کړي.» خو موږ ژوندی وژنو او د وينو په تجارت کې ځان د جنت باغونو ته رسوو!

لومړی ګام

«ټول په دې فکر دي، چې نور وګړي او ټول بشريت بدل کړي؛ خو هېڅوک د ځان د بدلولو په فکر کې نه دي.» ليو تولستوی

«زه» سپېڅلی، «بل» ناولی!

لږ تر لږه نيمه پېړۍ کېږي، چې دلته د بل بدلولو کلچر پيل شوی او دغه سپين خدايي کلی، د انسان-فرد د بدلولو مسلخ ګرځېدلی.

دلته هر «بل» زيات دی، «اضافي» دی او چړې زموږ غيرتي نښې دي!

دلته «بل» زيات دی! بل حق نه لري. بل ناروا او حرام دی. او دا له ماشومتوبه را زده کېږي!

پرته زما له ډوله، زما له فکره، زما له رسم او رواجه، زما له اند او باوره پرته بل يو هم روغ نه دی، سړی نه دی او خدای ناروا کړی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ پر یو بل کانګي کوو. بل را ته ازغی دی. بل اور را اچوي.
بل ظالم دی، ناجنس دی، بدل دی، کچه او ناپاک دی!

د بل بدلولو باغ لنډ انځور

دا څو میلیونه په وینو سره قربانیان، زخمیان، عقلي او رواني ناروغان،
دا له خپل پلرني کور، کلي، ښار څخه شړل شوي انسانان،
دا د غچ او انتقام له اوره ډک بالفعل او بالقوه جنګیالان،
ټول ټول د بل بدلولو دوزخي فکر او فرهنګ هغسې راوړل لکه دا اوس یې چې راوړي!
دلته زوی انقلابي شو، پلار ضد انقلاب شو. بزګر ړیره خرېلې سرلوڅی معلم وواژه، په ضد کې یې بریتور ضابط، د ټانک په ګولۍ کلی او جومات نښه کړ.
دلته هر نوم، هر خېل، هره درجه انسان قاتل شو. او داسې هم کلی قاتل شو، هم ښار قاتل شو.
موږ یو بل د ککړ ذهن، ککړ فکر، ککړو اخلاقو، ککړ چلند او ککړ رواج په خاطر غندو، محکومو، وهو، وژنو...!
او موږ د خپل ذهن-باور له نظره بل د ککړ اند- باور په خاطر؛ د خپل «روا» او «مقدس» غضب په اور کې سوځو او تباه کوو!
وه نه وه! یو وخت زموږ د اداري د وړتیاوو لوړولو او اداري د پراختیا رییسه آریه نجات، زما د مشر زوی «بهرام امرخېل» په لیدلو سره هکه اریانه شوه او ویې وېل: «وفا صیب،بچه ات طرف تو نه رفته!»
زه وایم دا یې کمال دی، چې ما ته نه دی شوی!
زه «یو» یم! نوی ځلمی بهرام بیا ځانته «یو» دی! هېڅ «یو»، د بل «یوه» تکرار نه دی.
ځکه نو خلقت دومره رنګین او متنوع دی.

هېڅ «یو» په «بل» کې نشي تکرارېدلای!

تنوع خدایي لورینه ده. د فکر تنوع، د اخلاقو تنوع، د رواجونو تنوع، د اندونو-باورونو تنوع، د رنګونو او قومونو تنوع... او بالاخره د هر وګړي تنوع ددې شاهده ده، چې هر یو ژوند خدایي شهکار دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغې مېرمنې وخندل او په خپلو تبصرو يې زموږ د څېرو، د افکارو، د خويونو او چلندونو تنوع ونه ځپله. او په دې سره زه يو هم او بهرام يو هم په خندا شوو.
موږ نړۍ، چاپېريال، انسانان د خپلې هېندارې دريځ ته را ټيټوو. هر بل بايد هغسې واوسي، لکه زه چې يم.
ځکه نو اټکل کوم، چې لا ځان سم نه وينو. لا خپل «ځان» ته نه يو رسېدلي. ځکه به نو دلته په دغې افکارو، ايډيالوجيو، باورونو او خويونو را جمعه کړې ټولنه کې فرديت او تنوع سپېڅلي نه وي.
ځکه به نو ښايي د يوه يوه خدای را څخه خوشحاله نه وي!
په دا ډول ذهني- دوزخي فضا کې، هر فرد او وګړي چلپيا خوري؛
ځکه نو بيا زه هم چلپيا خورم،
زه هم د بل لپاره هومره نامقدس، ککړ، بد، خراب او ناولی يم؛ لکه هغه چې زما ذهن ناولی، ناروا او حرام را پېژندلی!
په داسې اند او باور سره هم «زه» او هم «بل» چلپيا خوروو. بيا نو هېڅوک نشته:
وېرېږم، دغه جګړه چې موږ متمدنو فکرونو-خويونو اسير کړي انسانان يې کوو؛ د ټولوژنې مبهم مانيفست نه وي!!!
اخلاقو او باورونو څومره تاوان رسولی دی! بل دې اوسي؛ خو چې خپل «فرديت» او «تنوع» حلال کړي! زما په څېر روا سړی شي!
زما افکار، زما اندونه-باورنه، زما عادتونه په ماته غاړه خپل کړي. خپل فکر، باور، اخلاق او عمل يې وګرځوي.
ښايي په دا ډول پوهه، عقل، اند او باور سنبال انسان، د ټول ژوند وژلو لپاره بس وي!
په دې ډول چلند سره دنيا تکراري شمېره ده.
ځمکه زما غټه شوې، پړسېدلې څېره ده،
وګړي له ما جوړ بتان دي.
زمانه زما د ساعتيرۍ ساعت دی.
آه، څه وکړم، په دا ډول کلمو انځورګري کول هم زور غواړي؛ دلته به دمه شو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویم ګام

«تر هغو چې انسانان د ترلاس لاندې موجوداتو بېرحمه وژونکي وي، هېڅکله به سلامتي او سولې ته ونه رسېږي؛ دا ځکه: تر هغو چې انسانان د حیواناتو په ټولوژنه لاس پوري، یو بل به هم وژني. په حقیقت کې، هغه څوک چې د قتل او غم کر کوي، نشي کولای مینه او ښادي ورېبي.» فیثاغورث

د کپتان نیازمحمد کیسه:

کیسه له سره ثوره ور دمخه ده: نیازمحمد هم اول نمره او هم زموږ کپتان وه. هغه د بزګر بچی وه؛ خو له موږ غونډې خانزاده ګانو یې، د درس میدان وړی وه. ښایي د ښوونځي کتابچې او قلمونه به یې هم د هګیو په پیسو ؤ.

نیازمحمد پر موږ بد لګیده. ځکه هغه «بل» ؤ. اول نمره ؤ، کپتان ؤ، او د الجبر هر سوال ځواب یې په ذهن کې ؤ. کیمیا او بیالوجي هم لکه اوبه ورته وه. تاریخ او جغرافیا یې هم له یاده قصه کول. او همداسې نور کتابونه یې ټول په مغز کې وه.

هغه وخت هم ولاړ، هغه د میدان مرکزي لیسه هم ولاړه، هغه د نیازمحمد کپتاني هم ولاړه.

ما دولسم په غازي لیسه کې ختم کړ، کابل پوهنتون ته دت شوم او نیازمحمد په منډه منډه طب انستیتوت خلاص او بله ورځ ډاکتر شو. او دې مینځ کې انقلاب ځوانان خوړل، تر څو څو تنو غیر پښتنو جنرالانو د ګوند، پوځ او پولیسو څلور پنځه لکه انقلاب

«هر انسان د ځان لپاره لاره ده او یوازنی حقیقت. عیسې خپلو دولسو یارانو ته په خطاب کې وویل: «زه لاره یم او حقیقت.» خو هغه د مسیحا له اګاهۍ څخه غږېده، نه د هغه عیسی له قوله، چې له انسانه پر ته بل څه نه وه.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکي په قمار وواهل او بیا کابل د تنظیمونو شوا و کلیو ته د سرو کابلیانو لارې خلاصې شوې او فاتحو کلیوالي ځوانانو هم په سکر بیستانو ونومول.
د نیازمحمد د ډاکترۍ کار و بار هم میدان ښار ته وکوچېد. نور نو ډاکتر دریشي غوره ځولې وه، کمیس او پرتوګ سره له کابله میدان ښار ته په ګشت کې وه!
خو د بل بدلولو «زمری» او «سور ملنګ» او یو عالم سړي ورپسې وه! هغوی د چا په ږیره پر ښوولو، پګړۍ یا پکول په سرولو نه بندیدل!
بیا یې ډاکتر نیازمحمد د کابل میدان ښار په لاره کوز کړ.
مور، خور او بل او بل، چې ځومره سر او تندی وواهه، خو د ولایت مقام ته، د جنګ له نغارو سره، را کوز شوي والي صاحب، په عرض ورغلې کورنۍ داسې ځواب کړه: «مورې خبر نه یو!».
بل وخت خور، ورور په خوب ویني. شهید ډاکتر وايي: «خورې! زه قوماندان (...) کوز کړم، بیا یې نښه کړم، بیا یې د ډاک په ازغو او خځندو کې کش کړم. راشئ! پکول مې د پلانکي ډبرې څټ ته پروت دی، چرمي بوټان هم ورړو سپیانو شکولي او دلته ډاک کې پرې ایښي.»
مړی پیدا شو. نښې نښانې د نیازمحمد وې. کورنۍ، مور او خور زورور والي ته عرض وروړ. والي پلانکی را وغوښت. پلانکی هم د مخالفې جبهې جنګ ته روان وه، وخت یې کم وه؛ نو خبره ور یې خلاصه کړه: «اوس خو مې وژلی څنګه یې کوئ؟! که مسلمان ؤ، مفت به جنت ته ولاړ شي که کاپیر ؤ، اوس به خپل نصیب ته رسېدلی وي؛ بې د هغې یې جهنم ځای ؤ، اوس څه ما وژلی، څه خدای ژوند ترې اخستلای.»
«قوماندان والي» هم دغې کشالې ته داسې د پای ټکی کېښېښود: «اوس نو شوي، زه خپل قوماندان نشم خپه کولای، اخر هغه چې بندي کړم بیا ته د هغه پر ځای جنګ ته ځئ؟؟؟»
د سره ثور، سره اور دغه جوړ کړی قوماندان په خپلو ځوانو همسنګرو ملګرو کې «بل» نه لیده. هر یو دی ؤ. خو نیازمحمد «بل» ؤه. پیدا یې کړ او ختم یې کړه.
ښه، شرم دی، چې د قضاوت ګناه وکړم! خدای شته او هېڅ شی پټ نشي پاتې کېدلای!
دا کیسه به پر بېړدو، او خپلې ته به را وګرځو.
زه چې په فکر کې غلط شم، او په ځان غمجن شم او د خپلو جیبونو او جایدادنو په تللو او نورو سره په مقایسه کولو شم، نو یو ګل په شان اولاد زړه ته را ولوېږي او ترپ په شُکر سر ټیټ کړم.
اولادونه مې ښکاره دي. هر یو یې ځانته ژوند، ځانته فکر او خیال، ځانته پېژندنه، ځانته رنګ، ځانته جهان، او ځانته سرنوشت لري.
نه یې قد له چا سره مقایسه کوم، نه څېره، نه عقل، نه لیاقت، نه عمر، نه سویه، نه خېل او قوم، نه ځواکمني او شهرت!

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو یې هم د مقایسې وړ نه دی. ځکه چې د ځمکې پر مخ «یو» هم له بل یوه سره د مقایسې نه دی.
افغانستان د کم او زیات دېرش مېلیونه «انسان ګلانو» باغ دی. د نړۍ په نامه باغ بیا خپلو نژاد نژاد فصلونو کې، اووه اته میلیارده رنګین انسان ګلان غوړولي.
انسان د طبیعت ګلانو ته وتی دی. خو چا لا خپل «انسان ګل» نه دی پرانستلی. انسان ګل لا هماسې بې نومه، لومړنی، زوړ او قدیمي او هیر پاتې دی.
هرڅه له ځانه پېل کېږي. زه هم ځانته را ګرځم.
زما اولادونه: یو یې هم په ټوله ځمکه کې نه پیدا کېږي. او د ځمکې پر مخ «یو» هم د بل یوه تکرار نه دی؛ ځکه یو یې هم د بل یوه-ولو که اوباما، یا اسامه، یا ماندېلا وي- پر ځای نشي کېدلای.
هر یو یې تر ټولو جګ قد، دنګه ونه، ښایسته صورت او ځانته د زړه دنیا دی؛ خو د هغوی په خوا کې هېڅوک نه په قد، نه په شخصیت او نه په اصلولۍ ترې ټیټ او کچه دی!
انسان په رنګ معتاد دی. داسې ایډیالوجیکي، اخلاقي، فکري، اعتیاد هم رواج دی. عادتونه او سنتونه خو بیا له یو بل سره د جنګولو تېل دي.
د انقلاب له اورونو پخوا، ها د شاه او سردار د زمانې ورې سوله او وچ امنیت وخت کې به، زما پلار سرکاتب محمد اکبر خان امرخېل، له کابله چینایي رنګه مجلې راوړې. پلار یوازې په پارسي میرزایي ژبه کې «سرکاتب» وه او نورې ژبې نه ورتلې! مجلې یې له خپل ورور بللي، کلیوال ترکاڼ او خټګر محمد ظاهر سره، چې ټولو به باچا باله، پیتاوي ته کتلې او زما ابو به هم ورته کورت بټه باندې کړې وه.
زما خو بیا بیخي له لوست او لیکه توبه وه، خو رنګه عسکونه مې ښه ایسېدل. او چې نوبت به راغی مجلې به مې پاڼه پاڼه اړولې! په رنګه پاڼو به مې لاس را کشاوه! حتا دغه عکسونه به مې بویول. وېره را سره نه وه، چې په سره اعتیاد به واوړم!
دا مجلې د کمونیستي چین په عسکري رنګ ډکې وې. بزګر عسکر، زده کوونکی عسکر، معلم عسکر، مامور، سرمامور، رییس، وزیر، رهبر هر یو عسکر، عسکر او قوماندان هم عسکر، یو مخ شپږ، اوه سوه میلیونه نفوس عسکر، تا به وېل، چې ټول چین یوه عسکري قشله ده!
وروسته، چې ښار کې معلمان وزیران شول او کلي کې ملاصاحبان قوماندانان شول، او پلار هم ښه وګڼله، چې د اعلیحضرت تر بیا راتللو پورې د پلرو نوم کابل کې وساتي، نو زه مکتبی هم له کورنۍ سره را کابل ته شوم او بیا په یوه رنګ کې ونښتم، څو چې د عقل غاښ راخوت او زه پوهېدم، چې د چین عسکري رنګ، د بل بدلولو د دوزخ رنګ دی. او دوزخ همدا دی، همدا دی...!
دومره زه ګڼ وم؛ تاسو څه فکر کوئ آیا زړه مو را سره مني چې هدیرې د بل بدلولو اند و باور جوړ کړي؟؟؟
نور خبرې هم شته نو تر بل ګامه به دمه شو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

«هغه سړي په دفاعي دریځ کې څرګنده کړه: «موږ ډېر رنځېدلي یو... ټول وایي، چې حقیقت له بیانه لوړ دی. ربازار تارز ووېل: «هغه چې ته وایې حقیقت لري، خو حقیقت تل ؤ. نه له چا زېږېږي او نه له منځه ځي.

زما دوستانو تاسو باید پوه شئ، چې هر یو د خدای تعالی د عشق او رحمت د سمندر یو څاڅکی یاست.

نو له تاسو غواړم، ای زما ښو دوستانو، چې د ځان دننه د هغه په لټه کې اوسئ، او دعا وکړئ، ستاسو کنډولي دومره در ډک کړي، چې مینه در څخه څپې ووهي.»

«ټول د خدای تعالی په لور په سفر کې دي»
تبتي راهب

دریم ګام

بیا خپله پوښتنه را اخلم: آیا زړه مو را سره مني، چې هدیرې د بل بدلولو اند و باور جوړې کړي؟؟؟
یو څه به له شخصي تجربو در سره شریک کړم:

د خواجه صاحب لمونځ!

داودخان، د حکومتي زغروالو ټانکونو او د بګرام هوایي ډګر میګ الوتکو را چپه کړ، خو مکتبیانو ته خدای مظاهرې او مارشونه په لاس ورکړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نویو، ځوانو رهبرانو نسل، د ګڼو مارشونو، ولوله ناکو بیانیو سرې ورمې، او د لور او بېل له وسلې سره، د ډول اتڼ ته د بزګرانو چپه او راسته اتڼونو او غاړو اچولو، مور هم وتخنولو او د پلرو له «ښه کوه، بد مه کوه!» نصیحتونو، د تل لپاره را جلا او دغې نوې لارې ته را واوښتو او ډېر ژر د انقلابي بیرغونو او شعارونو په جوش او خروش کې را تازه او د مبارزې په میدان کې د «ګرم شه لا ګرم شه! یې د آزادۍ لمره، یې د نیکمرغۍ لمره...» سرود ته ودریدو.

نور نو تاریخ په منډه وه. بدلون راوستونکو معلمینو د «مادي برابرۍ» د بنسټګر خبره په وار وار را تکراروله، چې «انقلاب د تاریخ اورګاډي دی!»

اټکل کېده چې دوه درې کلونو کې به فیوډالي افغانستان، د «کور، ډوډۍ او کالي» د مساوات په جنت بدل شي! ځکه نو په همدې سره خوله نوې ځوانۍ کې، د زړو خانانو او ملکانو: لکه وکیل حفیظ الله امرخېل، او ملک عبدالظاهر، او خانداني ملایانو، لکه لوی خواجه صاحب له مخې بې سلامه تېرېدو. نور نو څوک ددې وه، چې دغو نیمچه ځوانو سازمانیانو ته د زړو وختونو خبره بیا را یاده کړي.

زمونږ همزولي هم په عادت او په چلند رنګارنګ وه. د انقلاب په کار کې ځني تیز، ځنې پخ او ځني بیا ډېر تېز وه.

هغه نمیچه دنګ ځوان، چې زه یې دلته صدیق نوموم؛ بیا ډېر تېز وه! ټوله ورځ یې په خان او په ملا او د کلي لوی خواجه پسې را اخیستې وه. بالاخره یې راپور ورکړ، چې «لوی خواجه اشرار دی!»

– ځنګه؟

– ما په لمانځه ولیده!

لوی خواجه صاحب، د اګسا اداري نامعلومو بندخونو ته ولوید؛ خو د یادي ادارې د وخت لومړی مرستیال، ډګرمن محمد یوسف امرخېل په امر، د صدارت له توقیفځي را خوشې شو او اوس هم لمونځونه ورکوي او خلکو او یوسف خان په خپلو دعاګانو کې یادوي.

دا بله یې هم واورئ:

فلقي کورتۍ

اوس نو غرونه او غارونه او لېرې ځنګلونه، د حکومت له کنتروله وتي وه. شپه شپه به د خزاندار عیسی خان له کلا لېرې، د موشکوش او سه صد و سه برد ټوپک یو نیم ډز او غرپ پورته کېده. زه به د میدان درې، د خزانه دار صاحب د کلا په برج کې ناست وم او مزدورانو او بزګرانو ته به مې زړه له غمه شین شین وه! ذهن کې به ځان سره لګیا وم، چې د ارتجاع دې کور وران شي، چې د فیوډالانو د سود او سلم د اقتصادي ظلم د بیا رواجېدلو لپاره بزګران داسې، غرو ته خېژوي او په ناپوهۍ کې یې د جنګ اور ته ور اچوي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور نو والیان، ولسوالان، رییسان او مدیران شوي معلمان، له کلاشینکوفونو سره ګرځېدل. مکتب هم تش لاسو مکتبیانو په ګزمو ساته! زه به هم د بزګرانو کورونو کې ډکو دسترخوانونو آوار بدلو، د هغوی د زامنو او لوڼو مکتبي کېدلو او په درې سوه درهمو واده کولو د فرهنګ د عامېدلو په امید، کلا کې پروت وم.
اخر یې د میدان مرکزي لیسې ته-چې اوس د ذکر الله شهید په نامه نومول شوې وه-د اردو یو T 54 ټانک راوست او په دې پولادي جنګیالي یې، د شپې او ورځې لخوا مکتب ساته. د ورځې به سازماني مکتبیان په متو باندې، د انضباطانو له سرې پټې سره، په مکتب ګرد را ګرځېدل؛ خو اصل زور د ټانک وه او قدر یې هغه وخت موږ ته معلوم شو، چې بله ورځ له لیسې وکوچېد! په سبا چې ورغلو، نو لیسه توره ایره شوې وه. چپراسیانو ویل مولوي... په څو تنو اوربوز ټرلو موږ وټرلو، بیا یې په لیسه تېل واچول، ګوګړ یې ور ولګاوه، او نور په خپله مخه پسې ولاړل.
لیسه راکډه شوه میدان ښار ته. نور نو غرو ته ختلي ملایان او بزګران، په معلمانو پسې پټ پټ را کښته شول. نن شپه د ده په کور جنګ، سبا د هغه درمند سوځېدلی، نن پلانی مکتبی له کوره وښتل شوی، بل سبا یې د پلاني خان یا ملک زوی اکسا پلچرخي ته اچولی.
دې کې یې زموږ یو معلم، چې دلته یې زه د (دوست محمد) په نوم یادوم؛ له کوره ووېست. معلم چا ونه لید چې څرنګه، چا او په څه ډول قانون او طریقه محکمه کړ؟ موږ ته احوال راغی، چې معلم یې د کورتې د اوږده چپه ګردن په خاطر «خلقي» ثابت کړی او په همدې نغده ګناه یې تبرږه پر سر ور اړولی!!!
له دې کیسو څخه نه غواړم چا ته د دار رسۍ یا د برائت وثیقه جوړه کړم. خدای تعالی چې شته، د بنده ګۍ په حال کې «بنده» به د څه شي قضاوت وکولای شي؟؟؟
څوک خبر دي، چې له جسمي مرګ وروسته به د معلم ورځ ښه وي، که د هغه، چې ورځ کې یې د نخاس په اندازه سړو پر ستونو، د خپل غضب چاړه را کشوله!؟
برکت یوسۍ.

یادونه:

له ټولو هغو ځوانانو او مشرانو او همزولو څخه چې په یو ډول سره، له یادو شویو فکري-باوري لوریو سره ګډ حسي- عاطفي درد او تړاو لري، عذر غواړم او په ټینګه سره تکراروم، چې ددې کیسو له راوړلو څخه زما مقصد یوازې او یوازې زموږ د ګډ درد(د بل بدلولو تراجیدي) انځورول دي، چې افغانستان کې یې له میلیونونو وګړو ژوند، سلامتیا، شخصیت او خوشحالي اخستې ده او لا هم دغه دوزخ زموږ پر فردیت را چاپېر پروت دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«داسې زه په دې جهان کې د بشر لپاره پردی يم، هغه ما ته نه ګوري ؛ بلکې قدرت ته يې د خبرات ستر ګې نيولې دي.»

څلورم ګام

«تېولې طريقې پر خدای ور ختمېږي، نو مه وارخطا کېږه، چې بل نه غواړې خدای هغسې ووينې، لکه ته يې چې وينې، يا ژوندی استاد ستا په ستر ګو نه وينې، يا دنيا ته په بل نظر ګورې... ټول د خدای په لور په سفر کې دي.»

بل بدلول له کومه را پيدا کېږي؟

دا کيسه له وړکتوبه را سره پيلېږي. له هغه وخته چې «ښه» او «بد» را پېژندل کېږي. اوس په دې باور يم، چې زه «ښه» روزل شوی يم، بل «بد»!
زموږ روزنه- فکر، باور، عادت، رسم او رواج- هر څه ښه دي او د نورو بد دي.
زما «ښه» ما ته يا له پلرو او نيکو پاتې دي يا مې له معاصرو ايډيالوجيو او راز راز باورونو او مانيفستېونو څخه را قرض کړې او اوس مهال زه د داسې ښو بارکشوم، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما له فرديت سره بيګانه دي.
دا ځکه چې زما د فرديت په رګونو او اعضاو کې، د ټولنې او کتلې د فرهنګ له ارشيف څخه د يوه مړه کالبوت ذخيره کړې وينه را تزريق شوې.
دغه «ښه» او «بد» چې په ما کې ظاهر شوي، زما ذاتي ذايقې نه دي غوره کړي.
زما ښه له هيرو وختو را پاتې دي.
زه په ډېرو لرغونو ذهنتوکو ډک يم.
له ما د بل مرام ټوپک جوړ دی.
زړه چاړه، او زوړ د جنګ بيرغ، زما د اشغال شوي وجود په لاسونو کې، د يوه مړه کالبوت، د تزريق شوي فرهنګ، ننګ او ناموس دی.

زه په کبر کې کبروالا په ما کې

زه به اوس ځانته متې را بډوهم. د پاسوالو، د شپني يا غرمني خوب په دمه کې په ځان ننوځم او تر څو مې «ځان» نه وي زېږېدلی، شی به ځان کې نه پرېږدم!
څه بد خوب مې ليده! د بل پر ضد هره خبره، هر کار او هر اقدام را نه په خوب کې وشول. انسان په وينه ژوندی دی او زه يې په پردی وينه چالان کړی وم!
زما او يوه زراعتي چرګ، زما او يوه فارمي خوسي، غوايي، آس...څه توپير شته؛ دواړه د معاصرې انساني اګاهۍ مادي، حسي، ذهني او رواني «قدرت» او «شهرت» لوړې داسې مصنوعي مصنوعي، ډبل ډبل او ځاناخبره ميدان کې خوشې کړې يو.
هغه لرغونی، هغه د «عتيق» د زمانې، چې کبر کې پروت وه؛ مړ نه وه؛ مړ زه وم، چې د ژوند وينه را بدله شوې وه او د مړي خيالانونه را په کې په غورځو پرځو ول!
هغه ښه، چې ما يې ببرغونه او شعارونه وړل، ټول مړه وه! او زه د مړو نصيحتونو ته په بيګاره عادت شوی وم.

زما فکر که اوبه شوې ډېره!

په لوړه وايم: دا ډېرين تبرونه، مسي سکې، جوهر داره چړې، او د غرڅو په پوټکو خامک دوزي شوې د بخت او اقبال پيل او پای منترونه، زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ماشوم وجود سره اړخ نه لګوي.
په ډاګه وایم: معاصره تکنالوجي هسې د مخې پرده ده؛ موږ اوس هم په ډبرو کې اخته یو! ځانته مو معاصر ډبر پیر جوړ کړی. ډبره زړه ده، د کبر نښه ده، ډبره زموږ فکر، اند او باور، رواج او عادت د زریزو لپاره ساتي.
ښایي زموږ فکر او ذهني ګاڼه اوبه شوې ډبره وي، چې د مغز د حجرو په بڼه استحاله شوي.
وګورئ، ډبره په زړه کلکه ده که زموږ فکر او مغزي متاع؟ ډبره چې وسله شي، نو یوازې د چا سر ماتولای شي، خو ذهن، چې باروت وپېژندل اوس اصلي ټولوژني ته، د تخنیک او صنعت په لاسو دامونه جوړوي.
ذهن په ټولو قتلونو ککړ دی. د هر قتل څټ ته یو روزل شوی ذهن او باور ولاړ دی.
ذهن مو دومره په «ډبره» مېين دی، چې ډبره په هرڅه کې کاروو. حتا مېزونه او څوکۍ، د سپکې ارچې د لرګي پر ځای له ډبرو جوړوو. ډبره مو د مېز د سر ښایست دی.
کېدای شي یو ځل دا پوښتنه شخصي کړو، چې ولې ډېری څه له ډبرې جوړو او لوړې بیې په ډبرینو اجناسو ورکوو، لکه چې ذهن ډبره ده؛ خو د مغزو په شکل.
عجیبه ده! زه ددغو ښو، چې اوس را ته په باور او هرڅه بدل شوي، په اړه هېڅ شخصي انتخاب یا تجربه نه لرم.
ولې بل بدلوم؟
- ځکه چې زه سپېڅلې بل ناولی دی،
- ځکه چې زه اصیل بل کم اصل دی،
- ځکه چې زه برحق او بل ناحقه دی،
- ځکه چې زما فکر، نظر او عمل الهي امر دی، د بل د خنځیر او شیطان دی!!!
- ځکه چې زه د پلرو په دود ځم او بل د خپل تللي پلار فکر-باور په ځان کې جوړ او دود کړی،
- ځکه چې پلرو داسې نصحیت راته کړی،
- ځکه چې زما په بل زړه خوږېږي،
- ځکه چې زه جنتي، بل دوزخی دی،
- ځکه چې زه متمدن، بل وحشي/بربر دی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ځکه چې بل را باندې ښه نه لګېږي،
- ځکه چې د بل فکر، باور، رسم او عادت او هرڅه غلط دي!
- او ځکه چې...

قتل د ډارنو هنر

اخر دا ولې؟ دا ولې؟؟ دا ولې؟؟؟

ځکه چې دروغجن شولو، خپل حقیقي مینه ګر خدای تعالی مو قهرجن معرفي کړ! ناري مو کړې، چې والله که یو هم پر بېږدي! والله چې له سر او مال سره خو مو سره اور ته واچوي! والله چې...

اوس خپل غبږ را منعکس شوی او پخپله د خپلې وېرې ښکار ګرځېدلي یو؛ ځکه نو بریت غټ غټ پر بېږدو، تپانچه او کتاروزمې په ډډو را ځړو! او د عکسونو- یادګارونو له لارې په راتلونکو نسلونو پاچاهي کوو!

لاړ شه، په بشري تدوین کړو، باورونو او نظریاتو یو نظر وکړه! یوه له خپل ذهني- رواني خدایګوټي زرلاسی مار جوړ کړی! بل ښکرور چهارپای په خپل معبد کې ایښی، بل بیا ځانته دومره ویرونکی دروني تصویر ترې جوړ کړی، چې د نامه په اخیستلو سره یې، ژامې کړېږي!!!

دا له وړکتوبه ویرول شوي غټان دي، چې د خپل ماشوم هویت د له لاسه ورکولو په ماتم کې، خپل غچ له بل څخه د هغه د «اصلاح» کولو په نامه اخلي!!

دومره غټې خبرې سره به یو څه دمه شو: برکت یوسئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

«سال‌ها دل طلب جام جم از ما می‌کرد
آنچه خود داشت ز بیگانه تمنا می‌کرد.»
حافظ

پنځم ګام

«حقیقت هېڅمهال، هېڅ کتاب کې نه ځايږي.»

ذهن دی خدايګوټی

انسان اسیر دی، ذهن پاچا دی.
ذهن قانون دی.
ذهن غیر مسوول او واجب الاحترام دی.
ذهن ټولواک دی.
ذهن له نیکۍ ډک دی. ذهن ځمکنی او آسماني برائت پاڼې په واک کې لري.
ذهن د انسان د ټولې هستۍ فاتح دی.
معاصر انسان ذهن جوړ کړی او موډ کړل.
د انسان ټوله اصلي هسته (خپل یا خود یا self) په ذهن خرڅه شوې.
«زه» په ذهني خوندونو معتاد دی او ددغه اعتیاد له مخې ذهن پر سر سپور دی.
دانسان تلپاتې ژوندی هسته «اروا»، د ذهن د ځانناخبرې دیکتاتور په اسارت کې ده.
زموږ ټولې معاملې، دعوې، قضیې، مسئالې د ذهن په لاس کې دي. ذهن تر ټولو بر تر قاضي دی.
انډیوال او یار او دوست را ته ذهن انتخابوي.
مسلک او کار مو د ذهن واک دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند جوړه، د کورنۍ طرز مو ذهن ډیزاینوي.
د جامو، ویښتانو، موډلونو ستاېل ذهن را ښيي.
خوراک او څښاک ذهن را زده کوي.
راشه درشه، ښه او بد مو ټول د ذهن په وس کې دی.
او ټول ژوند مو د ذهن په لاس کې دي.
ذهن د کولو او نه کول امر او اجازه صادروي.
ذهن له ستر ګو پټ حکومت دی. موږ د ذهن په غوښتنه سوله او جګړه کوو.
ذهن زموږ د ټولو کړو وړو امیر او بادار دی.
ذهن لویه بلا ده! هر دلیل ذهن را جوړ کړی.
موږ په خپلو مقدسو ذهني دلیلونو مړي کوو، مړي خښوو او نور مړي جوړوو!
«زه» د ذهن سرباز دی. ذهن چې څه غواړي، انسان هسې غړېږي، هسې امر کوي، هسې خلک بدلوي...
او چې په خوله نشوه، ذهني مکتبونو او باورونو «قانون» جوړ کړی. قانون زه ته حق ورکړی! ددې حق او قانوني خوندیتوب په چتر کې
هغه هر بل رانیسي، بند ته یې اچوي، آزادي ورڅخه اخلي،
چې په دې هم وا نه وښت؛ بیا یې په سوک بدلوي.

قتل ذهن پیشییني کړاو بیا یې وپنځاوه

په سوک چې بدل نه شوه، په لُور، په ډبرین تبر، یا په جوهر داره چاړه او یا په عتیقه توره یې ټټر او سینه ور څېري.
اوس خو ذهني اختراعاتو کار ډېر آسانه کړی: ټوپک، تپانچې، ماشینګنې، توپې، توغندي، الوتکې...هله هله هله... آټم او نیوترون او هایدروجني بمونه؛ ټول د ذهن هوسونه دي چې د تقدیس په اوبو سوچه شوي نفس تر امر لاندې، دا نور ټول انسانان بدلوي!
دا مو پاېښت دی. دا مو دوام دی! او د پلرو پلرو له وخته راپاتې قانون او ټول قانون ساتونکي یې ددغه سپېڅلي عتیقه فکر عمري «عسکری» ته وتي دي!
انسان غوښن، نرم موجود دی. خپل افکار او باورونه په نرمه لهجه وایي او تفسیروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د معلم او ملا، تیوریسن او رهبر دبدبه خپلوي او خلک د خپلو افکارو په کوډو کې را ایسار او بند ساتي.
داسې انسان ډلې، سازمانونه، ګوندونه، اتحادیې او بلاکونه جوړوي او په نورو ډله ییز برید وروړي.
بیا معاملې کوي. بیا اوربند کوي. بیا جزیه ورکوي. بیا له سره یرغل کوي. بیا ولسونه ماتوي، ملکونه او پاچاهۍ نیسي، غنیمت او سره او سپین راټولوي.

انسان له خپله لاسه!

انسان په ذات آزاد دی؛ خو ور باندې را چاپیره بندیخانه یې د خپلو فکرونو- باورونو غنې (جولاګک) ور باندې را اوبدلې، را تاو کړې!
انسان لا ځانته وزګار نه دی. انسان نور جوړوي. نور بدلوي. نور ښه کوي.
انسان د اصلاحاتو مامور دی.
انسان نور بدلوي. «انسان- دوزخ» همدا دی!
انساني ذهن له دومره دوزخ تکثیرولو سره سره لا هم لګیا دی: نوي معماری، نوي ښارونه، نوي سرحدونه، نوي چین دیوالونه جوړوي او اوږده زمانه، د فلسفې یا عقیدې د خدایګیو په نامه، خپل خوبونه په دفترو او کتیبو کې پټوي او کشیشي ملایانو ته د دنیا او اخرت جوازنامه ورکوي!
حقوقي اداري زما تر امر لاندې دي. جنګیالي داسې زما فکر- وینا اسیر کړي، چې زما د «اور!» په قومنده، نه وچ ګوري نه لامده!
ځمکه په خپلو ټولو تیلو او غازو او اټومي انرژۍ کې سوځي.
او آسمان هم د ټولو واورو، بارانونو او ږلیو په شکل کې، د لوی مینه ګر، عاشقانه اوښکې، په پټو او باغونو را څڅوي!
او موږ په افریقا کې لمر وخوړولو او په سایبریا کې کال دولس میاشتې واورو وسوځولو!
او چاړه په لاس، د خپلې ذاتي وچې د مخالفې وچې، د ژوند په ښکار را وتي یو!
هدیرې زموږ دوزخي عقل خوړلي د آدمیانو بې ساه کلي دي.
هر قتل ته چې ګورم وایم نه چې ما کړی!
هرې اوښکې ته چې ګورم، وایم نه چې ما تویه کړې؟
ځکه چې د غم دوسیه، د «انساني کارنامې» په نامه، د سرنوشت په ارشیف کې خوندي شوې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه باید، د تاریخ په اوږدو کې، د لوړ شوي غرور-افتخار، ویاړ، حماسې- له هسکه لاندې را وغورځم.
غرور- چې مور ورته د عزت لقب ورکړی- باید دومره اره شي، دومره سوکان وخوري، دومره لغت لغت شي، چې بیا یو ځاځکی وینه زما په ژبه رانشي،
چې بیا یو دانه اوښکه پیدا نشي،
او ژوند د زړونو، ذهنونو، حواسو، عواطفو...د خندا کړس او کړوس په سر واخلي.

له ما زاړه لاس واخلئ!

هومره ژوندی علم نه یم، چې زده شم.
داسې څه نه لرم، چې زړونه مو ور باندې راشنه شي.
دومره هم نه یم خاوره ایره شوی، چې د غړ تر نغري لاندې مې «سمندر» ښکاره شي.
خو:
ځینې دومره کولپ (قفل) شوي، چې غواړي، زما د «زه»، یا بل یوه «زه»، د فکر- باور په شوق کې، ځانونه بم کړي، واسکټ کړي، او ځان د مافوق سرعت نور راکټ په وسیله، د ثوابونو جنت ته ور پورته کړي.
مطبوعات، رسالې او کتابونه هم زما په افکارو سره دي. او زه د ډیناسور په هډوکو خط خط پاتې لرغونی سرود!
دا ډول زه، د بې نومه او بې نشانه فرعون په څېر، د خپل نفس خدایي جوړوي.
ټول سړي بدلوي.
ټول ګلستان-افغانستان بدلوي.
له ایره کړي ګلستانه د باندې وځي، ټول ګل ګل جهان بدلوي!!!
او ایډیالوجیست زه، یو سړی هم په خپل فکر او دریځ او خپله خوښه آزاد نه پر برېږدي.
هغه ګڼي، چې «ښایست» زه یم. «ښه» زه یم.
«متبرک» او «جنتي» زه یم. «شریف» او «اصیل» زه یم.
زه «حقیقت» یم. حقیقت په ما کې «پای» ته رسېدلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه «دايمي کلام»، «دايمي پيغام»،
او «دايمي نجات» فقط زه يم.
نو جهان زما د تورې په وړاندې حلاله وينه ده.
وينه به تر هغو بهيږي،
او زما د تورې په شرنګ به بهيږي،
او لا به سېل کېږي، څو چې ټوله ځمکه، ټول نفوس، ټول نور اويا زره قومونه زما د باور د «غنمو» درمند راوړي!
وګورئ، سوله څومره آسانه کار دی! ټيکاو څومره آسانه لاسته راتلای شي! وينه تويېدل څومره ساده ختميدلای شي!
خو چې ټول زما رنګ خپل کړي:
زه چې په هر نر او ښځه کې،
هرې وينا او هرې خبره کې،
هرې ليکنې او هر فرمان او قانون کې،
هرې فيصلې او محکمې کې،
يوازې ځان ووينم؛ نو بيا بيغمه اوسئ، «زه» هيڅوک نشم وژلای!
که دا نشي منلای، يو ځل يې تجربه کړئ. زه هره شېبه په خپل دغه لوظ ولاړ يم.
به به! «زه» موجود دوزخ دی. «زه» ټول د تصور وړ دوزخ دی.
که د دنيا پر مخ يو څاڅکی تېل هم پاتې نشي، او يوه لمبه غاز هم موندل نشي، او حتا لرغونې چقمقي ډبرې هم ټولې مصرف شي؛ نو داسې
کرخت موسم کې هم «زه» د زرهاوو زرهاوو دوزخونو لپاره اور لري.
د بل بدلولو ذهن دومره لنډ نه خلاصېږي!!!
تر بل ګامه به يو څه دمه شو!
بر کت يوسئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږم ګام

«لومړی ځان ترلاسه کړه، چې د خدایي میني څراغ دې تل روښانه دی؛ وروسته بیا د دنیا کارونه کوه.»

لږ تر لږه څلوېښت کلونه کېږي، چې د هېرو د عصر او د رنسانس د عصر، د فکر سوداګرو، دلته د بل د بدلولو دوزخ سور کړی. دا بازار د قصابی مسلخ دی. دې بازار کې د هر بل انسان شخصیت، هویت، فکر، خیال، ایمان، شرافت او بالاخره فردیت، چاندماری شوی او چاندماری کېږي.

د ذهني مخربو نفسانیاتو ژبه:

زما کړه وړه ټول قانوني دي. یوازې زه د بخښنې سرچینه یم.
زما امر د حقیقت له کوره راغلی. زه د حقیقت مبلغ، ترویجګر، ساتونکی او قضاوتګر استازی یم.
زه باید وساتل شم. زه باید لا ځواکمن شم. زما شاوخوا باید د ساتونکو دیوال روان وي.
د ځمکې د شتو قبالې باید زما په نامه شي. د ژوند انرژي زما د فکر د کالبوت وینه ده. ژوند باید زما د فکر پلي کولو لپاره مصرف شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه چې زما فکر او باور کامل دي او له یوازینۍ منبعې را سپارل شوي.
دا چې ذهن کې د یوه فکر- باور رامینځته کېدل او ډېره کېدل له څه لارو، او څه ډول تر سره کېږي؟ دا باید راوسپړل شي.

ذایقې روزل کېږي

په ماشومتوب به مور زړه راباندې خوړ، چې ولې غوښه، کوچ، ژېړ غوړ...نخورم!
ما به د خپلې ماشومانه ذایقې روږه یا په سپینو غټو وریځو او مستو ماتوله او ور سره مې هګۍ او شړومبې هم ښې ایسېدې، خو د ژړو غوړو او کوچو یا د پسه د وازدې بوی به چې راباندې ولګید، بیا چا په دسترخان نشوم کښېنولای!
مور به راپسي سر ګردانه وه او ګاونډیو ته به یې زړه تشاوه، چې «انور، څه شي ته خوله نه وروړي! اخر زه څه وکړم!؟ بې له مستو او شړومبو په بل شي ځکه هم نه کړي! اخر سبا به یې کولمې وچې شوي وي! بیا یې زه د پلار جواب په څه شي ورکړم!؟»
د آغالالا ښځې، یا د حاجي کاکا ښځې به ورته وېل، یو ځل به دې ملاکاکا ته بیولی وای!
د ملاکاکا د دم او دعا وختونه هم تېر شول او پر ما هم ماشومتوب داسې د یوه کاغذي فرمان په څېر تېر شو. د ژوند په مینه ګره سپینه پاڼه کې ټول خپلې خوښې ته پرې ایښې وم، چې څرنګه راته طبیعي، آسانه او په خوښه بر ېښي، هسې انتخاب وکړم. خو ابو زه غټ پټ او سور او شین غوښتم.
د ماشومتوب جنت هم ولاړ. هغه میدان، ها د خزانه دار عیسی خان د کلا نوم هم ولاړ! ها د غوا کوچ او شودې هم ولاړې!
«آبو» هم ولاړه! زه هم ځوان او پسې دومره په عمر سپین شوم، چې اوس د سر وېښتانو رنګ ته ناست یم؛ خو اوس ډېرې خواړه، حتا ځینې هغه خواړه، چې له ګاونډیو ملکونو افغانستان ته راغلي، په آساني او خوند سره خورم.
دا بدلون څرنګه رامینځته شو؟ زما ضد ناکې ذایقې څرنګه خپل عادت بدل کړ!؟ د وسلو یا د سرو او سپینو زرو د کوم انقلاب د فرمان کار وه، که د جراحۍ پر میز عملیاتو، زما ذایقه دومره ډېرو ناآشنا خوړو ته آماده کړه!؟
نه! نه ذایقه عملیات شوې، او نه هم ما د کوم فرمان له مخې دغو خوړو ته تابع کړې؛ بلکې ما خپله ذایقه داسې روزلې.
ما په دې باندې په پوهېدلو سره، چې راز راز سابه، میوې، لبنیات او نور خواړه بدن ته ګټې لري! د هغو په خوړولو پېل وکړ. ذایقې لومړیو وختونو کې عکس العمل ښود، خو ورو ورو آرامه شوه، عادت شوه او اوس له دې ټولو خوړو خوند اخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې ښکارې چې ذايقې ابدي نه دي؛ بلکې روزل کېږي.

فکرونه-باورونه، «ښه» او «بد»، «اخلاق» او بداخلاقي هم داسې مادي- زماني دي.

هغسې چې ماده زړېږي، شيان، څېرې زړېږي، زمانه هم تېرېږي؛ او په دې مخ په زړښت روانه مادي زمانه کې، دا شيان هم زوکړه، ځواني، زړښت او تمامېدل لري؛ خو وېل يې يو څه وخت غواړي!

تر بله ګامه به لږ چرت ور باندې ووهو!

پر زړونو مو برکت شه!

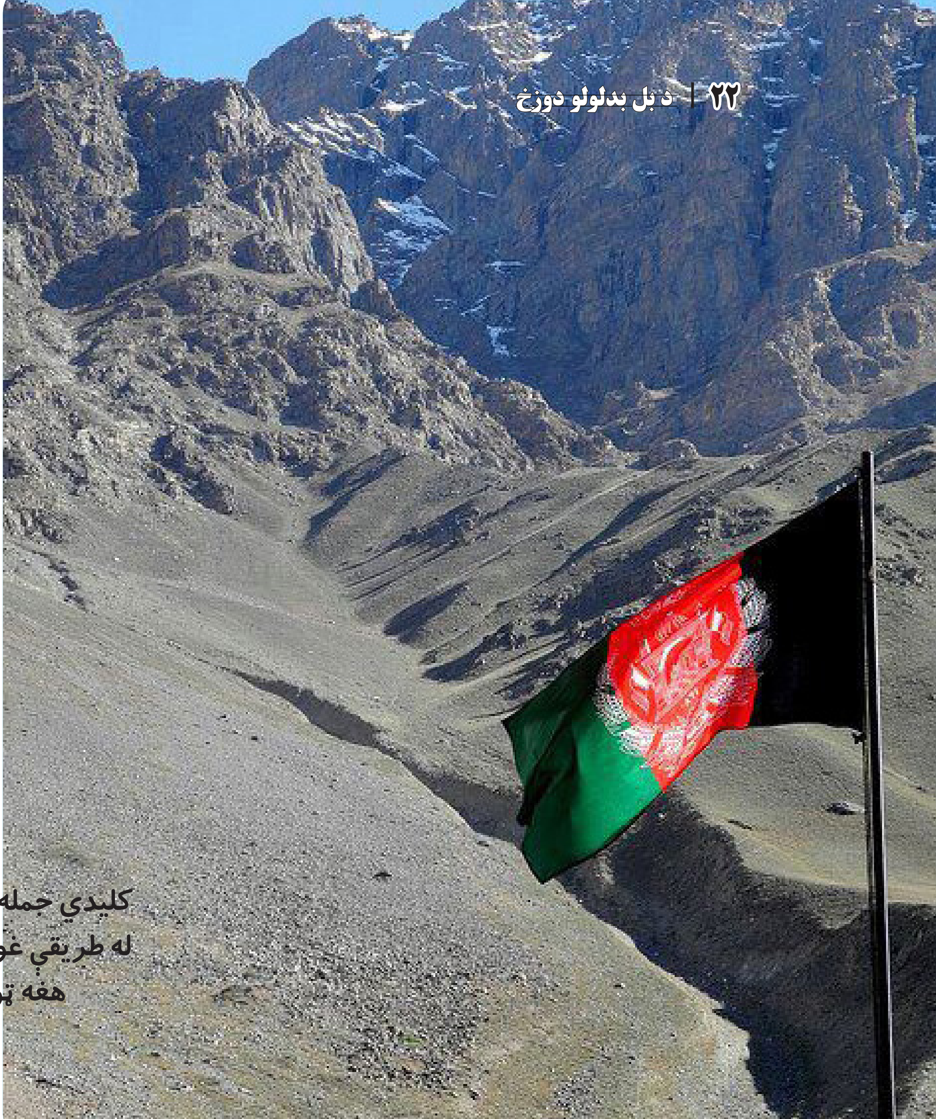

کليدي جمله: «د عشق طريقه، د خرد او فهم له طريقې غوره ده؛ ځکه چې په عشق سره، هغه ټول په لاس راوړلای شي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

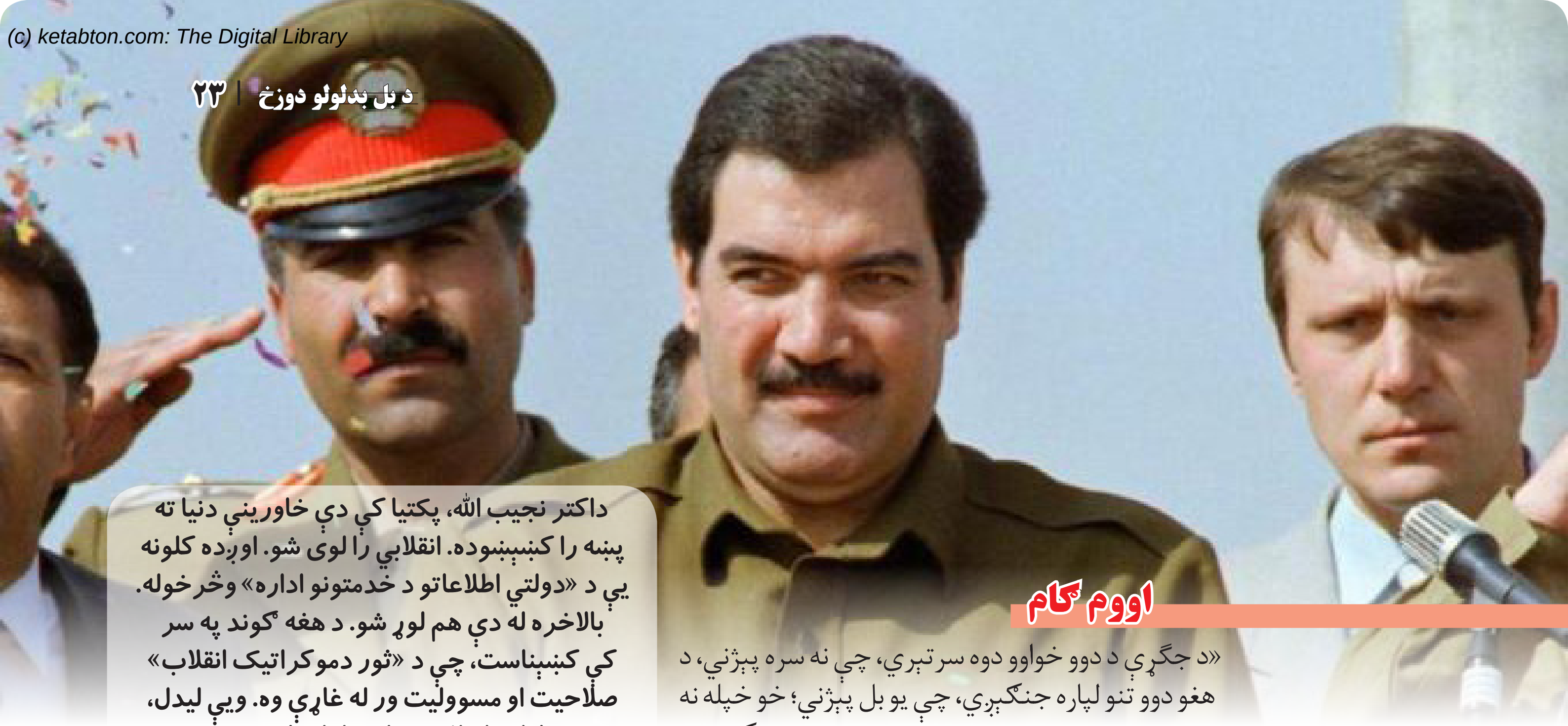

داکتر نجیب الله، پکتیا کې دې خاورینې دنیا ته پښه را کېښېښوده. انقلابي را لوی شو. اوږده کلونه یې د «دولتي اطلاعاتو د خدمتونو اداره» وڅرخوله. بالاخره له دې هم لوړ شو. د هغه ګوند په سر کې کېښناست، چې د «ثور دموکراتیک انقلاب» صلاحیت او مسوولیت ور له غاړې وه. ویې لیدل، چې د مساوات انقلاب د بل بدلولو ناسور دوزخ دی؛ نو له دې کشف سره یوازې سر میدان ته راووت، چې د ټولو سرونه، مالونه او د ژوند طرزونه د «ملي روغې جوړې» په بېړۍ کې، د چوپیا او آرامۍ برزخ ته وباسي؛ خو خپلو جنرالانو، د انقلاب د تیوریسنانو په هڅونه، له واکه لېرې او د آریانا څلورلاره کې د پانسۍ کېدلو تر شپې پورې بدرګه کړ.

اووم ګام

«د جګړې د دوو خواوو دوه سرتېري، چې نه سره پېژني، د هغو دوو تنو لپاره جنګېږي، چې یو بل پېژني؛ خو خپله نه سره جنګېږي.»

ماشومتوب کې به کله ناکله، د مور بیا، بیا وېلو په سودا کې واچولم، چې زه به کمزوری را لوی شم! همزولي به–چې ډېر ژېړ غوړ، غوښې، وازدې او کوچ خوري– زورور، هډور او غښتلي پهلوانان را غټ شي!! بیا به زه هېچا سره د جنګ نه وم!!!

د پارټبازۍ او چاکوکشۍ دوره

څلور، پنځه کاله له ما مشر د تروری زوی مې، محمد حکیم–چې اوس د ملي پولیسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړن دی- ښوونځي کې تر ما یو صنف دمخه وه. دا هغه وخت وه، چې له بهره راغلي سیاسي ایډیالوجۍ، مکتبونو ته په ښکار راوتې وې؛ ځکه نو «ګوند، ګوند بازی» او «پارت، پارت بازی» وې! ځکه نو زه هم، د ترورزي په پارت کې شامل شوم.

د هغه ترور بیا کابل کې واده وه، ځکه یې نو د کابل نوآباد ختېځې کوڅې وروستي سر کې، د شپې ځای درلود. هغه به له کابله بکسپنچې او هشت تقه چاکوګان راوړل او موږ اخیستل. ما هم یو غټ چاکو را ونیوه. دغه چاکو برنجي پوښ کې پټ وه، چې په خاص فنر سره به یې تیغ دباندې راوت.

اوس نو میدان مرکزي لیسې ته هم د سرو او شنو سیاستونو خوشبویۍ راننوتې وې. مکتبیانو به مظاهرې کولې، چاکوګان او بکسپنچې به یې ګرځول او دغو په ظاهره ملکي ټولیو او کنډکونو یو بل ته تور او بربېښ درلود؛ خو نوره قومنده یې د هم رنګه معلمانو په لاس کې وه.

دا د یو بل بدلولو د دوزخ پېل وه. دغو ایډیالوجیکو ټولیو او کنډکونو کې د فرد رنګ ضایع کېده، او ټولو ګډ رنګ خپلاوه.

د عصر مانیفستې او ایډیالوجیکي ماڼیو ته سړی ننوت؛ خو هلته په «توده» او فکري «پر ګنه» بدلیده.

ایډیالوجي او عقیده یې، بې شکله خوړونکې وه.

دغې ګېډې له ټول نفوسه کالبوت جوړاوه.

دلته وګړی د فکر، احساس، عاطفې، غریزې، ارادې او حتا روان له پلوه خلع سلاح کېده.

او د فکر او باور په تارونو، د ایډیالوجۍ او عقیدې د آرماني انسان، تر امر او ارادې لاندې اېل کېده.

ځکه نو سره خوله ځوانانو په آسانه منله، چې «تره کي او ګوند روح او جسم دي!»

ځکه نو سید داود تړون، ځان د سرو ګولیو مخته ور وغورځاوه، چې د انقلاب ستوری ژوندی پاتې شي!

ځکه نو د یو مدرسه خوانه ملاصاحب په فتوا، زما او ستا زوی، ورور او کلیوال، د واسکټ اورونه په خپله سپینه سینه تړي او ځانونه په اوداسه د امریکایانو، یا داخلي فوځیانو او پولیسو، او نیکتایي داره ډېره خریلو ډالري معاش خورو او نورو عوامو مینځ کې الوزوي، چې جنتیان ژر جنت ته او دوزخیان ژر دوزخ ته ور واچول شي!

حیف راځي له دومره قضاوتونو څخه!

خو دا ولې؟؟؟

زما یې د چا په ژوند څه؟

زما یې د چا پر فکر- باور څه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما یې د چا پر ډک او تش دسترخوان څه؟
زما یې د خلکو په خپلمنځي او رضاکارانه، «عادلانه» یا «نا عادلانه» اقتصادي او اجتماعي اړیکو څه؟
زما یې د چا په جنتي کېدلو او دوزخي والي څه؟
زه ولې د خدای په خدایي کې ګوتې وهم؟
زه ولې د سرنوشت په سرعت کې ګوتې وهم؟
زما ولې د چا «جنت» ته او د نورو «دوزخ» ته لېږلو لپاره بېره ده؟
څوک به وي، چې تر خدای تعالی دې زیاته لورینه، زیاته مهرباني او زیاته مینه له یوه، یوه «روح» سره ولري؟؟؟
له ما د څه شي پوښتنه کېږي؟
او که زه وینې تویې نه کړم، د خدای تعالی په ابدي پادشاهۍ کې به څه کمی یا زیاتی راشي؟
لږ که سر ګریوانه ته کوز کړم، نو ښایي د خپلو ذهني، وحشي، نفسي ښامارانو نارې، سورې را په غوږ شي!
ذهني نفسانیات عبارت دي له: کبر، شهوت، تږلتیا، طمعې او خودپرستۍ څخه!
کبر (غرور) مې دادی، چې ځان «من» ګڼم نور چارک، پاو، خورد، مثقال...!
یو شهوت مې دادی، چې د وینو د ویالو په خاص موسم کې، د جنت حورو او غلمانو او د شرابو ویالو ته ور تیریږم!
تږلتیا مې داده، چې غواړم هم «شهید» شم، هم «غازي» شم او هم «روغ او سلامت» کور ته راشم. او داده، چې «اول ما، بیا مې مور او پلار، بیا مې خویندې وروڼه، بیا مې ښځې/مېړه، بیا خوابښې خسر...او اخر کې دا نور دله ګان!!!
طمعه مې داده، چې یو ځانمنلی سړی (رهبر، امیر...)، یا د مړو کبرونه واسطه کړم، او پرته له عملي امتحانه، هم په ځمکه کې او هم په آسمان کې، لوی منصب تر لاسه کړم،
خودپرستي مې: «تر ما اتل نسته! په هند او سند او په کابل نسته! تر ما اتل نسته!!!»
عذر کوم، فقط غواړم خپل د عمرونو زخمونه دلته په ګډه کشف او که خدای تعالی غوښتي وه، خپل دایمي رنځ له ریښې درمل کړو.
بس تر بله ګامه به ټول پر دې نیمه نظرونو یو څه دمه ونیسو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتم ګام

«انسان باید کوښښ وکړي، چې د خپل ذهن او جسم بادار شي... او له خپلو همنوعانو سره مهربانه او جوړ واوسي.»

تربم ژوري کريغي

تر ګام اخيستلو د مخه، زما شخصي عذرونه!
زړه مې غواړي، له دغو کلمو ووځئ او ووځو!
غواړم، په دغه سنګي خط سره پل واخلو او اخر ځانونه د خالصې پوهې سمندرغاړو ته وباسو!
نو تاسو يې هم را سره ولولئ؛ خو پر ځان پورې يې مه تړئ.
ځکه چې زما لپاره ژبه، د نسبي پوهاوي وسيله ده.
دغه ژبه، په هر صورت يوازې کريغې جوړوي! او غواړم دا کريغې دومره اوچتې کړم، چې تر هر بل بم نه ژورې ولاړې شي او د اوږدو زمانو له ډېرو خيرو لاندې ويده «ځان» را ويښ کړي!
نو زه حق لرم، ته حق لرې او هغه حق لري، چې په خپلو تجربو سره، د ذهني واکمنۍ په مانۍ زلزله ګډه کړي،
او زموږ او ستاسو د وجود دننه، خوداګاه برخه (روح) را ويښ شي
او موږ ټوله لاره، ټوله مصافه د ځان دننه کشف او په مينه ګر، نڅاه ډوله حرکت سره وړاندې ووهو!

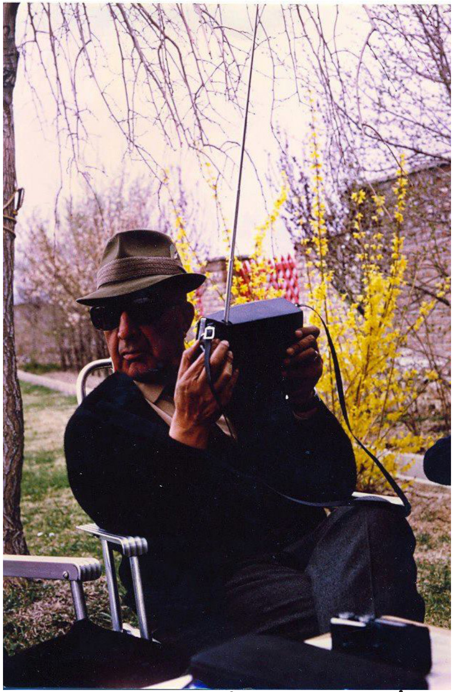

څه به نه وايم: انځور ته به غوږ شو!
(...) سکوت ټول هغه متن دی، چې يو رنګه ګز ګز په خبرو راځي او کتابونه ور څخه متر کېږي. سکوت د غږ ساه ده. بې ساه غږ مړ دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

«چې غوټې پسې وهې په لاس به درشي!
چا وېل چې په درياب کې ګوهر نشته!؟»
خو دا غوټې به د ځان دننه وهو؛ د وجود د کيهان سمندر دننه دی؛ خو چې دومره زړه را په کې پيدا شي!!!
اوس د خپل روان ګام خبره:
په ايډيالوجيک حکومت کې، د ذهني پاړوګرو، په تيغ بنديو سره، د فرد فرديت- ښه ده ووايم شخصيت- قصاص کېده او درګرده کېږي.
دلته آزاد انسانان، د ايديالوجۍ په سرفو کې ذوب کېدل (او کېږي) او له هغوی (سازماني ډله، کتله، رمه، ګله او خېل) جوړېدل او جوړېږي!
دلته هرڅا له خپلې خولې نفس کاږه، هرڅا په خپله خوله خوړل او ښنبل کول، هر چا په خپله خوله خبرې کولې، هر څوک په خپلو پښو روان وه، هر چا په ځپلو لاسونو بل له ستوني را نيوه او را نيسي يې...
خو دغه پښې او لاسونه، دغه سترګې او غوږونه، دغه خولې او ذهنونه او حتا احساسات، په مرموز ډول، د ايډيالوجۍ په (نو) او کولمو پورې تړلي ول.
او هلته په سر سر کې، يو ځانناخبره پاړوګر ناست ؤ! هغه فکر کاوه. هغه تصميم نيوه. هغه امر ورکاوه!
همداسې، د مکتب په دوره کې، شرايطو ته په کتلو سره، ايډيالوجيو خپل سرتيري په چاکوګانو او بکسپنچو سنبال کړل؛ خو ما له دې شوقه چاکو ګرځاوه، چې همزولي مې ومني. همزولي را ته د نارينه په سترګه وګوري؛ خو د حزبونو د کارو بار لا نه وم.
ګونديان له ورايه معلوم وه. د هغوی د هر يوه ډبل يا سلايي په شان نري بريتان ددې ښه وه، چې څوک دی او د چا د بدلولو لپاره ګوندي امر ته منتظر ولاړ دی؟
هغوی زورور وه. د مکتب او ادارې وس نه پرې رسېده.
بيا داود خان مباشتنی آزمويني راووېستې، او د دوی تبليغات لا په لمبو شول. يوې خوا خپل مکتب د «ارتجاع، امپرياليزم، فيوډال، ملک، سي ای يې، امريکا...» په اور بلاوه. بل سازمان په «سور استعمار، کمونيزم، شوروي، کاجې بې...» بل د څه شي، بل د څه شي مړي له کبرو را وېستل او شرمول!
د خولې شعارونه وه او په دې خاطر د ثانوي دورې هلکان، په ډله ييز ډول، د يو بل بدلولو ته ستراتيجۍ او تکتيکونه جوړول او هغې ورځې ته ور نېږدې کېدل، چې د سردار په لاسونو جوړ جمهوري نظام نسکور او د بدلون بيرغ په ارګ ورپوي.
نور به دمه شم. تاسو دې نيمه نظرونو ته يو څه دمه شئ!
زما ټوله ليکنه دې ستاسو هر يوه له فردي تنوع او شخصيت ځخه زار شي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماشوم لپاره د چرګ آذان، د پشیانو د ناوي د سر خپرې، د سپېڅلو سپینو وریو ور ښمین غړونه، د مرغانو وړیا ساز او سرود، د مور او پلار د خوب خر بدل...ټول لویه دنیایي سمفوني جوړوي. ماشومان نه وېرېږي؛ ځکه خدای چې شته؛ نو سړی له څه شي ووېرېږي؟

نهم ګام

«خدای مینه کوي، او له خپلو بې پروا مینه ګرو په کلکه ساتنه کوي. او ورو ورو هغوی د ځان په لور ور کاږي او جذبوي.»

د ایډیالوجۍ او بې ژونده باورونو جال

ژوند او عملي تجربې وښووله، چې ایډیالوجي ژوند هدف نیسي. ایډیالوجي ژوند دښمنه ده. ایډیالوجي د هر دا ډول قتل مسووله ده.

ایډیالوجي او وچ باور، ځانپرست او خودمحوره دي.

ایډیالوجي او بې ژونده باورونه، د حقیقت بت کول، د بت

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي لمانځل، دودول او عادت ګرځول دي.
دا په ظاهره پوهه، روڼتیا، عقل، منطق خو په معنا کې وچ باروت او سوزنده جهل دی.
دا د بل بندولو، زورولو او وژلو اخلاق دي. موږ د یو بل بدلولو په دوزخ کې، یو د بل په وینو سره پره ولاړ یو او لاهم ځیني شته، چې باور لري، د بل بدلول؛ د سرنوشت اراده ده او باید ټول استعدادونه، اختراعات، وسلې، ښکاره او پټ امکانات، د بت-باور په مزدورۍ او برده ګۍ کې وي.

موږ د عادتونو مریان

یوه ورځ خبره را نه ټولګي کې خطا شوه. د رخصتۍ له زنګ سره، خپل ټولګیوال غلام حضرت-وروسته د څارندویو افسر شو او په غلام حضرت پخپلسر مشهور شو- ګوښې ته کړم. ګېډه یې را لوڅه کړه. وېل یې «باخبر چې ما څو چاکوګان خوړلي! چې بیا دې زه ولیدم، صنف کې نېغ نېغ نشي؛ له ما به ځان ساتې!!!»
په دې ورځې پوه شوم، چې د چاکو ګرځولو او چاکو وهلو د کار سړی نه یم. بس چاکو مې د لاندې کلا آصف ته، چې سترګه یې د باروتو په اورلوبه کې له لاسه ورکړې وه؛ ورکړ او هغه یې پیسې د مکتب په کتابونو را خلاصې کړې. څو ورځې په احتیاط ګرځېدم؛ خو ورو ورو مې عادت بدل شو، او پوه شوم، چې زه ښه وم؛ نو ټول ښه دي!
د چاکو عادت مې پرېښود. داسې هر عادت بدلېدای شي.
فکر، دریځ، چلند، دود، جامې هرڅه داسې دي.
سنګار او د څېرې، وېښتانو لړل او نه لړل او دودلونه یې ټول داسې دی.
کورنۍ ژوند، د کورونو دود، د کورونو مهندسي، لارې، ګودرونه، سړکونه، باغونه، میله ځایونه، ورزشونه، راشه درشې،
جشنونه او نمانځغونډې، د برکت ځایونه او سړي، او څېزونه،
ادبیات او موسیقي...دا ټول ځکه راباندې ښه لګېږي، چې ورسره عادت شوي یو.
دغه سپېڅلي پلرونو راکړي، او خپله د هغو له مینځه، اصله او اصالته نه خبر یو او نه څه شخصي تجربه ورڅخه لرو.

ژوند د ماشومانو دی

«ماشومان که د مشرق یا د مغرب دي- د ژړا او د خندا انداز یې یو دی» ساپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږ ځانونه ماشومانو سره مقايسه کړئ. ګورئ، هغوی نه موږ په شان خواږه خوري، نه هسې جامې اغوندي، نه هسې راشه درشه پالي، نه هسې احساسات ښيي،

نه زموږ له خبرو، او عقلي – منطقي بحثونو خوند اخلي

او نه زموږ د سپېڅلو عادتونو او څيزونو څه خيال ساتي!!!

ماشومان پټ پاچايان دي.

هغوی په زړونو دومره شتمن او ماړه دي، چې بې تخت او تاجه پاچاهي کوي.

هغوی ته پوړنده پيتاوی، د ويالې غاړه، دښته، د شتوتلو پټی، د خره د شاه سپرلۍ، منډې، ځغاستې، خنداوې...هرڅه د باچاهۍ بې شانه تختونه او تاجونه دي.

د ماشوم لپاره ټوله ځمکه د پاچاهۍ تخت دی.

ماشومان ژوند کوي؛ خو په هېڅ شي زړه نه تړي، په هېڅ شي عادت کېدل نه مني.

ماشومان په دومره خبرو نه خلاصېږي، نو تر بله ګامه به يو څه ساه واخلو!

په زړونو او زړورو خيالونو مو برکت اوسه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

حقيقي تسليم: «نفس بايد له هرڅه لاس واخلي؛ ترڅو روح وكولای شي، له خپلو (مادي، عاطفي او ذهني) پوټكو او غلافونو ووځئ، او د بشپړې آزادۍ په لور لوړ شي.»

لسم ګام

له دې کوڅې يې
څراغونه هدېرې ته وړي
کورونه قبرونه لري
ومان نيازی

د اسماعيل قصه داسې هم جوړېږي

اووه، اته کاله دمخه، چې ملي راډيو تلويزيون کې، د نجيب روشن د رياست په زمانه کې، هلته په کار لګيا وم. يوه ورځ د تلويزيوني خبر په څانګه کې، په دې اُورونو–انقلابونو غرېدلو، چې ارواښاد کبير عمرزي دا کيسه ميدان ته را واچوله او موږ يې ور باندې چوپ کړو:

هلمندی بابک، د کلي او تربرو پيغورونو تنګ کړ، او مخ په کابل يې را واچول.

بابک، له کابله مخ په ګرديز ور ولويد. ددغې کيسې «اسماعيل» يې، د حکومتي اردو په يوه اطرافي کنډک کې پيدا کړ. له دومره سترګړيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته يې لاسونه ور کړل، چې اسماعيل يې مچ کړي. شپه يې هم په قشله کې ور سره واړوله، خو په دې شرط چې کلي ته به ورسره ځي، او پلار به يې واده ورته کوي!
اسماعيل، له ټولې کنډک ته، له کنډه غونډ ته...همداسې د امرونو سلسله تکميل کړه او له پلار سره، کلي ته د واده په رخصتۍ ولاړه.
سپين، يا غنمرنګی، ږيره خرېلی، ځوان وروسته له وختو کلي کې کښته شو.
چا پېژانده او چا نه پېژانده. خو کلي کې دا خبر لکه باد داسې تيت شو:
«خبر ياست که نه؟ پلار يې خپل ضابط اسماعيل زوی کلي ته را ورساوه!!!»
اسماعيل، يوه يوه همزولي ته کتل او اوبه کېده. ښه وه، اخر په کور کې له دومره ستر ګو ګوښه شو!
شپه شوه. ډوډۍ وخوړل شوه. ملا د لمانځه آذان وکړ. پلار خپل ضابط زوی، په ښايسته سپينو کاليو کې، په جومات را ننويست. له دې سره ټولو مخونه له آمام را واړول، او حکومتي ضابط ته يې کتل.
اسماعيل شرم نيولی وه، او ځان يې وروستي صف کې برابر کړ. ښه ؤ دې وخت کې قامت شروع شو او کلي ته راغلي ږيره خرېلي ځوان، په خوشحالۍ لاسونه د غوږو نرميو ته ور پورته کړل.
جمعه خلاصه شوه. ځوان مسافر غوښتل، چې پورته شي له کليوالو مشرانو او همزولو ځوانانو سره په غاړه ستړي مه شي وکړي؛ خو د قومندان پلار سرې پرې را تاو شول. اسماعيل يې سوټ بوټ وتاړه. پلار چاړه را کښله او د ستر ګو په رپ کې يې ځان له دې غمه بېغمه کړ. يو شغغغغغ شو او د تکبير نارې پورته شوې. دا کار د پلار قوماندان په دې خبرې سره ختم شو:
«جهاد بايد له ځانه پېل شي!»
آه! لړ به ددغه زرغون درد له جاري اور سره چوپ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوولسم ګام

«مه پر پرده، چې د نورو افکار، حتا زما...تا په حرکت راولي، او د هغوی په افکارو پسې مه ځه. ددې پر ځای خپل زړه ته غوږ ایښوول زده کړه. ژر به زده کړې، چې جسم او ذهن مو په یوالي کې دي او هغه مهال له ټول ژوند سره یووالی درک کوې.»

موږ ماشومان په زوره له لاسه نیولي، چې لویان شي! ماشومان د لوېدلو په خطر ور روان دي. خو شاهد یو، چې په دغه «لوی ځان» نشو ماشوم کېدلای.

زموږ «اسمعیل» خو خپلې مادي جامې (کالبوت) له لاسه ورکړې، خو روح الهي سپرغی ده. او دغه د غږ او رڼا د اقیانوس مسافر څاڅکی نه مري او نه یې څوک اسیرولای شي.

روح نه څوک بند ته اچولای شي او نه یې ژوبلولای شي.

نوز ړونه باید ډاډه اوسي، چې الهي سپرغی به له اوږدو سر ګرانیو، آزموېښتونو، او تجربوو روسته، د ځانپوه موجود په توګه، خپل آسماني کلي ته ستنېږي. نو راځئ یوه شېبه ماشومانو غوندې له اند ېښنو سپک شو.

ماشوم د حقیقت خالصه څېره

ماشوم د حال زماني اوسېدونکی دی. هغه ته حقیقت هره شېبه ژوندی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی.
ماشوم هستي او نیستي یوه ګڼي.
هغه ته ځمکه الهي باغستان دی، او آسمان په دغه باغستان را چاپیره کېږدی دی.
د ماشوم د سپین او خالص عقل په تله کې د ژوند پاچا، د ټول ژوند او ژوندو باغوان هم دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم چې د سرو زرو کانونو باندې ودروې، خو د هغه ستر ګې، حواس او زړه د بوډۍ په ټال کې الوزي را الوزي.
ماشوم زړه لرونکی دی او زړه په کې پاچا دی. هغه نه د نصیحتګر پلار کوي، نه د ملا او نه د هغه ډاکتر، چې راغلی او وربانديې د ایچ ای وی او ایچ ای څه شي واکسین لګوي.
ماشوم زړه ته تسلیم دی او زړه یې خدای ته پرایښی. تر ماشوم بل زړور نشته.
ماشوم ته د یوه پاچا کېدل او د بل باغواني، د اوبو په شان آسانه دي.
ماشوم ته ځمکه کور، آسمان یې چت، ستوري خدايي څراغونه او سپوږمی خدايي ناوې ښکاري.
او لمر د ژوند لوی باغوان ګڼي.
ماشوم ته دوزخ او جنت، د کور تنور او باغچه یو شان بر ښيي؛ فرق یې نه کوي.
ماشوم ته دغه شېبه رښتیا ده. هغه هر چېرې چې دی، هغه یې وطن، هغه یې جنت دی.
ماشوم ملائکې او ګاونډ باغ کې په خندا شنې پېغلې، یوه له بلې ور کې همزولې ګڼي.
ماشوم ژوند حلال ګڼي او له ټول ژوند سره مینه حلاله تر سره کوي.
ماشوم هرې څېرې، هر تفاوت، هر راز فکر–باور خاوند ته خاندي، هغه له هېڅا نه و ېر ېږي؛
ځکه نو ماشوم د هېچا د بدلولو نیت او عمل نه تر سره کوي.
ځکه نو ماشوم له بنده آزاد دی.
ځکه نو د ماشوم وژل په هېڅ فکر او باور کې نه ځایېږي.
ماشوم ژوندی حقیقت دی؛ ځکه نو د حقیقت اولاد هم دی.
حقیقت یې پلار دی، مور یې دی، ژوند یې دی، شېبه او زمانه یې دی،
حقیقت یې د ستر ګو او بڼو په شان دی،
حقیقت یې د شاهر ګ په شان دی.
حقیقت یې د ستر ګو تصویر دی،
حقیقت یې د خولې غږ دی،
حقیقت یې د اورېدلو آواز دی،
حقیقت یې شېبه شېبه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم همیشه په حقیقت کې دی.
ماشوم ته د کلي او کور دیوالونه، د هیوادونو پولې، د زندان پولادي دړې، پنجرې،
ځنځیرونه او زولنې، او روزل شوي زندانبانان، ټول اضافي دي.
ماشوم مور ته د دوه روپیو نه دی. دومره ساده ګي او بې پروایي یې، هېڅ فکر او فلسفه زموږ لویانو زړونو او فکرونو او حواسو ته نشي را کولای.
ماشومان دومره زړور دي، چې لویان شي؛
خو «لوی» دومره بې زړه دی، چې بیا هېڅکله نشي «ماشوم» کېدلای.
حقیقت د ماشوم هم عمری دی. ځکه په زړښت کې د ماشومتوب سهوې او خطاووې خوږې را یادوو او خپل مړه زړه ته، په دې
خاطرو سره، سیروم ور تېرو.
ماشوم د هستۍ په اندازه دی، او «زه- لوی» یوازې د ځان په اندازه!
ماشوم له هر ژوند او هر ژوندي سره ژوند کوي؛ ځکه بې زمانه دی؛ خو لوی هر بل ژوند ته له رسیو، چړو، تپانچو، لاسي بمونو او له اوره ډکو
واسکټونو سره ولاړ دی، ځکه په عمر تنګ دی. لوی یوازې په خپل ذهن کې ژوندی دی. او نور ژوند ته مړ دی.
ماشوم ژوندی شخصیت دی؛ خو لوی! لکه په انتحار کې د الوتي بدن یو میلیون تیتې عضلې، هډوکې، غړي، نه ویلې ارزوګانې او نورې
راز راز برخې!
آه! څومره راُ سره وسوځېدلي په دې سوځنده عکسونو، چې زموږ لویانو د سرنوشت په تابلو را ځړېږي! [1]
لږ به د زړه په کور کې دمه شو!
لویه خدایه! لږ مو زړه را ماشوم کړې!

---

۱ - زه ډېرې مهال د قصابۍ دوکان کې، ټوټه ټوټه ځوړند پسه، وزې... ته ګورم او د هغه د برخې برخې شوي بدن درد، په خپلو حواسو کې تجربه کوم. پسه د
مخلوقاتو تر ټولو د شریف موجود د ذایقې هوس، شل برخې کړی: تنه په یوه چنګک، زړه او ځیګر په بل بل چنګک، لاسونه او پښې دباندې له کلې سره، د ګردې
لرګینې غولې پر سر ایښې، او سترګې آسمان ته حېرانې نیولې: وای وای انسانه ته میوه خور وې، غوښه خور شوې!
دې ته په کتو سره، ښایي زه د خپلو ټوټه ټوټه اعصابو، افکارو، احساساتو، وېلو او نه وېلو عواطفو، رواني او دروني رنځونو...په پاشلي حالت ویر نیسم. ښایي ډېری نور
غټان هم زما په شان پاشلی ذهني، رواني، عاطفي وضعیت ولري؛ ځکه د ژوند خوند را نه کډه کړې؛ ځکه نو د ماشومتوب د شوتلې او مالګې خوندونه په خوب هم
نه وینو؛ ځکه نو بوتلې اوبه هم مور ته د وېالې د خړو او ککړو اوبو خوند نشي راکولای!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولسم ګام

«د بل وګړي د آزادۍ له پېلېدلو سره، زموږ آزادي ودرېږي؛ دې ته د مسوولیت واټ وای.»

ماشوم مغز لوڅی حقیقت

د ماشوم سترګې، حواس او زړه په ژوند را تړول دي. هغه یوازې ژوند ویني، یوازې په ژوند پوهېږي، او یوازې ژوند کوي؛ ځکه خاندي، بې پروايي کوي، او که د مور د تړول عمر د سرو او سپینو غوټه په لاس ورشي، نو د دوه روپو په اشپلاق يې ورکوي.

ماشوم، انساني ذهن جوړ کړي شیان، په دوه روپیو سودا کوي.

ماشوم له حقیقت سره ځنګ پر ځنګ، خوا په خوا او حتا یو ځای اوسي. حقیقت سره لوړېږي، غوړېږي او د حقیقت د یوه بخرکي په

(c) ketabton.com: The Digital Library

شان اوسي.
ماشوم ته حقیقت تک سپین او داسې دی؛ لکه د سهار ژېړی لمر،
لکه د تورې شپې سپینه سپوږمۍ،
لکه د سین شین شوږس،
لکه د ژرندې د ډبرینې میچنې ګرځنده حرکت،
لکه خپله خندا او ژړا یې،
لکه د مور مچه یې،
او لکه د ځمکې پر مخ، د ژوند میلیونونه رنګینې او متفاوتې څېرې.
د حضرت مسیح دا خبره بیا را په زړه شوه، «چې ماشوم نشې جنت به ونه وینې!»
ماشوم ژوندی دی، تر او تازه دی. ماشوم یو دی. ماشوم یوالی لري. ماشوم په ټول ځان او «یوه ځان» پوه دی او واحد ځان اوسي.
ماشوم ژوند کوي او لویان ژوند تېروي.
ماشوم «ژوند کول، ژوند باندې پوهېدل او ژوندی اوسېدل» یو ځای تر سره کوي. خو لویان یوازې د ژوند سېل او ننداره کوي!
ماشوم د ژوند کامله ننداره ده. ماشوم د حقیقت ژوندۍ ننبه او څېره ده.
ماشوم حقیقت حاضر ګڼي. ځکه چې ماشوم په هېڅ شي باور نه لري.
ماشوم حقیقت کې داسې حل دی، چې حتا ذهن کې یې نه ساتي. ماشوم د حقیقت اوسېدونکی دی.
او بالاخره: ماشوم مخ لوڅی حقیقت دی.
ماشوم په ځان پوره دی. له پوهې، حافظې، عادته پاک دی.
ماشوم د هېڅ شي په اعتیاد اخته نه دی.

د قومندانانو د شورا فیصله

بالاخره پر شمال د را خور جنرال په خودمختارۍ سره، د اسلامي انقلاب په خس او خاشاک مالامال سېل، د «ثور دموکراتیک انقلاب»،
په وچه او خړو نیولې پلازمېنه (کابل) را واوښت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې سره، پر کابل را سپرې څلور واړه لارې خلاصې شوې. له پلچرخي، سنګ نوشته، کوتل تخت، او کاريز ميره، کليوالي ځوانان، چې کلونه کلونه يې، د کابل آرمان کاوه، ټول د «الله اکبر» له نعرو سره، آزادانه په کابل را ننوتل.

په کابل کې بېرغ بدل شو. دريشي پوشه وزيران، او رييسان په کورو کښېناستل، خو ځنې يې له پکول او پټو سره، د نويو فاتحانو مبارکۍ ته ورغلل. له راډيو افغانستانه د جواد غازيار، «مجاهد مجاهد...!» ترانه پورته شوه. پاکستانۍ څوارلس منی بوجۍ اوږه او پاکټي غوړي، منډويانو ته را ورسېدل. د کوپون مغازې بندې شوې. او آزاده موسيقي، تلويزيوني پروګرامونه، د ښځو عکسونه، او عسکري دريشۍ بندې او له کابله ورکې شوې.

مورډ کابل کې بند پاتې «کمونستي بقايا»، اوس د نويو فاتحانو تر شک لاندې، کلي ته ولاړو.

د مېدان درې، د چاريکې سيمې، د حزب اسلامي تر زرغون بېرغ لاندې ساه کښله. زما د مکتب دورې ټولګيوال، عبدالرقيب، اوس جهادي لوا مشر وه. غاړې مو سره ورکړې؛ خو زړونه مو سره ونه تخنېدل، خبرې مو سره وکړې؛ خو د کر کې، ځانپالنې، او فکر-باور درېځ، د وليو مينځ کې مېړيان را خوشې کول.

بله ورځ کلي ته د ملاکاکا له مرکز څخه مکتوب راغی. ضابط آمان، چې نصب دوسته مجاهد قوماندان وه، خلک خبر کړل او په شپه شپه کې يې ټول، پټ په پټه په «قول» واړول او خوندي يې، کابل کې خپلو کورونو او کورنيو ته را ورسول او په دې توګه څوک د قوماندانانو شورا ته په لاس ورنغلل.

د مکتوب محتويات:

جهادي قوماندانانو شکايت کړی، چې له کابله راغلي کسان، سين کې لامبو وهي، وېښتان رېږدوي، کورتۍ په اوږو اچوي، په پولو ګرځي...

وار دې دمې دی! ټول مکتوب به په بل ګام کې خلاصوو!

پر زړونو مو برکت شه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیارلسم ګام

«ځني موارد داسې دي، چې یوازې د څه
وخت په تېرېدلو سره، هغه زده کولای شو.»
هارولډ کلمپ

د قوماندانانو د شورا تورونه:

له کابله راغلي دولتي مامورین، واړه منصبداران، عسکر، مکتبیان او پوهنتونیان، په دې ګناه تورن وه، چې د ماموریت او رسمي کار د وخت کورتۍ اغوندي، سین کې لامبي، وېښتان رېنځوي، د پتهو په پولو ګرځي او بله یې دا چې کورتۍ په اوږو اچوي!

امیر او قوماندان په پاڼه دستخط کړی وه، چې یاد یاغي باغي کسان راتول او د «ملاکاکا مرکز» ته ور وخېژوي، څو ددغو ناروا حساب ورڅخه واخیستل شي.

دا د بل د بدلولو د دوزخ یوه وړه او هېره کیسه ده، خو موږ او تاسو انقلاب او ایډیالوجۍ سوی نسل، په سلهاوو او زرهاوو داسې نورې کیسې او خاطرې په یاد لرو، چې د بل د بدلولو د کار دوزخي اتلانو، د آزادو او خپلواکو انسانانو په ژوند، آزادۍ او بالاخره د هغوی په سر او مال باندې څه راوړل!!

غزنیوال اجمل سلطاني، چې د بل بدلولو اورونو یې پلار په ځان لاهو کړی، کیسه کړې، چې غزني او اندړو کې یې ځنې کسان یوازې په دې جرم، چې جیب کې قلم ګرځاوه، د مرګ تیارو کندو ته ور وغورځول.

په هرحال د مجاهد او شهید آمان شخصي مېړانه وه، چې ټول روغ رمټ کابل ته را واوښتل او څه مهال د قوماندانانو له شورا پټ شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قوماندانانو د شورا غوښنه برخه، هغه ځوانان وه، چې همزولي يې زياتره د پلرونو د عسکري او ملکي نوکريو او يا هم د مناسب کورني اقتصادي او اجتماعي حالت له مخې، د څو شپو په تمعه کابل ته کډه شول. د ارباب غريبداد په سرلشکرى، د بابا له غره را کوزو شويو موش کُش او يازده ټکه ټوپکوالو وړه بلوا هسې پلمه شوه، او ټول ميدان له حکومت څخه ياغي شو.
دې سره، د تاريخ د پاڼو په اوښتلو کې، د کابل په وجود، د ای اس ای د قوماندانی د «ستراتيجيکې ژورتيا» د نخشې له مخې، يوه په بله پسې زر چړې ننوتې.
په کابل د جنګ ځنګل را تاو شو.
په کابل کې لوړې انګولا کوله.
په کابل، د الله اکبر له نعرو سره، کتار کتار سکر بيست او سکر چهل را کوزېدل او په ګناهګارو او بيګناه ښاريانو يې خولې لګولې.
په حيرتانو کې، چې د نجيب په حکومت ټک وشو، نو د حکومت د غټ جنګي ماشين صاحب صلاحيت جنرالانو يوه خوا بله خوا لارې جوړې کړې او دې سره کابل غاړه کښېښوده او خپل ماتې خوړلې، منتظر با معاش و بې معاش مدافعان يې، په ټيټو سترګو بېرته کليو ته ور پر ېښوول.[۱] اوس نو خدای د مرميو او بمونو په کړس او کړوس کې را لويو شويو جهادي قوماندانانو ته موقع په لاس ورکړې وه، چې د کمونستي حکومت د واک پر کلونو کې، د خپلې مرګ ژوبلې په هره پېښه کې، دغه ور په ياد شوي همزولي، چې د هغوی د خيال او تصور په دنيا کې به، رېږه خريلي او چنګ چنګ بريتونه د ټانک پر سرونو ګرځېدل، اوس په بيغمه زړه تصفيه کړي.
ددغو کابلي شويو همزولو ګناه دا وه، چې دموکراتيک نظام تر بيرغ لاندې يې زده کړې بشپړې کړې وې، مامورين او منصبداران شوي وه، له روس صفته حکومت څخه يې معاشونه او امتيازات اخيستل!
هغوی رېږې خريلي، ښځې يې مخ لوڅې د خپلوانو ودونو او د غم او ښاديو محفلونو ته تللې راتللې، لوڼې او زامن يې د پخو تعميرونو مکتبونو ته تلل راتلل.
او اصلي خبره داچې: د دوی کندوان او کورونه له روسي اوړو، غوړيو، زراعتي چرګانو او څه شي او څه شي ډک پک وه او کلي خوب او خوراک د ميګ الوتکو د بمونو په ډم او ډوم کې کول. او اوس يې د دوه ميليونه شهيدانو... ميليونونه معيوبانو، کونډو، رنډو تاوانونه غوښتل!!!
دا زلزله هم د مغلوبينو په سرونو او کورونو او مالونو تېره شوه! هر چا خپل کار وکاوه. څوک وژلي، څوک ټکولي، څوک يې د دوست او تربور

۱ - ددغې خبرې د سپينولو لپاره، د پاکستان د پوځي استخباراتو د رييس جنرال اختر عبدالرحمن کتاب «کابل بايد بسوزد/کابل بايد وسوځي» ولولئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر مخې سپک او بې عزته کړي... خو د چا چې طالع برابرې وې، او د چا خبره عقل يې کار کاوه، نو د معاش په پس انداز يا مکروريانونو کې د خپل اپارتمان په نيمه بيعه خرڅولو سره يې ځانونه روسيې، هندوستان او تاجکستان او ځنو يې حتا آروپا او امريکا ته ورسول.

يوه دمه به واخلو!

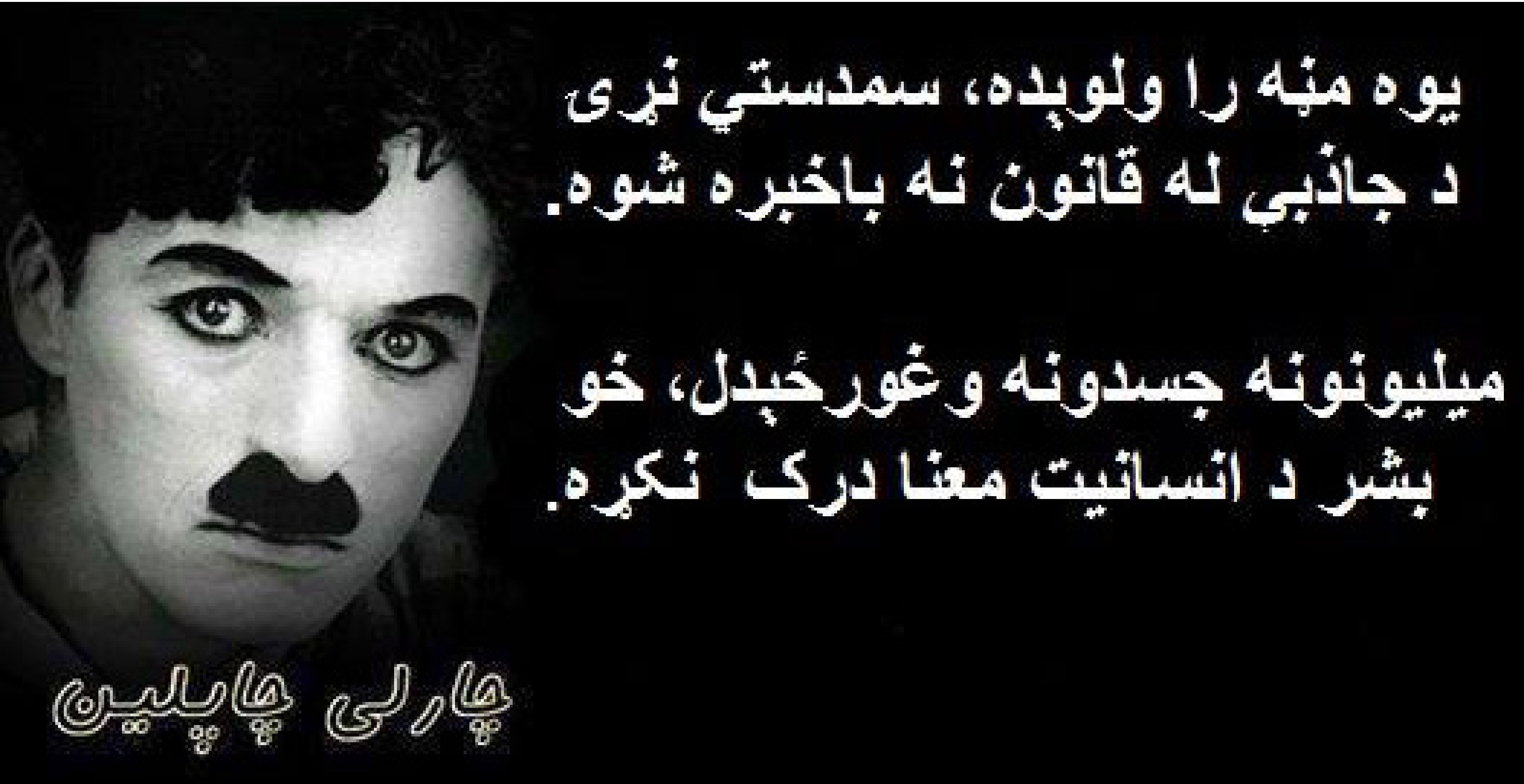

(c) ketabton.com: The Digital Library

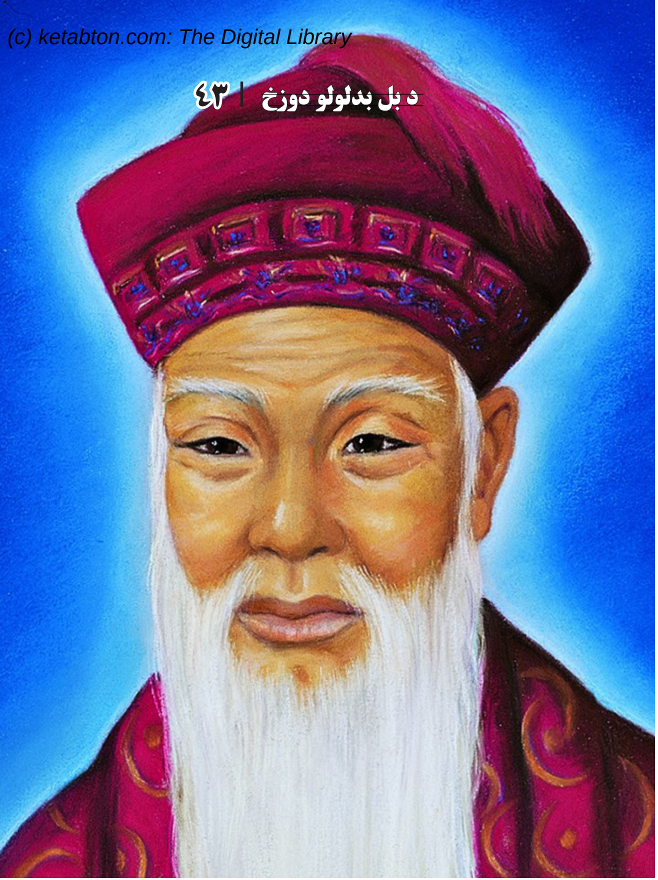

«له هغه څه چې لرئ يې راضي واوسئ؛
او ژوند خرنګه چې دی، جشن ونیسئ.
کله چې درک کړئ، هېڅ کمی او نقص نشته
ټوله دنیا به ستاسو وي.» لايي تسه.

څوارلسم ګام

«عشق يې بخښي، قدرت يې اخلي.»

لږ تر لږه دادی شاوخوا خلوېښت کلونه کېږي، چې پر افغانستان د بل بدلولو د دوزخ سور اور بل دی.

دا اور موږ خپله بل کړی.

دا اور له هغې ورځې بل شوی، چې زما ذهن کې دې فکر ځای نیولی، چې زه غوره یم بل بدل دی.

دا اور لا ځکه پر موږ را ګډ دی، چې زه او زما فکر، چلند، اخلاق، رواج، دود-فرهنګ اصیل دي، د بل راته بدل او ناچله بر ښبي.

دلته که د کارګر او بزګر سور نظام راشي، که امریکې کې روزل شوې ډموکراسي، دلته که خلافت ټینګ شي، یا ملتپال د قدرت پر آس سپاره شي،

نو بیا هم اور بل دی، ځکه چې موږ ځانونه، د خپل کړي اصولي فکر-باور، اخلاقو، فرهنګ او تمدن ځانګړي عسکر حسابو؛ نو د بل بدلول زموږ ورځنی کار او بار دی.

لویان؛ د حقیقت کاغذي څېرې

حقیقت له ټول بشري عقل، تفکر، ایجاد او پاللو مشر او بر دی. او ماشومان د حقیقت په عمر دي. ځکه يې سترګې، لیده کاته، خنداوې، منډې او لوبې، د روح

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنتي سرنوشت، د سرې مخې ته ږدي.
دا ژوندی الهي نښې دي او دغه خدايي نښې نه دي عادت شوي.
زموږ «ښه» د ماشوم سپين او له عقله وحشي ذهن ته لکه چرس او سره شراب داسې دي. او موږ هغوی په خپلو مقدسو چرسو، بنګو، هيروينو او شرابو معتادوو.
آه! لکه، چې ټول عقل معتاد دی!؟
موږ ماشومان په را لوېدلو سره، دومره په زوره په خپلو خبرو، ويناو، نصحيتونو او رواجونو عادت کوو، چې دا يې په يوازيني فکر، باور او چال چلند واوړي.
موږ له ځانه يوه تکرار دنيا پر ېږدو.
موږ له ځانه تکرار انسانان پر ېږدو.
زموږ ښه په ګل ګل ماشومانو کې متناسخ کېږي او دې سره د «نوي» ماشوم زوکړه، بيا بيا ځټ ته غورځي.
موږ دومره تنګ نظره يو، چې ژوند ته د يوې بلې خبرې، يوه بل فکر-باور، يوه بل اخلاق او رسم او رواج اجازه نه ورکوو. موږ خپل بچيان، او خپلوان او د خپل او ټبر نسل په خپل تکرار بدلوو.
ځکه د زړو شيانو لپاره جنګېږو!
ځکه زړې حافظې را په کې حکومت کوي،
ځکه موږ د ژوند په خوند هېڅ نه پوهېږو؛
او دا ځکه، چې:
موږ ژوند نه کوو؛ بلکې ژوند تېروو!
ځکه نو هرڅه، چې خورو، نو مالګه يې پېريانو وړې. هرڅه چې ښځو نو خوند يې نشته. هرڅه چې ګورو، نو زړه مو ورسره آرام نه مومي.
موږ هرڅه ګټو. هرڅه پيدا کوو. هر هر څه زيرمه کوو. خو داړه مو له زړه او ژونده ګډه کړې!
موږ څه شي پسې سرګردانه يو؟
يو څه به له زړه سره دمه واخلو!
ګوندې که زړونه او ذهنونه مو د حقيقت په اقيانونس کې يوه غوټه ووهي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه ژوندی نړۍ لید دی.
مینه ژوند پنځوي.
مینه د لومړي کور په لور قطعي لاره ده.

پنځلسم ګام

می بخور مصحف بسوز آتش اندر کعبه زن
ساکن بت‌خانه باش مردم آزاری مکن»

مورې «ځان» پسې سرګردانه یو. له مورې ځان ورک دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ د «بل» عادت اشغال کړي یاستو.
موږ د زړو او پردیو عادتو مستعمرې یاستو.
له تاسو سره مې شریکه کړه، چې یو د پنځلسو- شپاړسو کلو سازماني ځلمکی، څرنګه یو د لمانځه په تور اکسا ته قلمداد کوي!
په دې هم سره خبر شو، چې د ذکرالله شهید د لیسې ښوونکی، فقط د کورتۍ د غټ چپه ګردن په خاطر، د خپل ډول صحرایي محکمې لخوا، سور کاپیر ثابتېږي او خندانه ځواني یې تر ډبرې لاندې کېږي.
او بیا د یوه مشهور جهادي تنظیم، د قومندانانو شورا، له کابله کلي ته ورغلي پخواني ړیره خریلي، په ولیو د کورتیو اچولو، و ښتانو ږمنځولو، لامبو وهلو او د پولو پر سر ګرځېدلو په تور، ځانګړې غرنۍ محکمې ته جلبوي.
خدای خبر څومره خدایي عاشقان به د خدای د نوم اخستلو په جرم، د نفس پرستو بنیادمانو د غضب خوراک شوي وي؟ (نه پوهېږم په دې او دې ته ورته د نورو د بدلولو په اورلنو مرکزونو کې به څومره سپېنې آسماني څېرې خاورې ایرې شوي وي؟)
موږ په ناخبرې توګه د یوه زاړه-ښایي مړه- تعهد لپاره، د ژوند نعمت مصرفوو.
دلته، د جنت په دې ورکه ځمکنۍ څنډه باندې ذهني اګاهۍ- ښه ده ووایم انساني اګاهۍ- د ژوند سوځولو دوزخي کورې ګرځېدلې، چې هره شېبه، هره ورځ او هر وخت د «بل» په شخصي او فردي عقیده، باور، فکر، طرز، سلیقه، ډول، مورال... د قهر او غضب اورونه ور بلوي!
دلته نېږدې هر مکتب، فکر-باور د ځانپېژندنې او حقیقت سرچینې موندونکې په دعوې سره، په ځانناخبري ډول په خودپرستي او باطني غرور پېښه کړې او څکه نو له خپل ذهني چاپېریاله بهر ژوندۍ نړۍ، د بت- فکر پلي کولو لپاره، روغنیات یا د سوند مواد ګڼي.

ځار ځار له خپلوا کو ماشومانو شمه

ماشوم د انسان په لاس او عقل جوړ شوي فکرونه، اندونه-باورونه، فرهنګونه او تمدنونه، د وچ کاغذ پر مخ د مشرانو غلط کارونه ګڼي.
د ماشوم ژوندي احساسات او عواطف د حقیقت له سرچینې را بهېږي.
هغه او حقیقت سره خپل دي.
هغه له حقیقته پیدا شوی.
حقیقت یې پلار دی، مور یې دی، حقیقت یې له شودو ډک تی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حقیقت یې آسمان دی. حقیقت یې ښنو لاندې هواره ځمکه ده.
حقیقت یې سترګو کې هر موجود تصویر دی.
حقیقت یې خوب دی. حقیقت یې ویښه ده.
حقیقت یې د زړه غوښتنه ده. حقیقت یې د خولې خپلسرې خندا ده.
حقیقت یې وړیا ډوډۍ، اوبه او هر شی غوښتل دي.
هغه حقیقت د هرڅه پلار بولي.
ماشوم ته ژوند او د ژوند بېلیونونه څېرې، د حقیقت ډول ډول ننداري ښکاري.
ماشوم د روا هستۍ هستوګن دی. ماشوم هرڅه حقیقي او روا بولي. دا د خالصې مینې نندارچي دی.
ماشوم ته مینه وړیا ده.
هغه هر شی ځای پر ځای غواړي او تر سره کوي! ځکه یې لوڅې ډډې، لوڅې میتیازې، لوڅې مچې په شهوت کې نه ځایېږي!
ماشوم لوڅ او زړور خدایي مینه ګر دی.
هغه په عشق ډک دی. ځکه نو دنیا، څېرې، وګړي، څېزونه، ښایستونه، آوازونه...هر هرڅه خپله روا مینه بولي.
ځکه نو دغه خدایي مخلوق د بې قیده او شرطه مینې، بې پروا مینه ګر دی.
هغه ایډیالوجۍ، اندونه-باورونه، چې د بل د بندي کولو، تړلو، له آزادۍ محرومولو، وژلو او تباه کولو په خیال کې دي، څومره خدایي دي؟؟؟
مور ته د خپلو خولو او خیرو بوی عطر دي او د نورو ګلابي څېرې او طبیعي عطرونه راته د شیطان په میتیازو ککړ بر ښېي.
مور په ځان عادت شوي یو.
مور د یوه رنګ زیارتونه یو؛ خپل رنګ. مور کې خپلې زړې ذهني او عادتي څېرې زیارت شوي دي.
مور په خپلو ماتو ګوډو افکارو، اخلاقو، عادتونو، رواجونو، رسمونو...د روسو له «ټولنیز قرارداد» لوړه بیعه ړدوو!
«که څوک تله د انصاف په لاس کې درکړي/خپل ځان او د بل آس به برابر کړې.» حضرت رحمان بابا
یو څه به بې خبرې ځان ځان سره دمه شو!
ګوندې که را څخه ورک ماشومتوب، د زړه له کومې ګوښې آواز را وکړي!!!

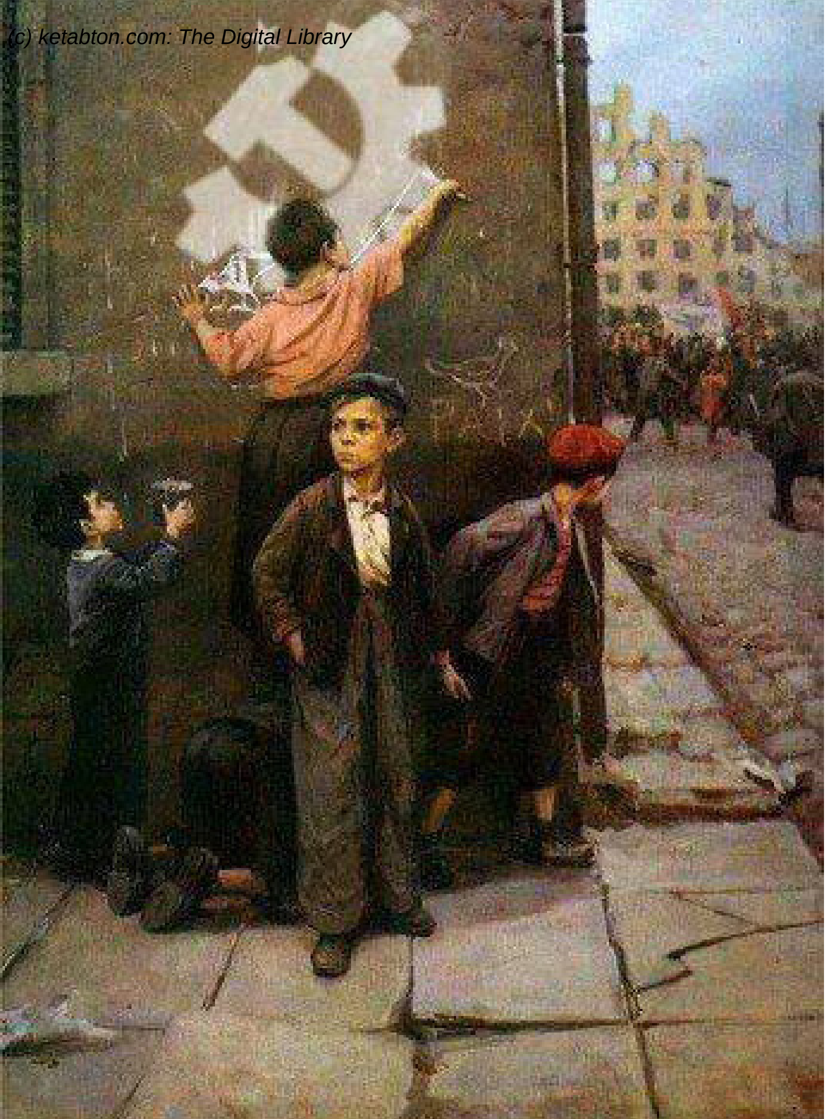
(c) ketabton.com: The Digital Library

شپاړسم گام

« هېڅ بینادم، مکان او یا کوم شی کامل نه دی...خومره آسانه ده، چې د بل تفاوت ته د خطا په ستر ګه و ګورو. موږ د «سم» او «ناسم» په اړه د خپلو عقایدو په بند کې اسیر یاستو.»

د بل بدلولو حاکم اخلاق، په ملي او نړیواله کچه، د زیاتو ورانیو، قتلونو، غمونو او دردونو لامل شوي دي. د بل بدلولو، د انسان شرافت داغلی دی. دې فکر شریف انسان په یوه غاصب، نیواکګر، زندی کوونکي، قاتل او ورانونکي حیوان بدل کړی دی.

د بل بدلول، د جګړو مور دی. له قدیمه را هیسې، بل بدلول پر ذهن حکومت کوي؛ ځکه نو ذهني-مادي مذهب هم بلل کېدلای شي.

بل بدلولو لومړی ذهنونه او فکرونه لاندې کول -او اوس یې لا بېدریغه لاندې کوي- او وروسته؛ لکه له وښو لاندې اوبه، په حکومتي مرکزونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

يرغل وروړي.
دې جګړې واکمن فکرونه، مادي-ذهني مذهبونه، اخلاق، رواجونه او تمدونونه، پخپلو سړيو او وسلو سره را نسکور کړي او نړولي دي.
د بل بدلولو د هر نوی عصر په پېل کې، د وخت د زورور مادي-ذهني نابغه کوډګر، په زورورو احکامو سره، انساني اګاهي مغلوبه کړې او له دې سره يې خپل سړي او سرتيري، خپلې وسلې او ټانکونه، خپلې سرچينې او خاوره، د زاړه او له موده لوېدلي ذهني- مادي مذهب او واکمنۍ او له ښې وتو فرهنګونو پرضد ور اړولي او دې سره د نړۍ محتوا او شکل په نوي ښکيلات او زبېښاک کې وژلي ودر بدلي.
له دې مادي- ذهني اوښتون سره به راټوله شوې انساني، کلتوري، اجتماعي او حتا اقتصادي سرمايه نړېدله او ددې پر کنډوالو به د فاتح فکر او باور بېرغ ودرېده، شکل کېده او د هر څه ظاهري حالت به جوړېده.
بيا نو نوې نمانځنې رامينځته کېدې. نوي شواليه او سرداران نمانځل کېدل. د وژل شويو لويو وينو تويونکو زيارتونه او متبرک ځايونه جوړېدل او تويې شوې وينه، د قلم له لارې، د تاريخ کتابونو ته ننوته. او اينده ماشومانو د خپل ډول کله منارونو روايت، د حماسې په نامه لوسته او په ډله ييزو ترانو کې زمزمه کاوه.
نه! نه کېږي! څه شی دي، چې افشا کېدل يې مخکې له وخته دي. دا کار لويه بيعه غواړي!
زما وجود د «قتل» بندولو چيغې وهي!
نو ورکه دې وي د مرګ رسۍ، يا چاړه، يا توره، يا توپ، ټوپک، الوتکه او هغه وژونکي واسکټونه، چې ګل مخو اوولس، اتلس او شل کلنو ته، د تويې شويو وينو په وزن، ناليدلې ناوکۍ، د بې مړي جنازې په اوله شپه، بې ټنګه او ټونګه په لاس ورکوي!
له هغې ورځې چې انسان د «مسوووليت» او «رسالت!» او «نجات!!» او څه او څه په نامه، د بل بدلول پېل کړي دي:
له هغې راهيسې يې سپين خدايي طبيعت اوښتی!
له هغې را په دې خوا يې جنتي څېره سپيره شوې!!
له هغې را وروسته، هغه د فکر غلام دی او غواړي دغه غلامي په ټوله ځمکه جاري او د تل لپاره دود وګرځوي!!!
له ټولو ذهني دلاېلو چې تېر شو،فقط ځان تر پوښتنې لاندې راولم!
راځئ، خپله يې تجربه کړو، خپلې پوښتنې ته هغه ځواب ومومو، چې زړه کې مو له سترګو او حواسو پټ دی.
آزادي او ځان موندنه مو سرنوشت اوسه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوولسم ګام

«هرڅه تېرېږي...يوازې خدای دی چې بدلون نه مومي. موږ ټول مخ په يوه مقصد سفر کوو.
يوازې لارې مو سره توپير لري.»
تلپاتې لار

اکبرجهاد
دي دمه کې يوه پوښتنه نه وه، بلکې پوښتنې را په کې په چيغو شوې:
که د بل د بدلولو کار او بار، چې احزابو او سياسيونو په ټيکه اخيستی، نه وه- نه وي- آيا بيا به هم وينه تويې شي؟
آيا زندان کې به ځوک پاتې شي؟
آيا ځوانان به مو ځوانيمرګان شي؟
آيا کرکه به داسې د زړه ښايستونه را خوري؟
دا او ډېرې داسې نورې پوښتنې د ميليونونو افغانانو پوښتنې دي. دا د نړۍ د هرې ايډيالوجۍ او د ذهني او رواني باورونو ځپلو ملکونو د ميليونونو انسانانو لپاره پوښتنې دي! دا پوښتنې هم زما او هم د هر بل انسان پوښتنې دي. او هم له ما او هم له هر انسان څخه مطرحې پوښتنې دي!
نو د پوښتنو د ځواب مرکز زما دننه دی. رښتنی ځواب زموږ هر يوه خپل ځواب دی. نو راځئ خپله دغه طلايي برخه په خبرو راولو!
زه، ته، هغه! هر يو، سره له دې چې د بل بدلولو دوزخ، ژوند او هستي را سوځولې، له دې سره سره، بيا هم په يو ډول نه يو ډول سره، د بل بدلولو، ذهني او عملي دريځ کې ښکېل ياستو!
زه که غواړم د بل بدلولو له ذهني او عملي دريځه آزاد شم؛ نو بيا د ځاني، کورني، اجتماعي، کلتوري، محيطي، قشري، حتا کاري-مسلکي خونديتوب له بيمې محروميږم!
نو دا اکبر جهاد دی.
دا د اور له سيندونو تېرېدل دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د سر او مال مرګ دی.
دا ځان، مال، عزت، هويت او شخصيت په اوبو کې خوشې کول دي.
ځکه نو د ژوند د ټولو پوښتنو ژوندي او تازه ځوابونه زموږ په خپل تقدير کې ويده دي!
زه خو دلته په دې اوږده ليک کې دادی لګيا يم؛ غواړم ځان دقيق په هېنداره کې ووينم:

انسان د خپلو تاليفاتو غلام

موږ خپلو تاليف کړو قوانينو، اخلاقو، رواجونو...تېر وېستلي يو. دا پټې وسلې دي. دا لومړنی بې غږه تپانچې دي.
دا نه پېژندونکي زهر دي.
دا د ځان په لور وېشتل شوي توغندي او هېدروجنې، نايتروجني بمونه دي.
موږ د روا دلايلو په سپرونو او ډالونو مجهز ياستو.
موږ يوه فکر-باور اېل کړي يو.
موږ ذهني اسيران ياستو.
موږ د بل په زندی کولو، وهلو، دربولو، شړلو، وژلو او سوځولو سره، له خپلو ذهني نفسانياتو سره له اصلي جګړې ښخه تښتو.
بيا وايم ذهني نفسانيات دغه پنځه دي: شهوت، قهر، طمع، تړلتيا او ځانپالنه!

موږ د غم نېشيان!

موږ ارمانجن يو. موږ د پلرو پلرو زخمونه، ژړاوې، غمونه، واويلاوې، آهونه، او د زړه سوزونه ځان کې را ټول کړي. يوازې لوحه مو نشته، کنه موږ زاړه، عتيقه موزيمونه ياستو. موږ د غم په نېشه اخته يو. موږ تيت او پرک يو.
زړه مو له ذهنه تښتي!
حواس مو له بدنه منډې وهي!
عواطف مو په حرامو ښکلاو پسې خونونه کوي!
پښې او لاسونه مو د ګېډې او شهرت اورتون ته، د بل له کورونو، په سوله او په جنګ، په واسطه او چشمبندی خس او ذغال را تښتوي!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د روح خو هېڅ درک نه لګېږي!
«روح» یاد ته نه راځي!
په «روح» نه د ملا، نه د عامي سر خلاصېږي!
وااااااا...ی! زه روح یم که دا دوه توته، له ختېو جوړ انسان شکله زیارت؟
که زړه را سره دی، نو ژاړم به، ژاړم به، ژاړم به...تر خپله خدایه، تر خپله خدایه، تر خپله خدایه....
لویه خدایا! که د غرېدا او استدلال عادت نه وای؛ حقیقت به څومره ساده وه!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم دغه انځور د څه شي په لاسو ما ته را ورسېد ؛ خو زه يې ونړولم.
«موري مه ژاړه، له دې وروسته نه وايم، چې وږی يم!»
اريان يم، چې ددغه جنت مخي سترګو ته په کتو سره خرڅکه لمبه نه شوم، ايره نه شوم او له خپل همزولي نسل- چې بل بدلول لوی ثواب ګڼي- بيخي ورک نه شوم؟ دا ماته جنت دی، سور سوزونکی ؛ خو مينه ناک جنت.
يوه قصاب لاس دغه ماشوم له ژونده پرې کړ ؛ خو له خدای تعالی څخه به يې څوک پرې کړي؟؟؟

اتلسم ګام

«خدای هغه څه دی، چې ته باور ولرې. هېڅ انسان د خدای د هستۍ په اړه تېروتنه نه کوي؛ خو يو انسان هم په سمه توګه نه پوهېږي، چې دده پېژندنه له خدای څخه څه شی ده؟ د خدای په اړه هېڅ راز او رمز نشته؛ خو داچې هغه، هغه څه دی، چې هر روح باور لري، چې واوسي. دا د خدای معما ده، ځکه نو ټول د خدای د لويوالی او عظمت په اړه د خپلې پېژندنې پر اساس، سره په شخړه او لانجه کې دي.»

زه يم زمر))))))))...؟)
علم په مور کې ختم دی. پوهه او باور په مور کې ختم دي.
اخلاق او شرافت په مور کې ختم دي.
دنيا او اخرت په مور کې ختم دي.
حقيقت په مور کې ختم دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د ټولي هستۍ او نیستۍ څېره او ننداره یم.
زه په وګړو کې شهزاده یم. زه د ټولو سلطان یم. زه واکمن او زړور او یوازینی یم.
دنیا د اغزو کرونده ده. نور وګړي اغزي دي. په فکر او باور راته زهر دي.
او زه یم زمری، پر دې دنیا تر ما اتل نشته، بل په...
زه د خپلو دروغو بت یم. دروغ ما جوړ کړل او دروغو زه جوړ کړی یمه.

وګړي د لاس او ږدې او لنډې ګوتې

زما دویمې مورنۍ انا، چې د میدان دره کې زموږ د هستوګنې د سیمې یعنې چارېکې، د چارکلا څلورو واړو کلیو مشرانو او کشرانو به «ببو» بلله؛ په ښځتوب زړوره نارینه وه. هغې هم کور کاوه او هم یې د پټي بار پورته کاوه. هغې ته به چې چا د بل د نادودې شکایت ور وړ؛ نو وېل به یې:
«ښه وګوره! آیا دا د لاس ګوتې سره برابرې دي؟ بنیادمان داسې دي! خبر دی ته ګذشت وکړه!!»
ببو به له خپلې تمثیلي فلسفي وینا سره، د خپل لاس خلاصه پنجه او اوږدې او لنډکۍ ګوتې سړي ته خلاصې ونیولې.
د لاس په ورغوي او ګوتو یې نه د نقالو مکتبیانو په شان، د الجبر فرمولونه یا د کیمیا معادلې کښل شوې وې، او نه د سخات یا سرسایې د طریقې د ملایانو میم زورما ټوله زما...خو خلاص لاس یې هر انسان په خپل ځای کښېناوه.
ببو دغه فلسفه په خپل اویا-اتیا کلن عمر موندلې وه. خو دغې ساده تجربي فلسفې سړي ته دا ورښوولې، چې انسانان په قد او په وزن او په قوم یا ژبه برابر بدلای شي؛ خو په مضمون او معنا نه!
انسانان به په مکتب او مذهب یو وي؛ خو په فکر او ذوق نه!
هغوی په یوه ځای، یوه تمدن کې ګډ ژوند کولای شي؛ خو په چلند او اخلاقو به جلا جلا وي!
انسانان به په یوه نسل کې، یوه مدرسه کې، د یوه کتاب درس ته کښېني، خو اګاهۍ به یې سره متفاوتې وي.
انسان ښایي له ډېرو شیانو ناخبره واوسي؛ خو زیاته ناخبري یې له ځان څخه ده.
انسان د برابرۍ په شعار ډېر آسوده کېږي؛ خو نه پوهیږي، چې هم خپل شخصي حق او هم د نورو فردي حق تر پښو لاندې کوي.
انسان هرڅه چې ده، د فردي اګاهۍ وضعیت یې دی. او دا د انسانانو د تفاوت اساسي برخه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ببو اصلي اشاره، دا ګاهۍ له مخې د انسانانو متفاوتو درېځونو ته وه.
انسان تر هرڅه دمخه «فرد» دی. او دغه فردیت د هغه د ګاهۍ وضعیت را منځته کړی. نو په دې اساس، د «برابری» عمومي شعار دلته خپل مضمون بایلي؛ ځکه انسانان دا ګاهۍ متفاوتې سطحې دي!
د کلیوالي ببو یوې خبرې «آیا دا د لاس ګوتې سره برابرې دي؟ او بنیادمان د لاس ګوتې دي.» خروار خروار معنا زموږ پر خوبولې، سترې او پټې انساني اګاهۍ را شیندلای شي:
«بنیادمان د لاس ګوتې دي. آیا د لاس ګوتې برابرې دي!؟ داسې هر سړی فرق کوي. ځوک لږ پوهېږي، څوک ډېر پوهېږي. څوک په یوه فکر او خیال وي، څوک په بل فکر او خیال وي...!»
موږ اعداد شمېرو. په یوه کې یوازې یو ځاېږي. یو فکر فقط یو فکر دی. یو باور فقط یو باور دی. د یوه لاس ګوتې هم داسې دي. پنځه واړه ګوتې دي. خو ګوتې دي؛ نه «ګوته»!
پنځه واړه ګوتې له غوښنو عضلو او هډوکو جوړې دي؛ خو هره ګوته جلا کار، جلا شکل او جوړښت، جلا سرنوشت، او جلا استعداد او شاید هم جلا خودا ګاهي لري. ځکه نو دا «ګوتې» دي!
و ګورئ! یو مذهب فقط یو مذهب دی؛ ځکه چې یو ډول اخلاقي-عبادي اصول لري.
یوه مذهب کې مېلیونونه وګړي شامل دي؛ نو د یوه مذهب د پیروانو شمېر، د مذهب شمېر نه شي ور زیاتولای. ځکه ټول د یو ډول اوصولو تابع او فرمانبردار دي.
خو انسانان رنګ په رنګ دي. متفاوت دي. د لاس د ګوتو په شان مختلف استعدادونه، واکونه، مسوولیتونه، کارونه –او تر ټولو مهم– هر یو خپل خپل برخلیکي ذخایر له ځان سره لري.
انسانان خپلواکې اګاهۍ دي. هر انسان د خپلې فردي آزادۍ او مسوولیت خاوند دی.
ببو، چې ما به «ادې» بلله؛ ولاړه! اوس یې کالبوت د میدان درې، د خواجه اسحق ولي له زیارت ور بر، د لوړې غونډۍ په خاروینه ډډه، تر دوو ښځینه شناختو لاندې پټ دی او اروا یې د نالیدلو دنیا ګانو په سفر تللې! خو د خبرې زور یې نه سره ډیالکټیک ور مات کړای شو او نه د معاصرو بنسټپالو افراطي او یا معتدل تفسیرونه او تاویلونه د هغې له ساده فلسفې زیات زړه ته تازه اوبه ور کولای شي!
دې فلسفې ته به په بله ورځ بیا را ګرځو.
اوس به یو شېبه خپلې اګاهۍ سره دمه شو!
په خپله فردي ازادۍ کې شنه اوسئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نولسم ګام

«د آزادۍ لپاره کار مه کړه؛ بلکې آزادي دې باید د هرې شېبې کار پاېله واوسي.»

وړوکی ذهن او ساده حقیقت

مرید له استاد څخه وغوښتل چې په حقیقت یې سر ور خلاص کړي!

استاد ووېل: حقیقت ساده دی.

وېل یې څومره ساده؟

ځواب یې ورکړ: دومره ساده، چې تصور یې نشي کولای!

د شاګرد ذهن زما په شان ټول عمر مادي-ذهني فلسفو ور ډک او تنډ کړی وه؛ پوه نه شو! بیا یې استاد وپوښته:

«دا څنګه ساده دی، چې زه -حتا زه- نه ور باندې پوهېږم!؟

استاد ووېل: «ته یو کار وکړه: ځان د حقیقت له ذهني انځورونو تش کړه! هغه څه دې چې د حقیقت په نامه، ذهن کې ټول کړي؛ ټول لېرې وغورځوه!! له دې سره به حقیقت ستا تجربه شي. ته به حقیقت په شخصي توګه ومومې او ووینې!

موږ اصیل او ساده حقیقت، تر یو من کاغذونو، یو خروار نظرونو، فکرونو، فلسفو لاندې پټ کړی.

حقیقت هماغه ساده او ماشومانه سپین عقل دی. هماغه بې جهته، بې تعصبه ذهني موازنه ده.

زموږ جګړې ښایي د یوه ذهني-مادي حقیقت لپاره وي! یا ښه ده ووایو، د حقیقت د ذهني شویو نښانو په خاطر وي. ځکه د دین او باور، د فلسفې او بشرپالنې، د تمدن او لیبرالیزم تر بیرغ لاندې د وینو وېالې روانې دي. او بشر ورځ تر بلې عصري جنګیالی جوړېږي!

«بنیادمان د لاس اوږدې او لنډې ګوتې دي» دا زما د «ادي» د ژوند ټوله فلسفه وه. او څومره ښه وه. خو موږ او زما ورور، پلار، نیکه او کشر نسل کله دې فلسفې ته رسېدلې یو؟ موږ لګیا یو چې د لاس (چې ملت دی) ګوتې ټولې په یوه اندازه وړې یا اوږدې کړو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

وګړي د بوډۍ ټال په رنګ دي. زما د فکر- باور رنګ دنیا لپاره جګړنه مدرسه ده. دنیا زما دښمنه ده. دنیا زما لپاره غم دی. دنیا د تربره سنګر دی. دنیا بل بدرنګه کړې...

بیا زه یم...

زه دنیا مغلوبوم. دنیا ځپم. نور بنیادمان:

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک وژنم، څوک په لاسو، څوک په پښو ګوډوم.
څوک بندیانوم. څوک ځان سره یرغمل ساتم!
اه! څه وکړم! غم غم مو د بل بدلولو دوزخ دی.
آه، دا شر له کومه شو؟ خو اول دا چې شر څه شی دی؟؟؟
شر، د روزل شویو او دود شویو ذهني-مادي باورونو محصول دی. ځکه نو «زه» وایي:
«زه یم زمرررر...ی پر دې دنیا!...»
د بل د بدلولو دوزخ دومره توري او کلمې وسوځول، خو خبره یې اوږده ده! راځئ دلته به یو څو پوښتنو ته ور لنډ شو:
آیا رواجي او ځانپالی «انسانیت» او خودمحوره «شرافت» یې په بیعه لوړ دی که یو څاځکی وینه؟
آیا که زموږ ټولو کورونه د الماسو او سرو یاقوتو له خښتو ورغېږي، د نیازمحمد او دوست محمد او په دې لیکه څو میلیونو نورو له ژونده محرومو شویو انسانانو د ژوند بیعه به پرې کړي او په څه شي به یې پرې کړي؟ ښه ده، چې زړور شو او د بل د بدلولو دوزخ له خپل ذهن، زړه، احساساتو او عمل څخه وباسو.
موږ باید د ځان دننه، له تیارو ډکو خوندي کړو صندوکونو باندې زلزله ور ګډه کړو.
باید په لوړه مینه ګره چیغه سره ټولې کړکې، ځانغوښتنې، شهوتونه، تعصبونه، مادي-ذهني طمعې، په جعلي مفاخرو او مړو فکرونو پورې هر راز تړلتیا او د ځان تاییدولو تر پردې لاندې، خپلې رب النوعه څېرې او کانې افشا او بربنډې کړو.
لویه او په ژوند او ژوندو عاشقه خدایه!
د قتل فکر راڅخه واخلې!
د قتل احساسات او عواطف راڅخه واخلې!
د بل د بدلولو فکرونه، ایډیالوجی، اندونه أو باورونه را څخه واخلې!
آه، ډېر وچغېدم، یو څه به دمه وکړو!
ګوندې که مینه ګر شو. مینه پوره ثواب ده.
ګوندې تر هغې د خپل فکر-باور دننه، د نفساني سلطنت نښې تشخیص کړو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

شلم ګام

«خو هغه چا لپاره چې د حقیقت د اور پدلو وس لري، زما یوه خبره هم معما نه پاتې کېږي. کلمې حقیقي دي او تلپاتې.»
ربازار تارز

زه دوزخ، بل دوزخ!

کلونه وړاندې چې کابل کې، بي بي سي سره همکار وم. یوه ورځ ولسي سندرغاړی عبدالله مقری دفتر ته راغلی وه. هغه عجبه د کار خبره وکړه:

« هر یوه، یو څه کړي! نو ښه ده، چې هر یو بخښنه وغواړو!»

ښایي د سندربول مقري د وینا کلمې او جوړښت به بل ډول وه؛ خو دغه یې مفهوم وه. له هغې ورځې میاشتې او کلونه تېر شول؛ خو موږ دې بلوغ ته نه یو رسېدلي، چې له یو بل څخه عذر وغواړو.

بې ژونده فکر–باور زموږ زړونه او ذهنونه را وچ کړي.

موږ ګرځنده جادوګرو بتانو انتر منتر کړي یو.

موږ وچ او جامد او بت شوي فکر، د بل جنګ او جګړې ته را اېستلي یو.

ځکه په بل په تنګېږو. بل موږ په غوسه کوي. بل را ته دوزخ دی.

بل زما دوزخ دی؛ زه د بل دوزخ یم: حساب مساوي شو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل زما هېنداره دی.
زه هېنداره کې «ځان» وينم؛
خو هېنداره را ته دوزخي بڼې ښکاري.
خو هېنداره يوازې مخې ته ولاړ سړی يا شی منعکسوي!
منعکس شوی او بربنډ شوی زه يم؛ بل مازې هېنداره دی!
بل کې دوزخ وينم؛ ځکه دوزخ زه يم.
زه راته آشنا متن لوستلای شم.
يوازې را زده شويو معلوماتو باندې پوهېدلای شم.
زه يوازې له خپلو ذهني معلوماتو څخه غږېدلای شم.
زما چلند خپل ذهني معلومات را جوړوي.
نو مخکې تر دې چې زه بل «بد» ووينم، دغه «بد» مې لرل.
کله چې بل وينم، خپل بد را په زړه شي؛ بيا بل بد وينم. خپله بدو باندې تږنه يم؛ خو چړې د بل په ګېډه ورمنډم؛ ځکه بل زما هېنداره دی.
زه په بل کې (خپله هېنداره کې) د خپلو بدرنګه، تورو او لرغونو اورونو لېدلو (سکندر، ناپليون، هټلر، چنګيز، زئوس، ستالين، ميلاسوويچ او خپل سره او شنه، او تور سپهسالاران) جوړ کړی او د شيطان کار ته ګډولی يم.
زه په ذات کې، د خپلو بدرنګيو فاتح يم، خو اوس ادرس را نه غلط شوی:
مخ په چپه روان يم. او په دې قضاوتو، محکومولو، بنديانولو او وژلو سره، شېبه په شېبه د خپل ابدي «ځان» له دروازې لېرې کېږم، لېرې کېږم، لېرې کېږم...څو چې د عشق يو ژوندی سلطان په مخه راشي، د خپل ځت ته پرې ايښې ځان په لور را ته ډيوه شي او د نجات سندره شي!
که ځان ته سر ور دننه کړم؛ نو ښايي ټوله بدرنګي، کچه توب، او بدي ځان کې، خپل تل او ضمير کې را شنه ووينم! او پوه شم، چې اور دننه دی، جګړه دننه ده، د جګړې ميدان او ځای دننه دی. او زه عمرونه عمرونه په غلط ادرس کې، له غلطو هدفونو سره جنګېږم.

نوی ژوند، نوی پیل

زما په موندنه او فکر دا اساسي جګړه ده. دا د ټول عمر جګړه ده او په دې جګړې سره يو وګړی پر ځان لاسبری کېږي. يو وګړی خپل اصل وجود مومي، او يو وګړی په خپل اصيل جوهر ژوند پېلوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نوی ژوند دی. دا تازه پیل دی. دا د خدای تعالی په لور د ورستنېدلو ښتینی هوډمن او ځانخبری مزل دی.
نو ځکه داسي ګنېم چي که یو بل د زړه له کومي ومنو.
یو بل ته ورور شو، خور شو، پلار شو او مور شو... او دې کار سره یوه بل ته سوله شو.
بیا بل زما ښایست ګرځي، زه د بل ښایست ګرځم. بیا حساب برابر شو. بیا ټول خلقت برابر شو. بیا ټول ژوند په معنوي حرکت برابر شو.
بیا هر مزل، هره لاره، هر لاروی فقط خدای تعالی ته رسېږي.
بیا هره لاره، د هر چا استثنایي لاره، خدایي کور پوري نښتي لار ده.
بیا هره لاره خدای تعالی ته رسیږي. بیا هر یو د خپل آسماني کور لاروی دی.
بیا نو بد نشته!
بیا نو شیطان بې وطنه کېږي.
بیا نو هره وینا شعر کېږي.
بیا نو هر حرکت په ژوندی نڅاه بدلېږي.
بیا نو هر تصویر د پرښتو خدایي ښکلا بلل کېږي.
بیا نو هر نفس، هره ساه اخستل د خدای تعالی نوم ګرځي.
بیا نو هستي د سوچه، تازه، او حاضر حقیقت مقدسه ځمکه ګرځي.
بیا مور ټول سپین، ښایسته، لکه عاشق ماشومان داسي ژوند ته راوځو.
بیا مور چېرې نه ځو؛ ځکه ذهن جوړ کړی دوزخ را ته دروغ شوی.
بیا مور چا پسي نه ځو، څوک نه بدلوو، څوک نه «ښه» کوو؛ ځکه هر څوک په خپل ذات کې «ښه» دی.
بیا له احتیاج څخه وځو، له هېچا ویره نه لرو؛ ځکه چې وېره ذهني مخلوق وه.
وېره ځکه وه، چې زه په غلط ادرس کې، له غلطو هدفونو سره جنګېدم.
وېره ځکه وه، چې زما دښمن واقعي نه وه، ذهني وه.
وېره ځکه وه، چې زه برده وم او هوسناک ذهن بادار زما په زړه پښه ایښې وه.
په همدې به سره دمه شو!
ګوندې په بل کې د ځان بخښلو هنر بېرته را زده شي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوویشتم ګام

«مینه، د مینې په غوښتلو په لاس نه راځي؛ بلکې مینه د هغه چا پر لور ورځي، چې نور ته مینه ورکوي.»

ژونده! زه عذر غواړم!

اوس وېره نشته؛ ځکه بیا څوک په خپل فکر-باور نه را جذبوم، ځکه خدای تعالی لرم او کامل «قدرت، پوهه او عشق»، له هغه سره په «اوسېدلو» کې موندل کېږي.

چې له خدای سره واوسم، څه کار به را پاتې شي؟

چې عاشق نه شم، هغه نشته!

چې پرته له توپیره، په ژوند مینن نشم، هغه نشته!

چې له ټول ذهن، حواسو، او ټول زړه او وجود سره عاشق نشم، له هغه بل ځای یم.[1]

عشق له کلمې لوړ دی. تر بري ژور دی. له ماتې بهر دی. عشق د خدایي ژبې ټول نوم دی. عشق ټول کلام دی.

د ژوندي کلام د استاد په وینا: «دې ژوندانه کې ډېره مهمه ده، چې یو څوک له ځانه ډېر را باندې ګران واوسي. څه یو انسان وي، یا یو کورنی حیوان.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه له جنته راوړې برخه

ربښتيا چې زړه ژوندی وي، زړه واکمن وي، زړه پاچا وي، هرڅه سپېڅلي کېږي.

دا بيا زېږون دی. دا نوی ژوند او نوی ژوندون دی. دا له سره ژوندي کېدل دي.

يوه ماشوم ته پام شئ! هغه پرېږدئ، چې د خدای تعالی په دې سپېڅلي ژوندی دنيا کې، سپېڅلی او ناسپېڅلی سره بېل کړي،

هغه ته حق ورکړئ، چې د ګړو او خدای تعالی ترمينځ نبږدېوالی او لېرې والی جريب کړي،

هغه پرېږدئ، چې ځمکه او آسمان سره جلا کړي!

ماشوم دا يو هم نه کوي؛ ځکه ماشوم سپېڅلی دی، دنيا يې سپېڅلې ده.

ماشوم داسې خاندي؛ لکه د خلقت په زړه کې چې وي.

ماشوم ته په مرغانو ډکه فضا آسمان دی.

هغه، ځاله کې ناست مرغه هم د آسمان په برج کېويني.

۱- مقري د ساده زړه خبره کوله نو زه د خپلې هرې هغې خبرې، هر هغه حرکت، هر هغه چلند، هرې هغې وينا، ليکنې، دريځ او هر هغه عمل په خاطر، چې د خدای تعالی د يوه آزاد مخلوق د فردي آزادی، شخصي قلمرو، او ګټو پر خلاف- ولو که په ناڅاهانه ډول- تر سره کړې وي، د زړه له کومې عذر غواړم!
زما په عذر او بخښنې غوښتلو سره يو، يو، يو... ژوند ژغورل کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم د حقيقت ګاونډی دی. او زه هم په بيا زېږون سره حقيقت کې هستوګنه پېلوم.
ماشوم خپل جنت دی.
ستر ګې يې يوازې جنتي ښکلاوې، رنګونه، ښايستونهويني.
غوږونه يې يوازې جنتي تراني اوري.
زړه يې مخامخ د الهي عشق او رحمت له بحره اوبه څښي.
خوله يې يوازې سپين، سوچه او ژوندي احساسات وايي، وايي، وايي...
تر هغو چې مشران يې زړونه، حواس او جنتي مستی، د عقل او اخلاقو په مسلخ کې ترې را وباسي او کبرجنو کتابدارانو ته يې وسپاري،
چې مامور ملا، يا ملا مامور ترې جوړ کړي.

مرګ د ډارنو کلتور

ژوند زړور زړه غواړي او يوازې عاشق زړه زړور دی. او د عشق قحطي عظيم ډار او هغه بيا په انتحار پښنه ږدي.
ځان وژل، ژوند نه کول، او له ژوند څخه مخ اړول، بې وسي ده.
تېښته ده او زموږ د نه پېژندلي درانه ډار لپاره پړونی دی.
ژوند د آزمېښت ډګر دی. ژوند مبارزه ده. ژوند زړورتيا ده. ژوند اتلولي ده.
د مرګ په جوړولو سره غازي کېدل څه ځواني ده!؟ زه او ته بايد د ژوند غازيان شو.
د ژوند غزا ميېن زړه غواړي.
ژوند د سختيو تجربه کول دي.
ژوند په لوړه ختل دي.
ژوند د غرونو له مينځه د لعل او مرجان را وېستل دي.
ژوند کار دی، زيار دی، زده کړه ده، آزموينه ده.
ژوند درد سر دی. ژوند د نامعلومو معلومول دي.
ژوند نوې لار، نوی حرکت، نوی سفر دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند آسمان زده کول، آسمان ته ختل او آسماني کېدل او اوسېدل دي.
ژوند د حقیقت شرق ته تر رسېدلو پورې، پرله پسې لوېدل او را پورته کېدل دي، لوېدل او پورته کېدل دي...
دومره به لوېږې، چې لوېدل دې تمام شي.
دومره به پورته کېږې، چې هېڅ شي پورته پاتې نشي.
دومره به ځې، چې «هغه» ته هېڅ لاره پاتې نشي.
دومره به د ځان شمع بلوې، چې یو ځاځکې ماده، ذهن، احساس او عاطفه در پاتې نشي.
په داسې «هېڅ» کې به څوک پاتې شي؟ ووایه پرته له خدایه به بل څوک پاتې شي؟
هېڅ کې هېڅ نه شته پرته له یوه هغه څخه!
او دا ټول د خدمت لپاره، د الهي عشق لپاره او د الهي سپرغۍ (روح) لخوا، د خپلو ذاتي الهي صفتونو د خپلولو په خاطر تر سره کېږي!
او عشق بې تعریفه دی، یوازې په «آرامتیا، هوسایي، خوشحالي، اګاهي، بې طرفي او بې غرضي...» سره تمثیلېدلای شي.
نه! عشق بې کلمې دی.
عشق بې کلمې کلمه دی.
عشق الهي سرود دی.
ټوله هستي، ټول ستوري، ټول کیهانونه، ټول آدمیان، خزنده ګان، الوتونکي، غرونه، سیندونه، د باران ځاځکي، د هر شي غږونه، دغې شپېلۍ پو کړي.
نو:
لویه خدایه! زړونه مو ستا شول، لږ د مینې، اګاهۍ او آزادۍ باران!
یو څه ساه به واخلو!
برکت یوسئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه ویشتم ګام

نقل دی، چې ملنګ وویل:
هغه چېرې ولتوم؟
ویې ویل: چېرې دې ولټاوه، چې ودې نه مونده؟
تذکره الاولیا، ابوسعید ابولخیر

انسان د نفسي ذهن په تیارو کې اسیر ګل

نشته داسې ګل چې له یو متنوع او په خپل فردیت را غوړېدلي انسان سره یې مقایسه کړم.

او د هر یوه بل فکر، باور، نظر او ژوند په شتوالي سره، دغه ټول آزاد انسانان، د خدای تعالی د ارادې په خدمتګارانو بدلېږي.

انسانان او ژوندي موجودات جلا جلا زږونه او غږونه دي او په دومره غږوره سمفونیکه دنیا کې، ژوند عجیب موسیقار جشن جوړېږي.

د بل په بڼښلو سره د ځان بښښل

د ژوند رود له الهي سرچینو را بهېږي.

دغه رود سپېڅلی دی. هغه پنځولی او هغه مطلق «ښه» دی؛

نو زه ولې دغه ښه رنګ نه خپلوم؟ ولې ښه په خپل فکر، باور او دریځ سره نه ځلوم؟

دغه عکس انټرنټ په لاس راکړ. دلته موږ او تاسو یو ځوان وینو، چې د افغانستان د دولتي پولیسو یونیفارم یې پرځان دی. سرتېري، پولیس او استخباراتي کارکوونکي، وسله وال مامورین دي. خو تر دې عکس لاندې یې کښلي وه، چې یاد پولیس پنجوایي کې تر اوسه ۶۰۰ ماینونه خنثی کړي دي. پنجوایي ماینونو زه ځوانۍ کې ځپلی وم. ځکه دی را ته د ژوند یو مېښن ښکاره شو. دی ښیي، چې له ژوند سره مینه هر څوک کولای شي. برکت دې وي د ژوند پر مېښنانو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې د «کامل»، کاملې «ګاهې، آزادۍ او قدرت» لپاره لاره، مجرا، دریڅه، او همکار نه ګرځم؟
آیا له ابدي حقیقت څخه پرته بل ښه هم شته؟ آیا ددې ارزښت نلرم، چې د حقیقت شپېلۍ او سندره شم؟
د کلمې د ژوندي استاد په خبره:
«هر فکر، کلمه او یا عمل، یا زموږ کالبوت پاکوي، یا یې ککړوي.»
نو لویه خدایه! ته مو زړونه د حقیقت د مینې لیوني کړې.
ته مو زړونه او ذهنونه د ژوند لیدلو او پاللو، مرستې او همکارۍ لپاره، د قدیمي قدیمي ذهني میراثونو له خوسا خیرو او تیارو را خلاص کړې!
ته مو په ټول وجود له ژوند سره مینې کولو ته وزګار او چمتو کړې!
د ژوند او ژوندي حقیقت ښکلا او ځلا او مطلق ښه والی نشم ویلای. دا کار د ذهني ادبیاتو او ساینسي معلوماتو په وس نه دی!
حقیقت د زړه ژبه غواړي او د زړه ادبیات لا د کلام میراث خواره رب النوعه ګان، د ادبي صنایعو او فنونو شاهانه بازار ته نه ور پر بېږدي.
دې بازار ته به د یوناني اسطورې له دروازې ور تېر بېږي.
دې بازار ته ننوتل د مخورو دروازه بانانو په اجازې سره کېږي.
دلته به یا لر ګینې پښې ځان پورې تړې یا به خپلې چنار چنار پښې اره کړې غورځوې.
دلته د مړو سرودونو او کتابونو د دودونو عطر دي، چې د تخلیق د ډولۍ شهزاده ګان او شهزادګۍ به ور باندې مسموم شوي، د واکمن فکر او دریځ بازار ته ننوځي.
زړه بې اجازې مېین دی. حقیقت هم په ټولو نظمونو، سرودونو، کتیبو، لوایحو، سنګ نوشتو، کاغذي متونو، او د ویندوز په جاوګریو مشر دی.
حقیقت بې اجازې شتون درلود او بې اجازې ژوند کوي او راتلونکې هم ددغه بې اجازې حقیقت یوه ننداره ده.
حقیقت تر ټولو مشر پوه او مشر ذهن او مشر وجود دی.
حقیقت د انساني ذهن له اجازې پرته ژوندی ؤ، ژوندی دی او ژوند به تل له الهي سرچینو له حقیقته ډک او مالامال راځي او بیرته ورځي.
حقیقت بې پلاره دی، بې موره دی.
نه فکر لري او نه د یوه فکر مخالف دی. موږ په ذهني دبدبه، د حقیقت په ښکار پسې را وتي یو.
خو حقیقت ته ځان سپارل، ټوله سوله ده، ټوله فتحه ده. او حقیقت د هرڅه کمال دی.
نو د خبرو پر ځای به یو دمه حقیقت ته غوږ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړه دې ومري. جګړن فکرونه-باورونه دې اوبه یوسي.
دا وګورئ. ټوپک یې چیرې دی؟ پولادي خولۍ یې چیرې ده؟
ټانک او الوتکه یې چیرې دي؟ له ده شاید خپل ټولی او کنډک هم
ورک وي ؛ خو ده یو ژوند په غیږ کې نیولی. کاش هغه ورځ راشي،
چې وسلې په وسله تون کې پټې شي. او موږ ټول د ژوند مینه ګر
خدمتګاران واوسو.

درویشتم ګام

«د بل وګړي د آزادۍ له پیلېدلو سره، زموږ
آزادي ودرېږي؛ دې ته د مسوولیت واټ وای.»

بت شوې حقیقت

حقیقت کې یوازې آزادي، اګاهي او قدرت اوسېدلای شي. حقیقت
زموږ په فردي آزادۍ، اګاهۍ او مینې سره تمثیلېدلای شي.
موږ د حقیقت مادي-ذهني کنډولې یاستو. حقیقت زموږ د اګاهۍ
د کنډولي په اندازه را سره شته.
غوړېدلې اګاهي غوړېدلی حقیقت،
او متحجره، باورمنده، بشري تالیفاتو او عادتونو جوړه کړې اګاهي،
هماسې زړه قدیمي او مړګ صفته اګاهي!
هر وګړی د فردي اګاهۍ مظهر دی. موږ خپلې فردي اګاهۍ را په
ډاګه کړې یاستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اګاهي فردي انتخاب دی. ځکه نو حقیقت هم فردي دی.
وګړی حقیقت د خپلې اګاهۍ له قد څخه ويني، هغه بیانوي او په نورو تطبیقوي!
ځکه نو حقیقت د انساني اګاهۍ په خاوره، لرګیو، ژېړو، مسو او وسپنو سره بت شوی او اوس پر ځمکه باندې حکم چلوي.
مور ښايي د يوه بت شوي حقیقت بتخانه واوسو!
مور ښايي بنديخانې، زنځيرونه او زولنې، د اعدام او ګويتين رسۍ او ساطورونه د «بت حقيقت» راضي ساتلو لپاره جوړ کړي وي!
ښايي ډېرې وينې تويېدنې د بت شوي، يا وچ او زاړه شوي، مړه خو «تاريخي» حقيقت په خاطر رامينځ ته شوي وي!

آزادي د فرد سرنوشت

خو: له دې ټولو ذهني-نفسي کوډو سره سره، آزادي د فرد سرنوشت دی.
آزادي دومره ډېره، ناپايه او له تصور دباندې ده، چې يو سر يې له «ما، تا، هغه» سره دی او بل سر يې د حقيقت په نو پورې تړلی. او وګړي ټول د حقيقت اولادونه دي!
آزادي د حقيقت له مديني را پنځېږي.
آزادي خدايي ابدي کلمه ده.
«آزادي» په ټوله هستۍ کې، د خدايي کلمې په توګه لوړې ژورې وهي، تر هغو چې يو فرد د «صغير حقيقت» يا «صغير کيهان» په فردي اګاهۍ کې را ويښ شي.
دا نوی فرد دی. دا نه څوک بدلوي، نه څوک جوړوي، نه څوک مقدس يا ناولي کوي.
دا فرد يوازې ژوند، آزادي، اګاهي او مينه ويشي.
په داسې «نوي فرد» کېدلو سره يو انسان، يو ژوند ژغورل کېږي.
يوه فرد کې آزادي پنځېږي. او نوی فرد د آزادۍ په نا نوشته سپين کانال بدلېږي.
د فرد سرنوشت د خپلې فردي آزادۍ پوره تجربه کول دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان هومره آزاد، چې کولای شي!

انسان آزاد دی، چې مادي شي یا معنوي شي.
انسان آزاد دی، چې ځمکه خپل پایتخت جوړ کړي یا په خپله فردي او نه تجربه شوې لاره، د آسماني پایتخت په لور الوت وکړي.
انسان آزاد دی، چې د ګېډې، حواسو او ذهن د اشتهاوو لپاره ټول ژوند مصرف کړي یا ځان د ټول ژوند خدمتګار وګرځوي.
انسان آزاد دی، چې بې قید او شرطه مینه ګر شي، یا د شهرت په ګټلو کې خپل زړه له لاسه ورکړي.
انسان آزاد دی، چې د انسان سوځولو بټۍ جوړې کړي یا د زړه له دریابه نوی تاج محل راوباسي.
انسان آزاد دی، چې دنیا په ځان او «ځان» د ذهني نفسانیاتو په شیطان وخوري!
او هغه انسان هم آزاد دی، چې ځان له مادي-ذهني خوبه راپاڅوي، او ځان کې ټول جهان را ویښوي او د خلقت د فلسفې په اراده، د ژوند او ژوندو او د ژوند د نغمه ګرۍ سرچینې خدمتګار ګرځي.
دادی آزاد انسان! دادی د آزادۍ ځواکمن خدمتګار، دادی د ژوند د ټولو رڼاګانو او نغمو همزولی.
دغه نوی انسان پسې به یو څه لټه وکړو؛ ګوندې زموږ دننه تیاره برخه کې خوب وړی وي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سړی ايني نومېږي. د هندو ايني مذهب، نژاد او نسل له موږ څخه توپير لري ؛ چلند يې هم توپير لري. دلته زموږ «ژبې» څه اورونه وه، چې پر يو بل بل نه کړل!؟ خو ايني په ژبه باندې رسم باسي. هغه ژبه ښکلي کار ته وقف کړې. هغه تر دې مهال زر انځوره نقاشي کړې. ايني ثابتوي، چې موږ کولای شو، دغه ترخه ژبه همدا اوس خوږه کړو.

څلورويشتم ګام

«ته خپله د ځان مشکل يې. بايد پوه شې او مخکې تر دې چې د خدای راز درک کړې؛ پېل کې بايد د خپل کوچنې «زه» راز کشف کړې. دا قانون د «ځان» دی او خدای قانون دی. ځکه نو تا ته وايم، تر هغو دې چې خپل دننه پټ «زه» فتحه نه کړې، او د هغه معما دې نه ده حل کړې، د خدای په لټه مه وځه.»

«اصل انسان»

انسان په خپل فکر، دريځ او چلند سره نوی پيدا کېږي. دا بيا زېږون دی. دا نوی او تازه انسان دی. دا شان لوړ او «اصل انسان» د بل نسکورولو د مکتب

(c) ketabton.com: The Digital Library

او باور له زولنو آزاد دی.
هغه هر بل ژوند او هر ژوندي ته د خدايي نښې په ستر ګه ګوري.
هغه ټول آزاد انسانان، د خلقت د آسماني شعر کلمې، استعارې، تشبيه ګانې، انځورونه او اهنګونه ګڼي.
آه! څه وکړو! دا معاصر، باشعوره، روزل شوی،
په څيره ښوی، په جامو ښايسته، په نوم سرلوړی،
په قوم، ژبه، نژاد، باور او تاريخ او هرڅه اصيل انسان ولې د بل له سر او مال څخه لاس نه اخلي!؟
ښايي ځکه چې موږ د اپلاتوني سمڅې هغه لرغوني سړي ياستو، چې د حقيقت تت سيوري مو په خپلو انساني اګاهۍ کې حفظ کړي!
بيا مو هغه ته پټ په پټه، د رب النوعګانو او خدايګوټو جامې، څېرې، شاخ او برېت ورکړي او تر دې اوسه اوسه د هغو په خاطر، خپل او د بل سر او مال په قمار وهو.
د سمڅې د فلسفې له مخې، هر وګړی يوه شخصي اګاهي او يو شخصي حقيقت دی. له توازنه وتي حواس او ذهن، دغه شخصي حقيقت-هماغه د سمڅې په ديوال د حقيقت پروت تت انځور- په پرستش بدلوي او ددغه ذهني خدايګوټي په خاطر نه ځان آرام پرېږدي او نه بل څوک خپل خپل فکر، دريځ او باور ته پرېږدي!

د شخصي حقيقتونو سور ډګر

دا په جنګ سره ميدانونه،
دا په ډاګ پراته بې تنې سرونه، او بې سره جسدونه،
دا جنګ ته رنګ کړي، خموش ولاړ زغروال ټانکونه،
دا د مېګ او اف ۱۵، ۱۶، ۱۷ ... اواکس او ميراژ ډوله جټ الوتکې، ټول د فردي او بت ګرځولي حقيقت، په مکتوبه اراده جوړ شوي، چمتو شوي او پراخو نورو وينې تويولو او د نورو بدلولو آمر ته ولاړ دي.
حقيقت يو دی. حقيقت تازه دی، نوی دی، ژوندی دی او حقيقت همېشه او هميشنی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو زموږ اګاهي، چې د پلرو او نيکونو د غوره اخلاقو په دم او دعا او د اوږدو شوګيرو د قصيدو په زور را کړل شوې؛ اصلي حقيقت-ژوندی حقيقت- نه ويني.

حقيقت شته؛ خو موږ يې کتابتونو او موزيمونو او د قبرونو په لوحو او د معبدونو د خدايګوټو د مينجاورانو له خولې اخلو.

زموږ اګاهی حقيقت ورک کړی، ځکه چې حقيقت په هېڅ راز حواسو او ذهن کې نه ځايږي، ځکه نو حقيقت د زړو نښو په بڼه، موږ کې زيارت شوی.

هغه د ستر «رومي» د انګور، عنب... کيسه به مو اورېدلې وي!

ټولو انګور ياداوه، خو نومونه يې مختلف ورته کارول! او څو انسانان، په بېلابېلو ژبو کې د انګورو بېلابېلو نومونو سره په جنګ کړل.

څه ښه خبره ده: «خدای هغه څه دی، چې ته باور پرې لرې. هېڅ انسان د خدای د هستی په اړه تېروتنه نه کوي؛ خو يو انسان هم په سمه توګه نه پوهېږي، چې دده پېژندنه له خدای څخه څه شی ده؟»

د انګورو د نوم پر سر جنګ

انساني اګاهی حقيقت محدودوي. انساني اګاهی حقيقت لکه غوږ، پزه، ژبه داسې له اصلي سرچينې را پرې کوي.

زموږ حقيقت، د «حقيقت» يوه څېره ده. حقيقت په بېليونونو څېرو وېشل شوی دی. هر وګړی يو فردي حقيقت دی؛ خو «کامل حقيقت» نه دی.

کامل حقيقت د ذهني-حسي اګاهی له محدودو بهر او آزاد دی، ځکه نو پر ځمکه د حقيقت ګليکانې دروغجنې دي.

يو څه دمه، يو څه به ورو شو!

اخر ټول حقيقت ته په مزل کې يو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځه ویشتم ګام

«د رستګارۍ ادعا مه کوه؛ تر هغو چې آوازې ستا پاملرنه ورجلبوي؛ تر هغې ورځې چې د بل ملامتیا، له خپلې هغې زیات ستا د اندېښنې وړ ګرځي، تر هغې د خپل «زه» پر مشکل لاسبرۍ شوی نه يې.»

حقيقت د جنګ مدرسه!

حقيقت ژوندی دی او په هر لور روان دی؛ ځکه چې هېڅ لور ته پر ته له حقيقت څخه هېڅ شی نشته.

خو حقيقت چې وچ شو، بيا نو مړی دی؛ لکه بې روحه انسان چې مړی دی.

ژوند د حقيقت ټاټوبی دی. هستي د حقيقت ننداره ده. نيستي د حقيقت نه پېژندلې هستي ده.

حقيقت يوازې په ټول حقيقت کې ځايږي، لکه کائنات، لکه ځمکه، لکه آسمان، لکه ستوري، لکه د خدای تعالی ټوله خدايي چې د ژوندي حقيقت ځلېدلي حقايق دي.

لکه خدای تعالی چې په هېڅ شي نه بيانيږي، حقيقت داسې تر هر ډول ذهني بيان او عقلي تفسير او استدلالي جادوګريو لوړ او بهر ودرېږي.

انساني اګاهي حقيقت برخه برخه غلا کړی او دومره مهال انساني تېر د حقيقت په وچو، بې ساه او بې ژونده نښو، د تقديس لوحې لګولي او د خپل ډول کشيشان خپل کار وبار کوي.

جنګ دانساني اګاهی توليد

جنګ د نفس اولاد دی.

ياغي، له کنټروله وتلو ذهني نفسانياتو (قهر، شهوت، مادي ذهني تړلتيا، طمعي او ځانپالني) حقيقت په شنه اور بدل کړی! په دا ډول فضا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعتزاز مې
پر انترنت وموندہ.
له عکس سره يې کښل
شوي ؤ، چې د پښتنو
پر يوه غرنۍ مېنه يې
د ښوونځي پاسباني
کوله. اعتزاز ځان هغې
غېږ ته ور واچاوه،
چې واسکټ سره د
ګلځېرو ماشومانو
ټولګي ته ور ننوت.

کې، حقيقت د جنګ مدرسه ده!
انساني منظمو او متمدنو ټولنو، حقيقت مکتبي کړی او ددغه مکتب طلبه، د ژوند پر ضد جنګ ته په ډول او په باجه روان دي.
ژوند خدای تعالی پيدا کړی، خو معاصر باورمند او روزل شوی انسان، ژوند په کاڼو ولي.
خدای تعالی ژوند په بيليونونو او تريليونونو او...ځيرو او نژادو او رنګونو کې پنځولی، خو انساني اګاهی بل رنګ، بل فکر، بل باور، بل دريځ...نه مني.
انسان ته «بل» دوزخ دی!
د «روا» او «ناروا» پولې انساني اګاهی جوړې کړي.
انساني ذهن په دې مېښ دی، چې هر شی- حتا حقيقت- د شي په بڼه ويني!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذهن له زړه سره ضد کړی، چې خامخا به حقیقت په شکل، جسم، زمان او مکان کې خپل اوج ته ګندوي.
انسان دومره مهال لګیا دی، چې «حقیقت» د شي په بڼه تر لاسه او د خپلې خپلخانې، قبېلې لپاره یې ثواب ګڼونکی میراث پاتې شي.
دغه د (قهر، شهوت، تړلتیا (وابستګۍ)، طمعې او ځانپالنې) په وحشي اژدهاوو ډک انسان، حقیقت - د حقیقت سیوری - خپل ملکیت ګرځولی.
دغه انسان، په ذهني - نفسي اسارت کې، بل فکر - باور او دریځ ناروا ګرځولی.
دغه باورمند موجود، ځمکه په «خپل» او «پردي» وېشلې ده. او پردي ته زین کړي آسان ساتي، چې د لوی قهر په یوه جګړه کې یې له ځمکې ورک کړي.

د اخلاقو کتاب!

انسان سره له دې، چې غاښونه یې د سبو او میو خوړلو ته جوړ دي، خو غوښه خور را لوېږي.
هغه پر ژوندي ستوني تیره تیغ را کشول، د اخلاقو په معتبره کتاب کې ځای کړي.
حیوانات د خپل فطرت او طبیعي اړتیا له مخې، د یو بل غوښې خوري؛ خو انسان، چې عقل یې، په کاغذونو کې ثبت شوې؛ د کلونو، قرنونو او زرګونو کلونو زړو تجربو، پوهو، احکامو او اخلاقو پړسولای او ډک کړی دی. همدغه ډول انسان د بل آزادي، ژوند او مال هدف نیسي او خپل یرغلونه، نیواکګری او غوبلونه، په جشنونو کې نمانځي.
انسان ولې سولې باندې د جنګ اور را کوز کړی؟
دا څه شی دي، چې له سپینو شودو را لوی شوی انسان، په قتل باندې پښه ږدي او قتل خپل لرغونی سرنوشت پېژني؟

ځانپالی ذهن قاتل دوزخ!

د بل په ژوند، مال او حیثیت باندې تېری، په انساني اګاهۍ کې زوکړه کوي. ځانپالی ذهن قاتل دوزخ دی.
د انسان ټول کرکجن کارونه ذهن نقشه کړي، ذهن په ځان کې پاخه کړي او بالاخره ذهن د انسان په اراده او عمل باندې بدل کړي.
ذهن کوډګره بلا ده. د ذهن لومړی قرباني هغه وجود دی، چې مکتبي او مدون ذهن یې په زړه، اګاهۍ، حواسو، عواطفو او ناخوداګاه کې د قتل هګۍ اچولي.
های های، له انساني ځانپرستې اګاهۍ څه مړ، خوسا، عتیقه او قدیمي بوی خېژي!
دمه به شو، کنه دا لوړې چیغې به په ځان کې لمبه شي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم په حقیقت ډک دی، ځکه د حقیقت لټه نه کوي. د حقیقت لټه غټان، سرړیان او مشران کوي. ماشوم یو پل هم په حقیقت پسې نه اخلي.

شپږویشتم ګام

«له تا سره بیا د معما په ژبه خبرې کوم. خو د هغه چا لپاره، چې د حقیقت د اوړېدلو وس لري، زما یوه خبره هم معما نه ده. کلمې حقیقي دي او نه فناکېدونکې...
ځکه نو وایم: هر کلام چې د خدای په نامه ادا شي، د خدایي علت پیغام برسېره کوي. ځکه نو غوږ کښېږده او پوه شه.»

انساني اګاهي او د قتل او غلا سواد

ماشوم له دې انساني غمه بیغمه دی. وګړي د خوسا فکر ککړتیاو داسې په خونړی رنګ اړولي.
څه به یې کړي، چې فکر وي، خو د چا د وژلو، بندولو، لوټلو او نفرینولو!
ولې د ماشوم خندا زموږ له مدونو، اصولي، او مهر و موم شویو فکرونو، مانیفستونو او مکتبونو لوړه ښکلا وېشي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم خدايي دی. هغه د قتل او غلا سواد نه لري.
ماشوم ساده دی، کټ مټ د حقيقت په شان، نه چا ته بادار دی او نه غلام ته لاس د مچولو لپاره ورکوي.
ماشوم نه سر ټيټوي، او نه سر ټيټې سړي ته ګوري.
ماشوم فقط سترګو ته ګوري.
ماشوم د سترګو له لارې خپل ساده خدای ته رسېږي.
ماشوم نه چا ته صاحب وايي او نه د صاحب کارونه کوي.
د ماشوم ژبه يوه بې پروا خندنۍ سندره ده.
هغه د هېچا نوم نه پېژني. خو د هر چا په سترګو کې يو څه شی پېژني، چې له آسماني کوره يې په يادېږي.
ماشوم آسماني راه بلد دی. هغه په خدای خبر دی. هغه له خدايه ډاډه دی. هغه له هېچا وېره نه لري، حتا له خپل څښتن سره داسې بې پروا او آسانه اوسېږي، چې ته به وايې د لمر په غېږ کې پروت دی، د جنت ونو ورباندې سيوری جوړ کړی، پرښتې ورته په ګډا دي او د ځمکنيو پاچاهانو، خرمسته آسان يې له مخې نشي تېرېدلای.
ماشوم د پرښتو په درجه دی، د لمر په اندازه دی، د جنت برابر يې زړه دی، او کورګی يې د خپل خدای په لوی کور کې امن دی.
ماشوم نه درجه دار جنرال دی، نه د هندوانو د ټيټې طبقې رټلې انسان شکله حيوان!
ماشوم ته يوازې خپل خدای لوی ښکاري او بل هېڅ شی لوی نه ويني!
خدای يې دومره لوی دی، څومره يې چې زړه غواړي.
ماشوم د خپل زړه موټرک دی.
ماشوم د خپل زړه په «زړه» ځغلي.
زړه يې سلطان دی او دی يې ټول سلطنتي هيواد په خپل زړه، ذهن، حواسو، روح او ټول ځان کې، د خدايي ښار او کلي په لور وړي.
ځکه نو خپله يوه شېبه خوښي د احمد او د محمود په پاچاهی نه ورکوي.

زموږ غټانو ډک ذهن او پوچ حقيقت

ماشوم په حقيقت ډک دی، ځکه د حقيقت لټه نه کوي. د حقيقت لټه غټان، سړيان او مشران کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم يو پل هم په حقيقت پسې نه اخلي.
ماشوم په خپل حقيقت کې مېشت دی، ځکه د پلرونو او نيکونو نيک کارونه، حتا لمونځونه، روژې او نور عبادتونه په خوله ور زده کېږي.
دا پوهه ماشومان اخلي او داسې يې انساني اګاهی قد باسي.
خپله رښتيا به در سره شريکه کړم:
هغسې چې لازمه ده، لا د بل بدلولو، موږ خپله جوړ کړي دوزخ پوره انځور نه جوړ بېږي!
حقيقت زموږ پر ټولو معلوماتو، فکرونو، اندونو، باورونو، قضاوتونو او ښونو مشر دی.
حقيقت زړه غواړي او زړه چې د فکر مېاشو او مچانو په خپلو هګيو ډک کړی وي، حقيقت ته مخ نه لري.

وېره او شرم د ذهني معبد ښتي او لرګي

زموږ ذهنونه، حواس، غرايز، حتا زړه مونث حالت لري.
زموږ مشرانو په ډار کې را غټ شوي زړونه، حقيقت ته د ورتګ نه دي.
ډارن زړونه له حقيقت څخه شرمېږي او وېر بېږي.
حقيقت زړور دی.
دغه سودايي ذهن د حقيقت زړه نشي کولای؛ ځکه وېرېږي. ځکه نو زموږ مشرانو سودايي ذهن ويره وايي، ويره روزي، ويره ترويجوي، ويره زياتوي، او ويره لمانځي.
ذهن د انساني اګاهی يو کمپيوټر ډوله ماشين دی. دلته د وېرې معبد جوړ دی.
ذهن د بل د آزادی، ژوند او مال غل دی، ځکه نو ويره د ذهن سرنوشت دی، ځکه چې ذهن هماغه قاتله شيشکه ده، چې موږ يې له خواږه ماشومتوبه راپاڅولي او په ويره ويره کې د مخ او څټ، سر او صورت په ويښتانو ببر مبر کړي ياستو.
شيشکه نشته! شيشکه زموږ پټه او ژوره ځبره ده، چې په شپه او تياره کې ځان را ښيي.
موږ له تيارو، له يوازيتوبه، له نابلده ځايونو تښتو. موږ يوازې خپل ذهن ته آشنا ځايونو، ځيرو او ځيزونو سره خوري او وروري کولای شو.
موږ د لوخ حقيقت نه ياستو.
موږ له سمندرونو ژور، له لمر او کهکشانونو لوړ، له اميب وړوکي، له غره، ليوه، تندر، دوزخ او جنت څخه د لوی حقيقت نه ياستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور د حقیقت نښو پسې چراغ را اخیستی.
مور د حقیقت پټ مخ ستایو.
مور یوه تور افریقایي، یا هندو، یا بل جادوګر په شپه کې د «فیل» ننداري ته ور وبستلي یاستو. مور د تېلو او غوړو د دوړو وهلي لرغوني شمعدان په نیمه رڼا- نیمه تیاره کې، د فیل د غوږ یا خرطوم یا د میتازو کړلو د الې عکس، د فزیکي حواسو له لارې لیدلی، او بېرته د جادوګر په یوه قیو سره خپل ملک کې را وېښ شوي یو.
زمور وېره له حقیقت څخه ده.
مور ته حقیقت تر ټولو زوروره وېره ده.
مور د حقیقت لیدل او اوسېدل او پوهېدل مخصوص سړي ته پرې ایښي.
مور د پټ مخي حقیقت خلک یاستو. مور یوازې د پردې مریدان یاستو.
مور په دیوال او دروازه عادت یاستو.
مور حقیقت د خپل وخت نه فتحه کیدونکي دیوال شاته بندي کړی، دروازه مو ور تړلې او د قصیدو استاد جادوګر ته غلا کړی د چرګ هګۍ، نذرانه ور وړو، چې دروازه په خپل کنترول او حکم کې وساتي.
مور د فلج، ولاړ، بې ساه حقیقت خاورې له شودو سره ګډوو او خپلې ویرې ور باندې نښه کوو.
زمور په اګاهۍ کې، د حقیقت مخته ولاړه دروازه ورځ په ورځ لویېږي، ډبلیږي، او په مرموزو کولپونو تړل کېږي.
زمور دوام، د دروازې، کولپ، وېرې دوام دی.
څکه یو بل په لاسو، په پښو، په خولو سره شکوو.
آه، څومره ضرورت دی، ځان سره یوې دمې ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووه ویشتم ګام

«زه د هېڅ لارې درس نه ورکوم؛ ځکه نو تاسو نشی کولای ادعا وکړئ،
چې زما لاره تر ټولو غوره لاره ده.»

هر هغه زړه چې د ذهن اعلامیې اوري؛ نو ذهن یې حقیقت دی او ذهن ور باندې مفتش راهب مقرر شوی.
داسې زړه، یوازې د تورو کارغانو او کجیرانو غر او ځنګل، وچه دره او سوزنده ډاګ دی.
په داسې شوره زار باندې د ذهن روزل شوې عسکر، لکه اتیلا، لکه تیموچین، لکه سکندر، کله هم لکه ناپلیون او بل ځل د هېټلر په کالبوت کې را لوېدلې،
د غم په اوښکو را ټوکېدلی نوبهار یې لوټلی،
هوسی یې وړې، بازان یې ړانده کړې
او پر ځای یې د غم او لوړې، کرکې، او د عاجزۍ تر شعار لاندې لیونی ځانغوښتنه-ځانپالنه، د شنډې (بنده ګۍ) د کمیس او پرتاګه، پکول او لنګوټې په پرده کې، نمایش ته راوېستلې.
دا شان زړه دومره فقیر دی، چې ټول عمر په سوال تېروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښایسته افغانستان په سپېڅلي لمن داسې ډېر «سترک وړي» (یا ستروړي) شته، چې د شتو او پیسو حساب یې یوازې د پیسو په ماشین او کمپیوټر کې کېږي، خو دوی د ولس پر ژوند او سرنوشت له واکمني باوري فضا څخه د هغوی د لازیات لوټلو له کاره شېبه نه وزګاربږي. هغوی پیسې راټولوي، او له وطن څخه یې باسي او د نړیوال آزاد بازار په ماشینونو کې یې وینځي او ځانته د مشروعې پانګې بې حسابه زېرمې جوړوي.

د هستۍ اخلاق

له ټولنیز وجدان، قانون، قضا او قانون پلي کوونکو تېښته آسانه ده؛ خو له «ځان» څخه تېښته غیر فطري ده. هر څوک ځانته ور له غاړې دي. حساب نغد دی. دنیا او د دنیا کار و بار پر انعکاس ولاړ دی. هر چا ته خپل افکار، خپل عمل او خپل دریځ بېرته راګرځي. هر کښت خپل محصول لري. د هستۍ اخلاق دادي، چې هر وګړي ته خپل افکار، او کارونه ور ګرځوي.
له دې نصحیته به تیر شم. پر بېرده، چې هر وګړی په خپله تجربه د هستۍ د اخلاقو خوند وڅکي.
لویه خدایه! زموږ کرکې، ځانغوښتنې، خودپرستۍ او د بل د بدلولو نیتونه په خپله بې قید او شرطه مینه کې ډوب کړې او ټولې ځانپرستۍ مو د تل لپاره نیست کړې!

د عقل بدلول حرام دي

لویه خدایه! موږ مینه ګر کړې!
موږ د مینې قحطۍ وهلي په مینه ماړه کړې.
ته مو د خپل عشق او رحمت په اقیانوس کې ډوب کړې.
له موږ څخه د روزل شویو او دود پاتې شویو فکرونو او اندونو اعتیاد واخلې.
ته مو جام له خپلې بې قیده او شرطه مینې داسې را ډک کړې، چې په هره خبره، هر ګام، هر حرکت او فعالیت کې مینه را څخه وړانګې وکړي.
شراب حرام دي. چرس، هیرویین، کوکایین، مورفین او تریاک حرام دي. هر هغه څه چې زموږ عقل بدلوي؛ حرام دي.
او هر هغه څه چې د بل عقل ور بدلوي حرام دي. نو ته مو زړونه داسې را ویښ کړې، چې د بل بدلول پر ځان حرام کړو او پوره حلال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند وکړو.
لویه خدایه! ته مو لوی کړې؛ خو لوی مینه ګر!
ته مور ته ژوند را زده کړې، ته مو د ژوند د ژبې ملا او معلم کړې. ته مو د ژوند باسواده کړې.
ته مو ژوند د کیسې په ډول، له «تیرولو» را ازاد کړې.
ته مور سپین سپین زړونه او ذهنونه او عاشقې ارواوې کړې!
ته مو په خپل اذلي «ځان» راویښ او د «بل» د بدلولو له حرامو خلاص او تل آزاد کړې.
اوس به سکوت وکړو، ګوندې زړه کې مو څوک ناست وي، څوک غږېږي: غوږ اینبوول د باسوادۍ لاره ده!

جاوید زیرک د سالنګ په اوبو سر کښېښوده. دومره زړه بل چا سره نشته. زابلی د سالنګ سین ځان سره کوز کړ ؛ خو دغه بیباکه مینه ګر ځان ور پسې وغورځاوه. آفرین شه پر داسې زړور انسان. لویه خدایه! ته مو د جاوید زیرک په شان د زړه جام له خپلې بې قیده او شرطه مینې داسې را ډک کړې، چې په هره خبره، هر ګام، هر حرکت او فعالیت کې مینه را څخه وړانګې وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځمکه سپېڅلې ده. دا د الهي عشق او خدمت مدرسه ده. اروا دلته پر ځان خبر ېږي او پر خدای تعالی خبر ېږي.

اته ویشتم ګام

«یو شمېر داسې وګړي شته، چې تل یې هڅه کړې، یوه مشخصه الګو پر خلکو ور تحمیل کړي، هغوی ماشین غواړي نه انسان.»

هر یو په خپل ګام کې دی

هر څوک په هغه ګام کې دی، چې دغه شېبه یې د خدای تعالی لپاره اخیستلای شي.
هر یو د خپلې اګاهۍ حاضر ګام دی. لکه زه، ته، هغه چې دی.
څکه زیات څه نشم ویلای، څکه په دغو کلمو کې رغړم را رغړم، چې بېسوادي را څخه تویې شي، بېسوادي مې وسوزي او زه د سوچه غږ یوه ځانخبرې وړانګه او د هستۍ یو ویښ اتم شم.
هر یو د خپلې اګاهۍ –خوداګاهۍ– په اندازه ګام پورته کوي او یوازې دومره کار کولای شي.
هر یو په خپله پوړۍ کې دی او سرنوشت یې دادی، چې خپل څښتن پیدا کړي، ویېویني، وایې وري او وربانديې خوداګاه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرد که ټیټ شي یا چنار قد ودرېږي، خپل خدای لري، همدغه یې ټول حقیقت دی.
هر فرد د حقیقت په اړه معینه اګاهي ده. دغه اګاهي د «حقیقت د اګاهۍ» معین سیوری دی.
هر څوک حقیقت د خپل خیال د کړکۍ له لارې تجربه کوي، او د خپلې انساني اګاهۍ په اندازه حقیقت په کې ځایېږي، او پراخېږي او غوړېږي.
هر وګړی، خپل موجود حقیقت نمایش ته را باسي.
هر وګړی خپل شته حقیقت لمانځي، او نورو ته د زده کړې، تقلید او رواجولو لپاره وړاندې کوي.
هر څوک خپل حقیقت په سپېڅلې کتیبه او سروده بدلوي او په کتلوي اخلاقو او تمدن د بدلولو لپاره یې د پیروانو ډلې، راهبان، کشیشان او سرکشیشان په دنده ګماري.
موږ د حقیقت د وچو باغچو په چاردیوالۍ کې په بنده ګې یاستو. دباندې هم نالیدلي سره، شنه، تور او بې رنګه اورونه دي، چې مقدسې اخلاقي درسنامې یې، د هندسې له شکلو او اندازو ارت او د حساب د کتاب له شمېرو پورته، زورور ټینګ او درانه اورونه ښیي.
خو د کاغذ پر مخ په وچو شویو کلمو کې، د لویو طالعبینانو، د بختور عقل له سنګګ شویو وینو سره سره، هر انسان د خپلې انساني اګاهۍ په سطح حقیقت پېژني او د حقیقت پالنه او نمانځنه کوي.
د هر چا فکر او اګاهي د «کامل فکر او اګاهۍ» معین انعکاس دی.
یوازې خدای تعالی کامل او پوره دی او موږ د اګاهۍ د ستر سمندر هغه واړه واړه څاڅکي یو، چې د خپلو له کنترول وتیو ذهني نفسانیاتو (شهوت، قهر، طمع، تړلتیا، او خودپرستۍ) په جادو کې، «حقیقت پلار» را څخه ورک شو او په ځمکه کې په نیمه شپه، نیمه ورځ واوښتو.
او الهي مینه او کرکه سره نه بېلېدونکې نوک او ووری ګڼو.

د حقیقت ورک اولادونه

خدای تعالی خبر، زه چېرې او حقیقت چېرې!؟
حقیقت بې زمانه دی، خو زما ذهن او ذهني اګاهي زماني دي.
حقیقت بې نومه دی، نوم زما اګاهۍ -انساني اګاهۍ- ورکړی، ځکه په نوم اخیستلو سره مې بې زمانه او بې نومه حقیقت هېر شوی.
حقیقت شته.
حقیقت ژوندی او حاضر دی.
«هغه» شته! خو ما ورک کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه نه یم ورک شوی، خو انساني اګاهي، یوازې ذهني نفسانیاتو ته ښکلي او منلي شیان او سړیان پېژني او مني او همدا یې بتان دي.

قطره مست

زه- د اګاهۍ فردي وضعیت- د حقیقت هیره زمانه یم.
مور، د اګاهۍ یوه ځاځکي، دومره نېشه او خمار کړي یاستو، چې ټوله دنیا، ټول وګړي راته جاهل او نادان برېښي.
مور، ته خپل ذهني -نفسي حقیقت دښمن، جګړه او برخلیکپانه جوړه کړې.
زه د بت شوي حقیقت په خاطر توري وهم.
ما د ختو، لرګو، مسو، برنزو، طلاو، الماسو او
ذهني خدایګوټو- بتانو په خاطر وژنې کړي. قتل د بتپالنې زور ښیي.
اخ! قتل دې ومري! که قتل ونه کړو، څومره ژر به څښتن تعالی سره خپل شو!
د کلام او غږ مسافر ځي او راځي او مور، له زړو زړو بتانو خلاصوي.
اوس خاورین، ډبرین او مسین بتان نه نمانځو؛ خو ذهن ته منلی د حقیقت سیوری، اوس په باور -اخلاقو بدل شوی.
د ماشومانو لخوا له خاورو شګو د سړو، خیرو او کورګیو جوړولو او بیرته ړنګولو ته په کتو سره، له خاورو او شګو جوړ بتان را ته دروغجن وختل؛ خو اوس بت دننه ولاړ دی.
بت هماغه د حقیقت وچه وینه ده. هماغه لومړنی شپون قهرمان، چې د ټولې رمې غلاوې، شرمونه، او ظلمونه یې د خپلې وینې په بیعه اخستي.
د حقیقت هماغه اپلاتوني سیوری بت شوی.
دغه سیوري ذهن خپل کړی.
د حقیقت سیوری باور شوی، اخلاق د هغه د وژل شوي غږ مړه وینه ده.
د کابل سین ته «څمڅه مست» وایي؛ خو دغه سین زما لپاره خپله هېنداره ده. زه د اګاهۍ په یوه قدیمي ځاځکي مست شوی یم او دنیا په خپلو چیغو وژنم:
«ما حقیقت راوړی. زه د حقیقت سوداګر یم. زه حقیقت را استولی یم...
لر له ما آزاد شئ!
بل ګام په مخکې دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهه ویشتم ګام

«زه رڼا یم. هغه نور چې ستا دننه پړک وهي. هغه نور چې ټوله دنیا یې رڼا کړې. ټول ښېزونه، ټول وجودونه، ټول کائنات له ما را ټوکېږي.»

«زه هغه غږ یم؛ هغه ستا دننه کلام. هغه غږ په ټوله دنیا کې تیت دی او ټول کېهانونه ژوندي ساتي.»

«نو» مو ووت د کاغذي حقیقت په دفاع کې

زه ددغه «تاریخي حقیقت» مخالفان یا په ژبه، یا په لاس، یا په ولچک او زولانه، یا په پانسۍ او د برقي وژنې په اتومات څوکۍ باندې اصلاح کوم!

که په اخلاقي کتاب او د اخلاقي معلم په فشار نه شوه؛ بیا یې وژنم او په ټوله ځمکه باندې، د اخلاقو د طومار مرخېړي او ثوابي خرما کرم.

«زه» کاغذي حقیقت په خوراک او ښناک بدلوم.

زه پر ژوند مین یم.

زه هغه یم، چې اوسم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاغذي حقیقت د ټول نسل سرنوشت ګرځوم.
موږ د افلاطون د فلسفي سمڅې سړیان یاستو. موږ د لمر تت سیوری لیدلی او د یوه تیاره او تت سیوري په نامه، لښکرې جوړ، وینې بهو، او د ځمکې له مخ څخه د ژوند رنګین فصل ریبو!!!
«څومره تفاوت دی په انسان کې د معنا په لحاظ...»
خدای تعالی ژوند پیدا کوي، ژوند آزاد خوشې کوي، ژوند پالي، لویوي، ژوند د ځان په لور ور بولي!
خو زه ژوند وژنم.
زه ژوند د اخلاقو محکمې ته را کاږم.
زه ژوند په ناروا او روا باندې وېشم.
زه ژوند د ذهن مریی ګرځوم.
زه د ژوند په غوږو کې اخلاقي ګوشوارې اچوم.
ژوند ته کالي جوړوم. ژوند ته ټرافیکي لوحې او لارښوونې ودروم.
زه ژوند ته اخلاقي نظامنامې جوړوم. زه ژوند ته قوانین جوړوم.
ژوند مکتب ته اچوم. ژوند ته خدایي رحم او قهر ور زده کوم.
زه ژوند باسواده څښتن ته ور روانه وم.
زه د ژوند مخې ته له تورې او توپ سره ودربېږم، چې زما د ذهني حقیقت- د اپلاتوني سوړې د یوه سیوري- غلامي، بنده ګي او سربازي ومنې.
زه لوی او ناتمامه حقیقت، د حقیقت په زړو او نویو سیوریو کې را کلابندوم. زه کاغذي حقیقت په معبد او په زیارت او آسماني خونو کې محفظوم.
داسې «زه» خپل زړه او روح د ذهني خوښیو لپاره لیلام ته را وېستلي.
زه د «قدرت او شهرت» په معنوي سرطان اخته یم.
دا معنوي سرطان دی، چې نه د غاښو د ډاکتر په امبور راوځي، نه د روانشناس او هیپنوتراپ په جادوګریو او نه هم د زړو کبرونو د خاورو وس ورباندې رسېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشره دا سره زر دي؟!

د شلمې پېړۍ په وروستيو ورځو شپو کې، د ژوند سېلاب او توپان په مخه کړم او آن تر پېښوره پورې ورسېدم.
يو مهال ماښام وه، زه په «نوې اډه» کې روان وم، چې ناڅاپه يو پېښوری پښتون مخې ته را ولوېد:
«مشره دا سره زر دي؟»
ما ټکان وخوړ، ځکه خلکو د پېښور د پوليسو ډېرې کيسې را ته کړې وې! خو دغه ړېره خرېلي خوله را ته جينګه نيولې وه او زما ځواب او عکس العمل ته يې سخت زړه تنګ ؤ!
د هغه په ګرميو او بازاري خيرو سوځولي ورغوي کې، سره سکه ځلېده. سکه مې وپېژندله:
«نه! دا پاکستانی روپۍ ده!»
هغه مې لکه پيرى له مخې والوت او ما هم ځان ليني بس ته ور برابر کړ، چې ځان فيز تري کې، د پلار خورزې او د هغې د منځوي زوی زما همزولي، ډګروال عنايت الله خان کور ته ورسوم.
اوس نو د بس په سېټ کې ناست يم. پوليسو هم نه يم ودرولی، غلو هم نه يم شکولای؛ خو زړه ته را ولوېدل، چې هغه انسان ورور غوښتل ما غوندې تازه ورغلي «کابلي» او «مهاجر» باندې پاکستانی روپۍ، د سرو زرو په قيمت تېره کړي!
خندا راغله، درد هم راغی، خو ښه و، ښېراو ته مې زړه ونه شو.
زه ډارن دی. د حقيقت شخصي، او فردي او عملي تجربه نشي کولای!
زه په حقيقت پسې د وتلو نه دی.
زه ته انساني اګاهۍ جوړ کړی د ژوند فصل حقيقت شوی.
زه په خپل مخلوق حقيقت کې نمانځنې کوي او د قربانۍ مراسم ادا کوي.
اوس زړه ته را لوېږي، چې خدای خبر د معنويت پيريانو به، د حقيقت سيوري، پر موږ څو څو ځله، د «سرو زرو حقيقت» په نامه خرڅ کړي او تاوان کړي وي؟
غمي لا پاتې دي، پاتې به په بله را سپړو!
که خدای تعالی غوښتی وه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیرشم ګام

«عشق هر څه دی. بې له هغه هېڅ نشته، زه عشق یم او عشق زما «خپل» دی، زه پر ژوند مېين یم، زه هغه یم، چې اوسم.»

د کاغذي حقیقت نمانځنه

مورږ حقیقت په خپله ژبه بدل کړی- ښه ده ووايو: پخپله ژبه اړولی.
مورږ حقیقت ټوټه کړي لکه دغه پنځه توري «ح ق ی ق ت»!
مورږ حقیقت کاغذي کړی.
حافظه په کاغذي حقیقت مینه ده. له هغه سره یې نکاح کړې، له هغه بچي او لونې راوړي.
دغه له بدویو معصومي لونې او اشراف زامن، له ښکاره او پټو ناروغیو د معافیت په تصدیقپاڼو باندې قومونه، ښارونه، کلي، هیوادونه، ملتونه او نژادونه را نیسي؛ ځکه نو په ژوند او مړینه یې خزانو او زیارتونو ته د سرو او سپینو قافلې را رواني وي. (مورږ یو د قارون نوم ور بدلې! ښايي قارون ژوندی وي، قارون زمورږ خپل وي، او قارون دننه را په کې پټ وي.؟)
او دغه حقیقت تر هغو پاکستاني زراعتي چرګانو ډېر غیر طبیعي دی، چې مورږ په هغو باندې، په ارزانه طریقه سره، د ودونو او مېلمستیاو بار اوچتوو!
حقیقت په لومړي او اصلي او ژوندي وضعیت کې دی.
ځکه حقیقت بې ژونده نه کېږي.
حقیقت فقط همدا شیبه حاضر حقیقت دی.

زما سوي کو کاري!

لویه خدایه!
قلم مې د ژوند سندرغاړی کړې.
دغه پر وجودي هسته (اروا) را چاپېر د ذهن، حواسو، عواطفو، غرایزو او روان کالبونه؛ ټول د ژوند په خدمت کې کړې!

(c) ketabton

دا اجمل او دا يې د ژوند پاک لمنې ملګرې: ټوله دنیا چې یو ځای شي، دغې خور ته خوښي را ستنولای شي؟؟؟ د پېښې موقعیت د کنړ د پیچ دره. ښه ده له دې انځور سره په دمې نیولو، یو ځل بیا د ژوند او ژوندو او د ژوندي حقیقت په احترام ودرېږو او د ټولو انقلاب، ایډیالوجۍ او بل بدلولو دوزخ ځپلو څخه بخښنه وغواړو او دغو ټولو قربانیو ته د درنښت سرونه ټیټ کړو.

له ما یو ځیرې ګریوان عاشق خدمتګار جوړ کړې.

لویه خدایه!

ته مې ذهن، حواس، شعور، روان...ټول وجود د حقیقت په سپین اور کې سپینه ډیوه کړې.

ته مې ورته سندرماره شپېلۍ کړې،

ته مې دومره له ځان- من- څخه تش کړې، چې یوازې حقیقت پاتې شي.

ته مې دومره چوپ او ساکت کړې، چې یوازې حقیقت واوربدل شي.

ته مې دومره بې قدرته او بې شهرته کړې، چې یوازې د مشهور حقیقت قدرت ولیدل شي.

لویه خدایه!

ته مې په ټول ژوند او ټولو ژوندو ور میین کړې.

ته مې په یوه یوه ژوند کې،

ته مې په ټول ژوندانه کې،

د حقیقت په شاهدۍ را ویښ او را زړور کړې.

لویه خدایه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې د ټول ژوند له تنوع او له عطرو ډک کړې.
لويه خدايه!
ته د هر ژوند او هر ژوندي د ښېرې په ګاڼه کې خپله ننداره را باندې وکړې.
ته د ژوندۍ کلمې ناچاپه تصوير راباندې ووينې! ته مې د ژوندۍ کلمې هېنداره او دريڅه کړې.
لويه خدايه!
ته مې د ټولو ژوندو،
د ټولو تفاوتونو
د منلو، پوهېدلو او درناوي کولو په اندازه زړه را لوی او بيباکه کړې.
لويه خدايه!
ته مې د ټولې پوهې په لور پرانستې ولرې.
ټوله پوهه له تا سره ده،
او ټول دا بېليونونه ارواوې، وجودونه، انسانان، بنيادمان دي،
چې په تورو، سپينو، ژېړو او سرو رنګونو- نژادونو،
دوه درې زره ژبو،
لسګونو مکتبونو- مذهبونو کې ستا په لور مزل وهي.
او هر يو ستا په لور مزل وهي؛ ځکه ټول زړونه ستا د مينې له رنګه نقاشي شوي.

لږ.خپل ګريوانه ته سر ور کښته کړو!

آه، وخت څومره تېر شو؛ خو زه د «د بل بدلولو دوزخ» له کاره نه يم خلاص شوی!
راځئ د غړ په سپينه لمبه کې، د بل د بدلولو دوزخ ذهن، اوبه کړو!
نو لويه خدايه!
د ژوند او ژوندو خدمت مې مسلک کړې، مسلک کړې، مسلک کړې...
بل ګام ته به يوه دمه ونيسو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

یودپرشم گام

«هر څه باید ستا له نېښ
وهلو په آمان وي. خو تل د
خپل زړه دننه هغه عشق
ولره، چې خدای تعالی یې د
خپل هر مخلوق لپاره لري،
هغه وخت هغوی ته هېڅ
زیان نشي رسېدلای. د خپلو
همنوعانو او نورو مخلوقاتو
حرمت وساته؛ د زړه له تله.»

پنځوسمه لسیزه وه، چې له یوې خوا د اکتوبر د مادي مساوات سور شمال او له بلې خوا د دویمې نړیوالې جګړې په پایله کې، په غربت او تحقیر ځپلې اسیا او افریقا کې، د ملتپالنې را پارېدلې هیجانات، او له بلې خوا له مصر څخه راپورته شوې د مکتبي دینپالنې فکرونه او سیاسي ایډیالوجې په افغانستان را چاپېر شول او د جګړن قوم د ځوان نسل ذهن او حواس یې چا د «کور، ډوډۍ، کالي»، چا د«تاریخي عظمت او شرافت» او چا هم د «دنیا او مافیها رستګارۍ» په شعارونو سره فتحه کړل.

څه به پېښ شوي وای، که هغه لومړني لاس، چې د بل بدلولو لپاره یې په لومړي ځل ماشه را ښکله، ډډه کړې وای. خپل سیاسي مسلک او باور یې پرې ایښی وای، او ددغو سپيڅلو لاسونو په خبر تناکي تناکي زاړه شوي وای، اوس به زموږ کورونه او کلي پر ژوندو ډک وه، نه پر هدیرو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه مهال د ماشومتوب له سپين جنته د «لويي» دوزخ ته په کډه کولو وم. هغه مهال زما سپين او بې طرفه ذهن، حواس، او سپين سترګی زړه، د پلار په امر او د سوټي په زور، د اخلاقو په څهارچوکاټ کې، د ماشومتوب له ساده بې پروايي او بېباکی څخه، د تعليم انضباطي چوکاټ ته په انتقال کې وو.

هغه مهال د زمانو کوډو را ايسار کړي او خوبولي ولس کور کور، لس دولس بچيان راوړل. بچيان څه د شړوبو په ويټامينو، څه د پير او ملا په تعويذونو را لوېدل او د چا چې ژوند قسمت نه وه، سپين سپين ماشومان د کبر خاورينو کور ګيو کې کرل کېدل، چې په خپلو تقديري جنتونو، برزخونو او دوزخونو کې بيا بيا را شنه شي.

لکه تر وښو لاندې اوبه، همداسې په خپه کې، د مادي، اجتماعي او کلتوري فقر په کړليچو او ګرنګونو کې سترې او پکو ځوانان، د ايډيالوجيکو بيرغونو آرمانګرو صفونو ته ورلوېدل. ښه استاذی ته رسېدلي ايډيالوجيک جنګيالي نطاقان، ددغو بيرغونو تر سيوريو لاندې، د ژبې په جادو سره، د فيلسوفانو او «ناجيانو» په کاغذ ضبط شوي الهامات او آرماني ايتوپيا ګانې تفسيرولې. او د ايډيالوجی د واکسين په سره تبه اخته شنه زلميان، د ماهرو نطاقانو، د ويناوو له هياهو سره اوښتل را اوښتل.

بله ورځ چې له ښوونځي کور ته را ورسېدم، پلار راغلی وه! په لومړي ځل وه، چې پلار د هفتې د رسمياتو په يوه ورځ کې، کلي ته راغلی وه! ډوډی مې لا له ستوني تېره شوې نه وه، چې آبا ووېل: «انوره! ډوډی دې ژر خلاصه کړه، کابل ته ولاړ شه، د يوسف احوال راوړه!»

خدای خبر لاسونه مې په لمنه، که د شکور په څنډه او که بل شي پاک کړل. آبو جامې را ته ايښې وې. دادی اوس زه د استاذ ويس الدين سرويس موټر ته ور پورته شوی يم. اوس مې سترګې سيخې نيولي دي، چې څه وخت به د سيلو د ژړې او لوړې ودانۍ په لوړ برج لګيږي.

او بيا به دغه داودخاني شعار لولم:

«ژوندی دې وي افغانستان

تــــل دې وي جمهوريت»

څو روپۍ په بازار پور کړه، فيل زوی په کابل لوی کړه!

زما پلار سرکاتب محمد اکبر امرخېل غوښتل، چې مشر زوی يې اول نمره شي. اول نمره له مکتبه خلاص او په جګو سترګو د کانکور له آزموينې تېر شي. زوی يې د طب يا انجنيري يا زراعت فاکولته کې داخل شي!

واه واه که د امريکې يا جرمني يا فرانسې په بورس ولاړ شي او بله ورځ ډاکتر يا انجنير وطن ته را ستون شي او نيکه «خزاندار عيسی خان» او غور نيکه، ملک «نظامو» د شملې نوم بيا را تازه او د اکبرخان شمله ورجګه کړي.

لږ به دمه شو، يو غړپ د اوبو يا چای به وکړو؛ ګوندې که تازه تازه ګامونه واخلو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه ديرشم ګام

«ای بشره! ته خپل سرنوشت ته
وګوره! ته د باد په وړاندې يوه
شمعه يې...»

زما بيا له ښوونځي څخه توبه وه! «ابو» به خپل ترورزي ته په لاس ورکړم، چې د مکتب چپراسيانو ته مې تسليم کړي!
زما د مور ترورزی عزيزالله ماما، چې د ټولو خولو توپولو او تڼاکو لاسونو اجر به يې يو شينکی «شرومبې» او نيمه د باقولو او غنمو ګډوله ډوډۍ وه، لښته راپسې پورته کړه:
«اورمېږ دې مات شه! مکتب خنګه نه وايې!؟ د ما او د «رفيق» ماما حال دې نه ګورې! که مکتب مو وېلای وای، اوس به «اکبرجان» غوندې چېرته مامور سر مامور وای. اوس به مو هر ځای او په هر چا امر چلېدلای...ته بل ځل له مکتبه را وتښته چې زه دې پوستکی له وښو در ډکوم که نه؟»

د بل بدلولو د دوزخ د لومړي دور په پيل کې، زه نېږدې ددغو ماشومانو په عمر وم. زما د همزولي نسل ونه، د انقلاب په دوزخي اور کې لغړه شوه. زموږ يوازنی کار مينه کر کېدل دي.

مکتبونه د «مکتبونو» په لمبو کې

معارف د ايډيالوجۍ په واکسين اخته شوی وه. دا واکسين ډېر خوږ وه؛ ځکه نو چا د لينين فارسي شوې بيوګرافي په ګنډه کې پټوله، چا د دين د احيا لپاره له مصره را صادرې شوې نوې سياسي سيپارې په ګوښه او په تيارو کې، لوستلې او ضبطولې او په پټه په مکتبيانو باندې وېشلې او چا د امېر کروړ په نامه شعر باندې برېت تاوول.
له دې وضعيت سره د هغو بزګرانو بچيان، چې شاهي قانون ښوونځي کې زده کړه ورباندې فرض کړې وه، د شاهي او خانداني نظام پرضد په مظاهرو او لاريونونو شول. نور پټ او ښکاره ګونډونه هم لاريونونو او مظاهرو ته راووتل. پټې تپانچې او چړې هم د ځوانانو، په تېره بيا پوهنتون او پوليتخنيک محصلانو مينځ کې رواج شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا د بزګرو او کرګرو دکتاتوری په سیوري کې خلکو ته د ځمکې، کور، ډوډۍ او جامو د مساوات زیری ورکاوه، او چا ځمکني برجونه ورانول او نقش او نګار بیرغونه یې سوځول، چې که د وعده شویو روا شرابو او ګلمخو تصوري «ایتوپیا» بنده دروازه خلاصه شي.
هی هی! د ډوډۍ شعارونه هم ولاړل!، د ژغورنې او خلاصون لوظونه هم ولاړل!! دا دومره د بل د بدلولو له اوره ډک ګلخېره ګلخېره ځوانان هم ولاړل!!!
اه، کابل ته د راتللو کیسه پاتې شوه!
زه کابل ته ورسېدم. له کوټې سنګي په منډه د ژېړې سیلو مخې ته په نښه کړې نمره یې کوڅه ته ور تاو شوم. که ګورم، چې زما د تره، جګړن محمد یوسف پیلوټ کرایي کور مخې ته عسکري رنګې والګا ولاړه ده! کور ته چې ننوتم، پیلوټ ټولو معاون صاحب بوله.
اخر روسي جټ الوتکو او زغرو والو ټانکونو کار کړی وه. نور نه د داود خان وهم د چا په زړه کې پاتې وه، نه یې د جمهوریت شعار چلېده، نه یې د سرداری دبدبه چې په خپل ملي غورځنګ سره د لوی افغانستان تعهد پوره کړي!

دا سره، شنه او سپین فوني بیرغونه

اعلان د مساوات شوی وه. د بزګرانو په دسترخوان کې د غنمینې ډوډۍ پیدا کېدلو لپاره، انقلابي فرمانونه لکه سرې ګولۍ، داسې په کلیوالو خانانو، ملکانو، فیوډالانو را اوربدل. د واده لپاره یوازې د دوو ځوانانو موافقه په کاره وه؛ نور کار دولتي قاضیانو بې رشوته ترسره کاوه.
نور نر څوک وه، چې له چا د سود ګټه وغواړي! زما پلار له کلي بره، په قول کې ځمکه ګرو کړې وه. له ځوانو انقلابي افسرانو او معلمانو د جوړې «انقلابي شورا» له فرمان سره سم، پلار د ګروي ګټه او پیسې هېرې کړې. خو د ګرو شوې ځمکې خاوند پیسې راوړې او د پلار په جیب کې یې پخپله اراده ور کښېښودې:
«مدیر صاحب زه خپله غاړه نشم بندولای، دا پر ما حرامې دي، پیسې دې واخله!»

(c) ketabton.com: The Digital Library

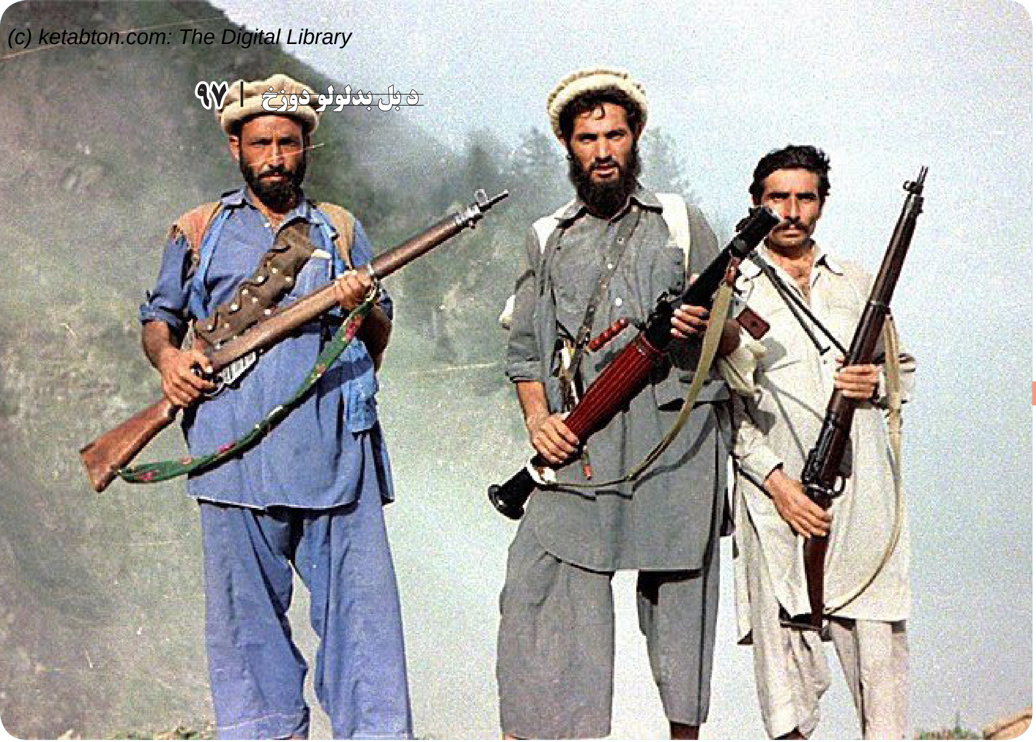

دري دېرشم ګام

«د تلپاتې نيکمرغی سرچينه، په ټولو کې د ځان ليدل دي.»

پلار باميانو ته ښاروال ولاړ. خو مباشت دوې به يې تېرې نه وې، چې د ښاروالۍ دبدبه يې پرېښوه او ځانته يې کابل کې، د ټيټې رتبې يو ملکي بست موافقه واخسته. هغه خپل لمونځونه کول، توبې يې وښکلې او د پاچاهۍ راتګ ته يې لارې ځارلې!

خو ما ځانته بله دنيا جوړوله. زه ځوانۍ ته شوق نيولی وم. په پټه به مې په مخ د پلار د رېږې خرېلو زړې پلې را کشولې، چې بر ېت ژر راووځي او زه هم خلکو ته د بيانيې ورکولو-هغوی پوهولو، شم... اوس به زه او زما نور همزولي؛ لکه بسم الله، سيداجان، د شيرين زوی انور او نور چې اوس يې نومونه ياد ته نه راځي؛ په مکتب پهره ګرځېدو؛ خو خبره بل شی شوه!

بزګران غرو ته شول. خانان او ملکان او خانداني ملايان يو خوا، بل خوا له نظره لېرې شول.

ورځ د انقلابي شورا د فرمانونو د اجرا کېدلو وه او شپه به کله يوه ګوښه کې، کله بله ګوښه کې، له مکتبه اورونه او دودونه پورته شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې د «ارتجاع، امپریالیزم، فیوډالیزم او اشرارو...» اصطلاحات د رسمیاتو په ژبه کې شامل شول. د ګوند او خلکو رهبر وویل:
«غویی مو حلال کړی، یوازې وروستی ساه یې پاتې ده.»
دې سره مبارزو معلمانو کلاشینکفونه او پېښې ماشینګنې غاړو ته واچول، چې د خان او د بزګر تر مینځ د ځمکې او اوبو مساوي ویش پاتې کار ژر تکمیل کړي.
مېدان درې خپلو سرو او سپینو بچو باندې خاموشې چیغې وهلې، چې هر څه بنه دي. هر څه خدايي دي. هر څوک پوه شه او کار یې پوه شه!
د افغانستان د هرې بلې درې او مېرې په شان، د میدان درې چیغې دومره چوپې وې، چې حتا د یوه بچي خوب یې حرام نه شي. اخر جګړه خو له خولې پېلېږي، ځکه ژوند او طبعیت په چوپه خوله سوله را باندې تنفس کوله، خو دا چوپتیا د ګرم راغلو ځوانانو له انقلابي فکرونو-باورونو سره په مقابله کې وه.
حالات اوښتي وه. نور چا په سره کمیس او سره نښان سره خان، ملک، او ملا او خانزاده یا ملکزاده، یا ملازاده ګانو ته زور نه شو ښوولای.
میدان ذکرالله شهید لیسه یې په روسي ټې پنجاو دو ټانک ساتله. زموږ لغمانوال سرمعلم چې دلته یې «ګنډېری» نوموم، له یوولس ډزي سه صد سه بورد سره مکتب ته ته او راته.
بله ورځ ټانک له لیسې ووت. په شپه یې خلک راغلل، چپړاسیان یې وتړل او له سپینو مرمرو جوړه لیسه یې، د تیلو په زور سره لمبه کړه او موږ له لیسې خلاص شو. نور د کابل شوم.
داسې ورو ورو ښارونه ځوانو معلمانو په خپل زور ټینګ کړل او کلي د هغو جنګیالو بزګرانو شول، چې د پدري ملایانو په فتوا سره یې، د خوراک، پوښاک او هستوګنې د رسمي وېش له فرمانونو څخه خوا ګرځولې وه.

یوه هفته کابل ته را کډه کېدل

پلار په موږ پسې کلي ته راغی. وېل یې هزاره را پورته شوي او مخ په میدان روان دي. ارباب فتح یې قوماندان دی او موږ باید سر او عزت خوندي کړو؛ اوس له کلي وځو.
له دې سره موږ د خزاندار عیسی خان له پخې برجورې کلا- صرف د یوې هفتې لپاره- کابل ته را کډه شو؛ خو خبر نه چې کابل به د موږ شپاړس اوولس کلنو هلکانو د سر وېښتان را سپین کړي!؟
دلته به یو څه د بل بدلولو له اورونو دمه شو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

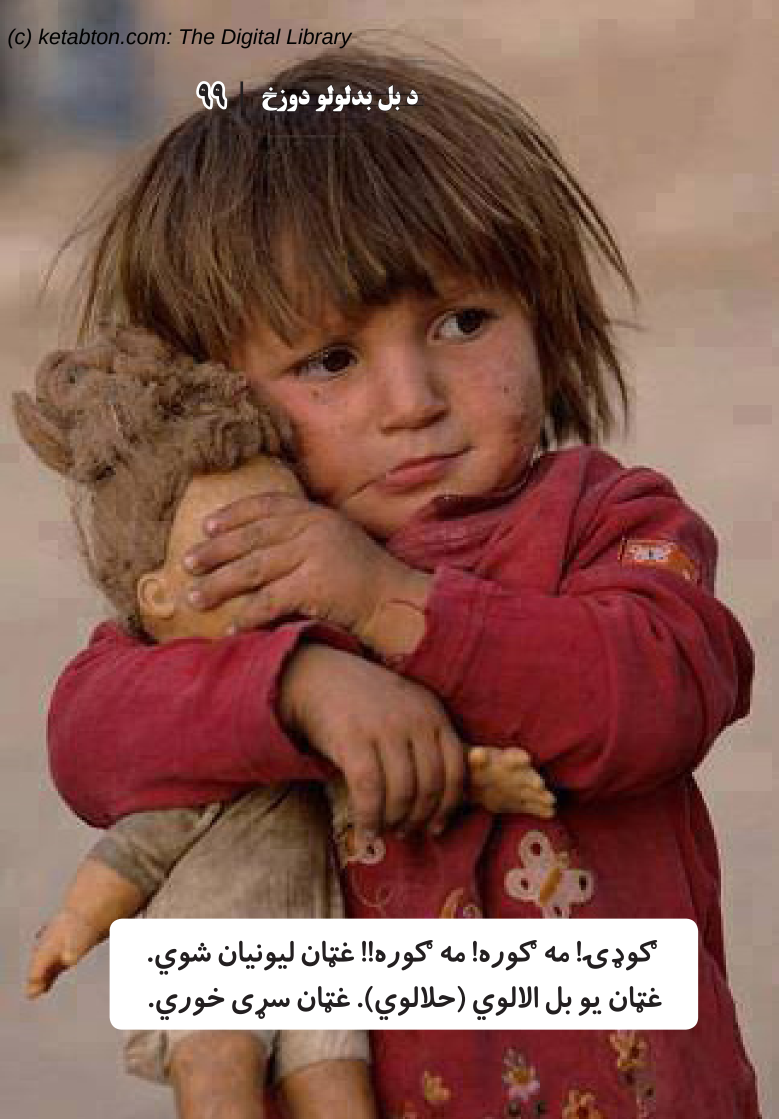

ګوډۍ! مه ګوره! مه ګوره!! غټان لیونیان شوي.
غټان یو بل الالوي (حلالوي). غټان سرې خوري.

څلورديرشم ګام

«پرون ولاړه، په سبا باور نشي کېدای، شېبه ومومه، چې تېرېږي.»
خواجه عبدالله انصاری.

هفته که قرن؟

لس، دولس کاله د یو بل بدلولو اورونه بل وه؛ خو دومره مو جسمونه، حواس، عواطف، ذهنونه، روانونه او ارواوې را وسوځېدې، چې اوس هر یو له قرن قرن غم او رنځ سره ولاړ یو؛ خو د بل بدلولو عادت مو لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ذهن، حواسو، دریځ او زړه ته کولپونه را اچولي.
دغه اوږ دومره وخوټولو، دومره یې وا پشولو، دومره یې سره او شنه او تور کړو، دومره یې مات ګوډ او کاږه واږه کړو؛ چې اوس هر یو د معیوبو او سوځېدلو احساساتو، عواطفو، افکارو لوی دیوان په قهر او غوسې سره چیغې وهو او له فردي مسوولیتونو غاړه غړو.
له موږ هر یوه، کتاب جوړ دی، دفتر جوړ دی، داستان او رومان جوړ دی.
دلته تراجیدۍ له سره کر کړی.
دلته د جنګ ناروا خدایانو بیا بیا د خپل ډول بنده ګي دود کړې او انسان یې د انسان د آزادۍ، ژوند او ګټو پرضد جنګولی.

دا مړه دلایل

دلته انسان وسیله ګرځېدلی.
دلته انسان توره، ټوپک، بم، ټانک او طیاره ګرځېدلی.
دلته انسان سور اور شوی او ددې اور منبع فقط دود شوي فکرونه، اندونه، اخلاق او رواجونه وه او دي.
فکر، باور، اند او اخلاق د دلیل په غلاف کې پټ دي او د دلیل تریاک هر ساده وګړی نیشه کوي او تسلیموي.
هغه مهال داسې وه: هرې غاړې خپل دلایل د عوامو د قناعت لپاره، د ذهنیت سازۍ د ماشینونو له لارې، د خلکو په ستر ګو او غوږونو ورمنډل.
خو دلایل مړه دي، بې ژونده دي.
دې مینځ کې چا د کار ګري ورورولۍ په نامه او چا د دیني او فرهنګي ورورولۍ په نامه، او چا هم د څه شي او څه شي په نامه، دلته تورې او ټوپک ووېشل. او ټوپک د شرافت نښه شو. وژل د ثواب ګټلو نغد نوټونه شول.

زموږ د بې مسوولیتۍ ناروغي

زموږ د غوښو او زړونو سوداګرو ټوپک او توپونه، راکټونه او الوتکې، بمونه او ځانختمولو واسکټونه را برابر او را په غاړه کړل؛
خو ډز له خپل سرې شوی.
نښه خپل سرې نیولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاړه خپل سړي کش کړې.
او ذهنونه-ښايي زړونه هم- لاهم د غچ له نه افشا شويو ليستونو ډک پک د تازه غچ لپاره موقع ګوري.
د وژلو لپاره يو يو نوم موږ غوره کړی.
ضرورت، دليل او روايښت يې موږ جوړ کړی او موږ تصديق کړی.
يو تازه، بې جوړې انسان موږ له ښنو غورځولی.
موږ خښ کړی، موږ د شهيد بيرغ ور باندې رپولې.
موږ يې غم نيولی، موږ يې يتيم ته د پلار غچ ور زده کړی.
داسې د دوه درې ميليونه مړو نومونه موږ کښلي او پټ ليستونه مو لا ذهن او زړه کې په پوره حرص سره ساتلي!
او ددغه دوزخي جنګ کيسه لا روانه ده!
د ما مشر ماما، د شاهي دورې ژاندارمه پوليس، ضابط محمد علي به د ځوانو ټانکستانو او پيلوټانو د انقلاب په وختونو کې وېل: کار کار دی
خارجيانو دی: «پسونه!» يې شنه او سره او ژېړ رنګ کړي، او يو بل سره په جنګ خوشې کړي!
دې خبرې سره يوه لنډه ساه واخلو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځه دېرشم ګام

«هرڅوک په خپل ځای کې او له خپلې پوهې سره په مطابقت کې دي.»

پوهه، واک، آزادي

دا هغه الهي صفات دي، چې ځانخبري اروا يې ځلولای شي. هغه ښه پوهېږي، دقيق پوهېږي، او په هرڅه؛ تر ټولو کامل پوهېږي!
نو سرنوشت مو ښکلی دی. ځکه بل کار نشته؛ «حققت» کامل دی. ښه کار، رښتينی خدمت د حقيقت ځلول دي، په وينا کې، په فکر کې، په دريځ او په عمل کې.
د کامل حقيقت په هستۍ کې هېڅ کار ته–ولو که د بل اصلاح کول هم وي– ځای او اړتيا نشته.
ځکه چې کامل «کامل» دی.
وچ به سين ته څرنګه اوبه ورکړي!؟

هينداره د حقيقت جنګ ته راوتلې

له تيلو، يا غازو، يا د اوبو، باد او لمرينې برېښنا غوښن سولرونه به څرنګه لمر ته رڼا ورکړي!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې انځور ته په دقت
ګورو: د بل بدلول–اصلاح
کول– دوزخ نه دی؛ نو څه
دی؟؟؟
دلته بیا هم زه له هر هغه ورور
انسان او انساني خور څخه
په ټول ځان عذر غواړم، که
دلته راغلې اندونه، نظرونه د
خپل فکر، باور او دریځ خلاف
انګیري.
باور وکړئ، موږ ټول دوزخ
سوي یو. موږ ټول د غږ او رڼا
په ستر سمندر کې د لامبلو او
معنوي غسل تازه کولو وږي
او تږي یو.

سیند او لمر، غر او جهان، او آسمانونه او هستي او نیستي پوره دي. دا د ستر کیهان لاسونه او پښې، ستر ګې او غوږونه، مغزونه او اعصاب دي.
له مادي–زماني فکټورونو جوړ انسانان، چې ذهني اګاهي یې د څلورو عناصرو له ویتامینو او پروتینو را شنه شوې، د «کامل حقیقت» وړوکې شوې څېرې او سیورې پر موږ کې بت شوې ودروې!
دغه وړوکی په خپل فکر، دلیل، حکم او فیصلو سره فقط د حقیقت جنګ ته راوتلی.
دغه وړوکی کیهان تر هغو، چې د خپل کوچنیوالي حقیقت تجربه نه کړي، د لوی پر مخ یې لارې بندې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کامل نه فضا ده، چې ډکه شي، نه زمانه ده، چې څوک یې انتظار شي، او نه شکل او ماده ده، چې تر لاسه او اشغال شي.
کامل فقط شته. هغه کامل دی، او بل هېڅ کار نه لري، پرته له مینې کولو.
هغه فقط مینه کوي. او موږ لومړي درجه سوي به څوک له هغه کامل حقیقت څخه لېرې وغورځوي!
ټول تبعید، ټوله فاصله او ټول ټیټوالی یا لوړوالی، فقط انساني اګاهۍ جوړ کړی.
موږ د حقیقت باران مست کړي یو.
موږ څمڅه مست سیندونه یو.
موږ د حقیقت یو تت تصور ځانپاله کړي یو.
موږ ځانپالنه د حقیقتپالنې په نوم زورورو مانیفستونو او کتیبو کې، نسلونه نسلونه محفوظه ساتلې.

یو پټی رشقه یې وفوره ته یې لا مړه بولې!

د ایډیالوجۍ بلا، انسان د خدايي سولې، آرامتیا او بسیاینې له مورنۍ غېږې تښتولی او د شر جغرافیې کې ایسار کړی.
د بل بدلولو فکر، باور او دریځ هغه لومړنۍ سپین او خدايي انسان قاتل کړی. انسان یې انسان ته اور کړی. او لګیا دی، چې د ژوند په رشقه نور هم ورمېږ وکړي او لم واچوي!
خدايي انسان، له ژوند او هر ژوندي سره یو ځای د الهي شکر نغمه غږوي؛
خو ذهني شوی او ذهني اشتهاګانو په مخه کړی انسان، د «قدرت او شهرت» په لوره اخته شوی.
د انسان جګړه په خبره پېلېږي،
خبره ذهن کې تولیدېږي،
او ذهن په مادي حواسو حقیقت پېژني
او د خپلې پېژندنې تجربه د فکر، باور، اخلاقو او رسم او رواجونو په اساسي تومنه بدلوي.
ځکه نو انسان د ځان قرباني دی.
انسان خپلو مادي-ذهني استعدادونو خراب کړی.
انسان د ځان په زیارت مینجاور شوی.
آه، ځار مو له حوصلې او شریفو زړونو شم؛ لږ را څخه دمه شئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږ د پرشم ګام

«تېول د خدای تعالی په لور په سفر کې دي.»

موږ باید واقعي او ناواقعي سره جلا کړو.
یوازې خدای تعالی واقعي دی.
واقعي ته له ورتللو څخه پرته بل هدف نشته.
نو هره لاره پر هغه ور روانه ده.
خو د قدرت او شهرت لوره، آزادي خوري.
دغه لوره جنګي ذهن، جنګي افکار-باورونه او دریځونه زده کوي!
بیا یې په طریقه او روش بدلوي!
بیا یې په آرامه او په شخړه ترویجوي
او د مرګ تر شېبې پورې آزاد ژوند تر قضاوت لاندې نیسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

امریکایان ژاړي! خو موږ لا دومره زړور نه یو، چې زموږ پر ژوند، روزګار، سرنوشت او راتلونکې باندې ددغې یوې لوېشتې توپې شوې ویني په خاطر، یوه مینه ګره اوښکه توپې کړو.

د قدرت او شهرت لوږه، زړه او پخوانۍ لوږه ده. دغه لوږه هغه وخت خطرناکه ده، چې فکر- باور، اخلاق او رواج یې بهانه وګرځي. اندېښنه شته، چې په دومره اورونو بار کلمې یو دم را چپه نشي! بس څه چې خدای تعالی غوښتي وي. څه چې خدای تعالی غوښتي وي، وړاندې به خپل انسان تل ته سر ور ښکاره کړو:

مکتبونه دایډیالوجیو په رنګینو لمبو کې

معارف د ایډیالوجۍ په واکسین اخته شوی وه. (درې څلور لسیزې څټ ته پاتې خاطرې یو ځل بیا راویښوم) دا واکسین ډېر خوږ وه؛ ځکه نو چا د لینین فارسي شوی کتاب په ګنډه کې پټاوه، چا د دین د احیا لپاره له مصره را صادرې شوې نوې سیاسي سیپارې په ګوښه کې، او په پټه د ثواب په خاطر په مکتبیانو باندې وېشلې.

او شاهي یا جمهوري ارګنشینان، د خپلو خانداني مړو په زور چلېدل! د هغوی په خانداني ګډ تقدیر کې حکم کول او پر دغه ملت شپني کول لیکل شوې وه! خو دا وخت د هغو بزګرانو بچیان، چې شاهي قانون ښوونځي کې زده کړه وربانديې جبري کړې وه، د شاهي او خانداني نظام پرضد په مظاهرو او لاریونونو شول.
نور هم په لاریونونو او مظاهرو شول. چا خلکو ته ځمکه د مساوات هندسه جوړوله، او چا ځمکني برجونه ورانول او نقش او نګار بیرغونه یې سوځول، چې که د وعده شوې «ایتوپیا» ورکه دروازه، په ذهني ذکر او د اوږدو شپو قصیده پخولو په اجر کې را ښکاره او را خلاصه شي. هی هی! د ډوډۍ شعارونه هم ولاړل!، د خلاصون لوظونه هم په مرګ ویده شول!! دا ټول د بل د بدلولو له اوره ډک ګلځېره ځوانان هم د انقلاب او انقلاب ضد په کبرونو کې خاورې ایرې شول!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وينو ککړ سره، شنه او سپين بيرغونه

مړي دومره ډېر شول، چې چا ته ګور او کفن نه رسېده. ويني دومره تويي شوې، چې نه يې سره او نه يې شنه او نه يې سپين بيرغونه په پاکولو او وچولو پسې رسېدل. اوس يې نړيوال را غوښتي. د «روبسپير» او جورج واشنګټن د تصنيف شويو سياسي ارزوګانو، په اکاډميک غرور سنبال اته څلوېښت هيوادونه په ښکاره او ګاونډيان په پټه، له موږ څخه «نفر کشي» کوي!

د رنسانسي او ولسواک عقل مشعلداران، په زغره والو جامو کې، دلته د خپلو ګرځنده لېټابونو له حافظې څخه چادري پوشه ښځو او زده کړيالو نجونو، کونډو رنډو ته د سوداګرۍ، او قانوني او شورايي ادارو ته ودر پډلو لپاره وړتيا موندلو درسونه را باسي. او رښتيا وايي، چې مدني ټولنه، له افغانستان څخه د نړيوالو ځواکونو له وتلو وروسته، د تاوتريخوالي د زياتېدلو له امله اندېښمنه ده!

اخر ولې معلوليت؟ ولې منفعل سرنوشت خپلوو؟ ولې موږ ټول يو مجبور نفوس ياستو؟؟؟

واجب الاحترام او غير مسوول نفوس

د جنګ جادوګر، زموږ دنګ دنګ بدنونه، د ايډيالوجيو په يکشنبه بازار کې دستچين کوي او ذهن او زړه مو د جنګ د شرابو په اعتياد اخته کوي او ځکه بې اختياره خپل سرې را څخه وژل کېږي.

ځکه وران افغانستان د روس او امريکې، ايران او پاکستان کارنامه ګڼل کېږي.

ځکه د نامدارو او بې نومه شهيدانو له ياد او خاطرې نه شرمېږو.

ځکه شکايت، او قضاوت او د نورو يو مخ ورک کول را ته مسلک ګرځېدلي.

زموږ پر اورمېږ خپله توره را خښه ده.

موږ پر ځان ماشه را ښکلې.

موږ د خپل ذهن له جام څخه د «شکران جامونه» څښلي.

له دغو اوړدو خبرو سره به يوه بله دمه هم واخلو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووه دیرشم ګام

«یوازې خدای تعالی واقعي دی، پرته له هغه هېڅ شی واقعي نه دي.»

موږ په جنګ پیدا یو. موږ یې جنګي را لوی کړي یاستو.
موږ مجبور سربازان او مجبور وژونکي یاستو!
زما د ماشومتوب چیغې د ټوپک له چیغو ټيټې وې!
او تر اوسه پورې زما غږ، زما خبره، زما د زړه وينا،
د ټوپک له غږه ټيټه او وروسته پاتې شوې؛
ځکه د ټوپک چیغه لومړی جایزه أخلي أو د معصوم غږ په زړینو اشارو او نښانو کې پټه نوې وینا،
د فکر او فتوا د ګمرک د قاضیانو او مفتیانو، تر قلم لاندې چلیپا خوري!
او ددې خطر شته، چې قواله دار مفتیان، د سرنوشت په پاڼه، ټوپک ورته رسم کړي!!!
ښه څه چې خدای تعالې غوښتي وې!
پرته له خدایه هېڅ «قدرت، پوهه او آزادي» نشته.
موږ وژل په ماشومانه لوبو کې زده کوو.
موږ ته یې جنګ د غیرت په تاوکی کې پټ کړی.
دلته نظم د وژلو پړونی او دستار شوی.
دلته ننګ او غیرت د ژوند وینه خوري.
دلته هم په ادب او هم په عرف کې بل کچه، ناچله، او بیګانه معرفي شوی.

دا انځور مې هم له انټرنټ څخه
را کښته کړ. اوس وخت زمري د
ژوبڼونو یو هستوګن دی. او موږ
وایو، ټول زمریان یاستو! ښایي له
دې کبله نړۍ خپل ټانکونه او طیارې
را باندې ګرد را چاپېر کړې وي.
پر ته له محدود شمېر افغانانو-دو
پاسپورته وو- نر څوک دی، چې له
دې اورلنې جغرافیې نړۍ ته پښه ور
کښېږدي! آیا نه غواړو له انسانیت
سره، له ژوند سره، له مدنیت سره
آشنا شو؟؟؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته «بل» دوزخ دی، دوزخ دی، دوزخ دی!!!
دلته جنګ د کورنیو ورځنی درس دی.
دلته توره او ټوپک، لاسي بم او واسکټ د کورونو دیوالونه، تاخچې او نور ځایونه ښایسته کړي.
دلته جنګ په فرهنګ اوښتی.
دلته ماشوم د مور له تیو سره د لاسونو حرکات زده کوي؛ خو د اختر په ورځ، چې کوڅې ته راووت، د پاکستاني پټاقیو او پلاستیکي ټوپکونو په ذوق او شوق اخته کېږي.
بله ورځ، د یوه ځانګړي فکري-باوري دریځ په خپلولو سره، په خوله او په کوتک، په توره او په ساطور، په ټوپک او په واسکټ او په څه شي او څه شي سره، د بل بدلولو په لښکر کې . ټولعمره عسکر کېږي.
زموږ کورونو کې یوازې د «شهیدانو» عکسونه مجاز ګڼل کېږي.
شیهدان مو په وسله او چانټه، لاسي بم یا اربي جي راکټ انداز شانداره ښکارېږي.
د شهید څېرې، بربټ او ږېرې، ادا او د سترګو تور و بربڼې، زموږ حواس، ذهن او حافظه په جګړه تغذیه کوي. موږ کې جنګي کلام، جنګي فرمان، جنګي نغارې بغس کوي.
جنګ د «زئوس» او «هلاکو» کار دی.
جنګ د نفس بچی دی او موږ خپل ځنګ سره ودرولی او په خپله ککره «خان» کړی.
جنګ د قدرت لوږې اختراع کړی.
د جنګ میدان کې د سړي شهرت پیدا کېږي.
او په څېره معاصر او نازک؛ خو په زړه وچ، زوړ او تیره ګرځېدلی انسان جنګ -د بل بدلولو جنګ- یوازې او یوازې د «قدرت او شهرت» د نفساني اشتها لپاره اختیار کړی.
اخر څه وکړو، جنګ را ته د ژوند مالګه جوړه شوې!
نوم یې توریالی را باندې ایښی.
تاریخ مو جنګیالی ډرامه ده.
د مکتب د کتاب شعري برخه هم ماته قسم را کوي:
«که په میوند کې شهید نه شوې...»
مزل اوږد شو، لږه دمه به واخلو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

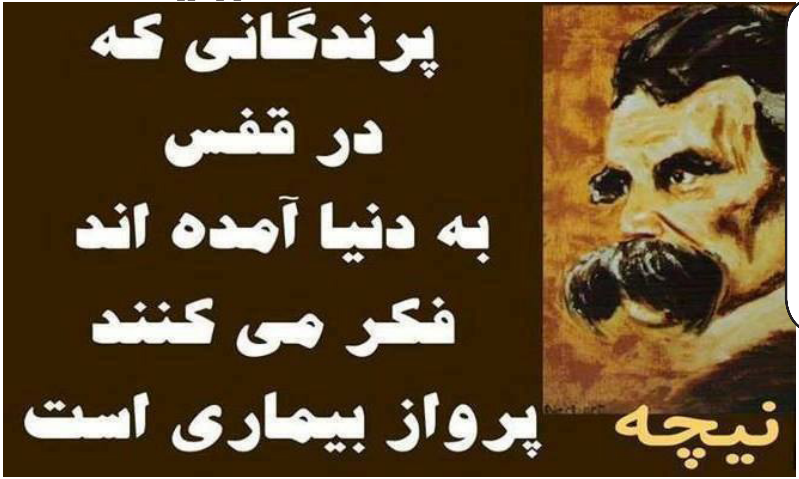

«ښادي يوازې په ابدي كور كې موندل كېږي.
او تر هغې ورځې، چې حقيقي «زه» پر ته له خدايه
د بل څه لټه كوي، د خداى د اقليم په لور به سفر
ونشې كړاى؛ بلكې ددې خاورينې دنيا په زنځيرونو
كې به زنداني وي.»
«ته څه غواړې؟ په آزادۍ كې ژوند او له خداى
سره، كه په زمكني زندان كې د وخت تېرول؟»

اته دېرشم ګام

د قدرت او شهرت لوږه
اعتراف كوم، چې موږ ټول دوزخ سوزولي ياستو.
حقيقت لري، چې موږ ټول د غړ او رڼا په ستر سمندر كې د لامبلو او معنوي غسل تازه كولو وږي او تږي ياستو.
خو دغه انسانخوره «جنګ دوزخونه» مو پخپله په خپلو كورونو را ننوېستل!
راځئ له ځانه وپوښتو:
«له ننني انسان څخه آزادي كومو ديوانو غلا كړې؟»
«جګړه ولې را پېښه ده؟»
«موږ خداى تعالى پيدا كړي ولې ويرجن، ژړندوكي، نامراده او په قاتل او مقتول بدلېږو؟»
«كه «زه» د ژوند او آزادۍ غل ونه اوسي؛ څوك به قتل وكړي، څوك به په بند او زولنو كې ولوېږي؟؟؟»
كه لږ ګريوانه ته سر ور كښته كړو، نو ښايي خپل قاتل را ته ژوندى مقتول جوړ شي.
ښايي يو مقتول را ته وژل شوى قاتل ښكاره شي او په دې توګه يو مخ معتبره انساني خيره راته تر ټولو لرغونې؛ خو پټ او ناپېژندلې شرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړ شي.
د هر قتل په خاطر، د انسان هويت داغ خوري.
په هر قتل سره، «شرافت» را ځخه پردی کېږي.
په هر قتل سره، «حقیقت» لېرې کېږي؛ ځکه قتل او حقیقت سره لېرې دي.
حقیقت کامل دی. کامل یوازې ځلولو ته اړتیا لري. کامل میني ورکولو ته اړتیا لري. کامل ځان وېشلو، او هرڅه په ځان کې ډوبولو ته اړتیا لري.
هغه مهال چې وایو «پلانی ارمانجان ولاړ!» آیا ارمانجن یې داوه، چې خپل قاتل ووژني؟
یا به داسې وي او یا به زموږ فکر-باور سودایي شوی وي او خپل مبارک شهید به د یوه قتل قرضدار را معلومېږي!
«خدای تعالی ژوند پنځولی او انسان جګړه را وېستلې!
د خدای تعالی په منلو سره ولې سودایي کېږو، ولې ځانته د نورو په هکله د قضاوت حق ورکوو؟
ولې الهي ارادې ته موقع نه ورکوو، چې خپل سپین حکم جاري کړي.
کوم عقل دی، چې الهي پوهه چلنج کړي؟
کوم قدرت دی، چې الهي قدرت وننګوي؟

موږ او تاسو حکمینه ګورو! حکمینه خور د نارینه وو جامې اغوندي، پګړۍ تړي او نارینه وو سره سم ګام اوچتوي. ښایي هغه غواړي وښي، چې نارینه کولای وخاندي، ژوند وکړي او ژوند په مینه کولو سره ښایسته کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوم شي مینه ده، چې د الهي مینې ځای دې ونیسي؟
د معنویت الفبا داده: پوهه له خدای تعالی سره ده، قدرت له هغه سره دی، مینه د هغه ده!
نور هرڅه دروغ، جعلي، بازاري او د انسان ذهني-نفساني محصولات دي.
دې سره زموږ قضاوت په شرم بدلېږي.
زموږ جګړه نفسي فرمایشاتو راوېستلې.
ځکه نو «جګړه انساني جرم دی»
ځکه چې «حقیقت» د خدای دی او هغه کامل دی.
او کامل ګې هېڅ نه ځایږي. کامل فقط مینه کولای شي. او موږ لومړي درجه سوي به څوک لېږې وغورځوي!
ښه ده بیا ووایو:
ای خدای تعالی!
زموږ اراده نه ستا اراده دې په هرڅه کې جاري شي!
څلور پنځه لسېزې کېږي، چې دلته انسانانو پر یو بل چړې راایستلي او د خپلې محدودې انساني اګاهۍ-مرغۍ عقل- په دودجنه رنګا کې،
د نورو انسانانو د ژوند، آزادۍ او ګټو په اړه قضاوت او عمل کوي.
آه ه ه ه! تر دې ځایه د حروفو په بوټانو، جامو او خېرو کې راغلم! نور به لاس ونیسم. لږ به صبر شم، چې بد هضمي پېښه نشي.
اخر دې څنګ ته چلیپا،
بل څنګ ته چلیپا،
مخته چلیپا،
څټ ته چلیپا،
لاندې او سر د پاسه چلیپا...
هره خوا چلیپا!!!
همدې منځ کې به یوه بله دمه واخلو!

... The Digital Library

نهه دیرشم ګام

«خدای ته د رسېدلو لار، خدای ته تسلیمېدل دي.»

د معلولیت کلچر

موږ یو معلول ټبر!
موږ یو مظلوم نسل!
موږ نه د جنګ وو، نه مو انقلاب پېژانده؛
نه مو نیول زده وه، نه بندیانول!
موږ نه د چاندماری کسب او کار زده وه او نه مو چا ته ټنډه تروه کېدله!
موږ آرام وو. آزاد وو. په خپل کار او بار لګیا وو.
چې دغه کتابونه، شوروي او مصر کې تحصیل یافته وو را ورړل!
(کتابونه، مکتبونه، ایډیالوجی) را پورې سره اوروونه شول.
اوروونه په خوله راغلل.
موږ اورلن ښاماران او اورلني شیشکي شولو!
موږ نه غوښتل، دا ټول را باندې وشول! موږ یې ناچاره او مجبور ولیدلو، او راباندې ویې

آیا هغه وخت نه دی راغلی، چې د بل بدلولو کتابونه اور واخلي او زړونه پاچاهی ته راووځي؟
بې د زړه له پاچاهۍ، بې د زړه له مشرۍ مینه نشو کوای. مینه زړور زړه غواړي. لکه ماشومان چې زړور دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړل!
کار زمور وه، کر زمور وه، سرې تودې زمور وې، خو درمندونه خانانو او ملکانو باروړل.
زمور ډوډۍ غلا کېدله! ملکانو او خانانو «فيوډالانو!» زمور د پلرو د کلونو زحمت غلا کاوه، حکومت يې څټ ته وه! پوليسو يې په امر بزګران وهل دربول! زمور د عرض او داد مخه بنده وه! هماغه وه، چې له مجبورۍ مو د عادلانه وېش فلسفې او اقتصاد ته مخه کړه او دغې فلسفې آن د اردو ځوان افسران د وسله وال انقلاب کار ته را مات کړل!
په رڼه ورځ راووتو او د بې عدالتۍ په کور مو د جټ الوتکو او پولادي ټانکونو اورونه را کوز کړل. طفيلي سرداران مو له ارګه وشړل! د کرګرو او کارګرو زبېښاک مو ختم کړ. کليوال معلمان مو وزيران کړل، او بزګران مو په کوپراتيفونو او سواد زده کړې په کورسونو کې شامل کړل! نجوني مو زړو او کونډو خانانو، سردارانو ته له ودېدلو را خلاصې کړې. او سره خوله مکتبيان مو، د چټکو زده کړو له لارې، ضابطان، خوردضابطان کړل. او په خپلو سپينو او تورو غرونو کې د امريکې، فرانسې او انګلستان جنګ ته ور ووتو!
خو امپرياليزم چاره پاکستان ته په لاس ورکړه. او هغه بيا د اقتصادي او ټولنيزې نابرابرۍ پرضد زمور جاري کړو فرمانونو څخه بېزاره ملايان، د نوي عدالت لپاره د برېتورو شازلمو د نظام پر ضد را ولمسول!
ملايانو مکتبونو ته اور واچاوه. معلمان له کليو کډه بار شول. څوک څارندوۍ کې، څوک اردو کې، څوک اطلاعات دولتي کې شامل شول او له هغې ورځې ښارونه او کلي سره په جنګ شول.
يو خوا ځوان، سپين، برېتور معلمان، بل خوا خدايي قهر وېرولي ساده، شډل، په الف او با ناخبره بزګر د يو بل مقابل کې صف ودرېدل!
معلمانو کوښښ کاوه، خپل پلرونه د خان او ملک له تسلطه را خلاص کړي. او د شوراګانو هېواد په بېغرضانه مرستو سره، مصادره شوې ځمکې ميکانيزه او هغوی د «کور، ډوډۍ، کاليو» خاوندان کړي. د ټولو لوڼې او زامن دولتي مکتبونه خلاص او خارج ته په تحصيل ولاړ شي. او افغانستان د زيارکښو باسوادانو، د برابر وېش په يوه نمونه ټولنه بدل شي.
خو بزګرانو او کليوالو، بې د ملا له فيصلې هېڅ شي ته لاس هم نه وروړ! هغوی نه ډوډۍ ومنله او نه مخلوڅې، نه درېشۍ او نه يې هم دې ته غاړه ايښودله چې کليوالي کورونه يې په روسي ډوله مکروريانو بدل شي.
هماغه وه، چې زامن او پلرونه زور ته سره ووتل.
يو ورځ دا غر، بله ورځ ها دره،
يوه ورځ دا کلی، بله ورځ هغه علاقداري،
يوه ورځ دا ولسوالي، بله ورځ ها بل ولايت...

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداسې په منډه منډه ټول افغانستان د زوی او د پلار، ورور او ورور ترمنځ، د بې سره او بې بره جنګ لوی میدان شو.
یوه خوا سره انقلابیون(شورویان) او بله خوا امریکایي امپریالیزم د «توري ارتجاع» په وسیله، د پاکستان اسلامي جمهوریت تر چتر لاندې، د خپل خپل خدای په زور سره ونښتل. د مادي او اجتماعي عدالت نړیوال پاسوال (شوروي اتحاد) هم په یوه داسې دلیل، چې یوازې ځانته یې د قناعت وړ وه، په افغانستان راننوت. هغه لومړی د افغانستان ښارونه، بیا کلي، بیا غرونه لټ پر لټ کړل، خو په یوه امریکایي سپیشل فورس وانه وښتل. پوره یوه لسیزه کې یې، د یو درجن عکاسانو، جورنالستانو، او ډیپلماتانو نومونه اعلان کړل، چې افغانستان ته د جاسوسۍ په تور راغلي او دوی نیولي ول.
شورویان ورک شول، خو د شورویانو پر ضد د جنګ نغاره پوره څوارلس کاله په شورماشور وه!
بیا د جنګ بل فصل راووت. ددغه جنګ میدان ښارونه وه او کابل ښار، د ملک په سطحه، د جنګي ښارونو په سر کې ؤ. اوس نو د جنګ قومانده په الله اکبر ورکول کېده. هره ګولۍ په الله اکبر سپره، د دښمن په ټټر او ککرۍ ننښتله.
اوس د جنګ ژبه یوه وه،
ادبیات یې یو ؤ،
فکر او عقیده یې یوه وه،
سپاهیان، بېرغونه او قوماندانان یې هم یو رنګ او یو خبل ول،
خو په همدې جنګونو سره، د جنګ د مقتولینو او ماتو ګوډو، وړو زوړو شمېره درې څلور میلیونو څخه واوښته.
او دغه زور ټول په ځان کې اوبه کړل.
هرې خوا غوښتل مقابله خوا بدله یا (اصلاح!) کړي.
دلته څه جنګونه انقلابونه چې شوي، ټول یوه ریښه لري: د بل بدلول-اصلاح کول!
د تېرو درې څلورو لسیزو نسلونو، د یو بل په بدلولو سره، وینه تویول دلته فرهنګ کړل.
خو اوس داسې برېښي، چې کتابونه د زړښت ناروغۍ وهلي دي.
مکتبونه سرکوزي شوي دي.
بیرغونه له ډېره شرمه را لوېدلي دي.
دغو مړو کتابونو او د بل بدلولو ژوندخوړولو او ژوند خوړونکو فلسفو، او ځاناخبرو عقیدو دلته ټول انسانیت مات کړ. موږ اوس هم بنیادمان یاستو؛ خو انسانیت مو په شک کې دی!
اوس په اته څلوېښتو دموکراتیکو ملکونو کې بره ناسته امریکا راغلې چې موږ ته د دموکراسي او لیبرالیزم واکسین را ولګوي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

او غرونه بیا اورشیندنې کوي. د فاسفورسو، امونیم نایتریتو او واسکټونو په دغو اورونو کې، زیاتره زموږ لوڅ مخونه، لوڅ سرونه، لوڅې پښې او ډډې سوزي.
دا هم مجبور دي؛ ها هم مجبور دي!!!

څنګه یې کوي، راباندې وشول!

آخر موږ خو نه غوښتل؛ ټول را باندې وشول، او را باندې کېږي!
ما هېڅ نه دي کړي!
زه له ګناه معصوم یم! دا ټول خارجیانو وکړل!! خارجیان دې تاوان ورکړي!!!
خارجیان دې دا وطن آباد کړي.
خارجیان دې دلته سړک، او برق، او زراعت او صنعت جوړ کړي.
اخر خارجیان ډېر ملامت دي.
اخر ولې داسې سراسري معلولیت؟
ولې دومره پراخ انساني منفعلیت؟
آخر ولې موږ ټول مجبور نفوس یاستو؟؟؟
څه شول ها سینه چاک بل بدلوونکي (اصلاحګر)؟ څه شول ها کرکجن دوزخي بل اصلاح کوونکي (بدلونکي)؟
په جبلستان، په وزیرستان، په نورستان، په تورکستان او پښتونستان کې، د ملا په جامه کې مرګیال جنګیالی مجبور دی.
سرباز مو مجبور دی، ملا مو مجبور دی.
قاتل مو مجبور دی، مقتول مو مجبور دی.
زوم مو مجبور دی، ناوې مو مجبوره ده.
او مجبور بیا معلول دی!
ارګوال مو مجبور دي، کوټه وال مو مجبور دي! واړه او زاړه را په کې مجبور دي.
ټول را پکې مجبور دي.
یو را پکې نامجبور نشته!
هر کار مو مجبوري ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وینښه او خوب مو د مجبورۍ دي.
ژوند او رواجونه مو د مجبورۍ دي.
ودونه او خیراتونه مو د مجبورۍ دي.
سیالي او شریکي مو د لویې لویې مجبورۍ نښې دي.
ژوند مو د مجبورۍ عبادت او اطاعت دی.
حتا بدې خبرې، بد نېتونه، بد رفتارونه، بد چلندونه، بد بد جنګونه،
وهل، نیول، بندیانول، په پانسی خېژول، مو له مجبورۍ دي.
په داسې یوه خدایي هېواد کې چې هم پاچا مجبور وي، هم غل، هم پولیس، هم قاضي، هم مفتي، هم ملا، هم په ډالرو سپور روښانفکر،
هم بډېځور، هم بډې ورکوونکی،
هم مدني فعال او هم بهرنیو فوځونو سره په ډالرو مقرر ترجمان (چې په خطري شېبو کې یې یاسین په خوله وي) مجبور وي!
نو د مجبوریت په یوه داسې زندان کې څوک آزاد پاتې شو؟
بیا دلته د کار او د میدان او د ژوند سړی څوک پاتې دی؟
نو میدان د چا شو؟
واک د چا شو؟
واکمن څوک دی؟
او موږ مجبور، معلول او د نورو د کارونو او فعالو علتي دریځونو پسمانده او تفاله نه شو؛ نو څوک شو؟؟؟
د مجبوریت دغه دوزخ کې، آزادي، استقلال، تاریخي افتخارات، جنګآورۍ...څه شی دي؟؟؟
آخر علت څوک دی؟
آیا که خدای په روس او امریکې را قیامت کړي،
زموږ عاجزانه (زنانه) مجبوریت به ختم شي؟
نور به معلول نه وو؟
سوال به نه کوو؟
موږ به د خپل ژوند او سرنوشت او نن او سبا خاوندان شو؟
زموږ ورځ به ښه شي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

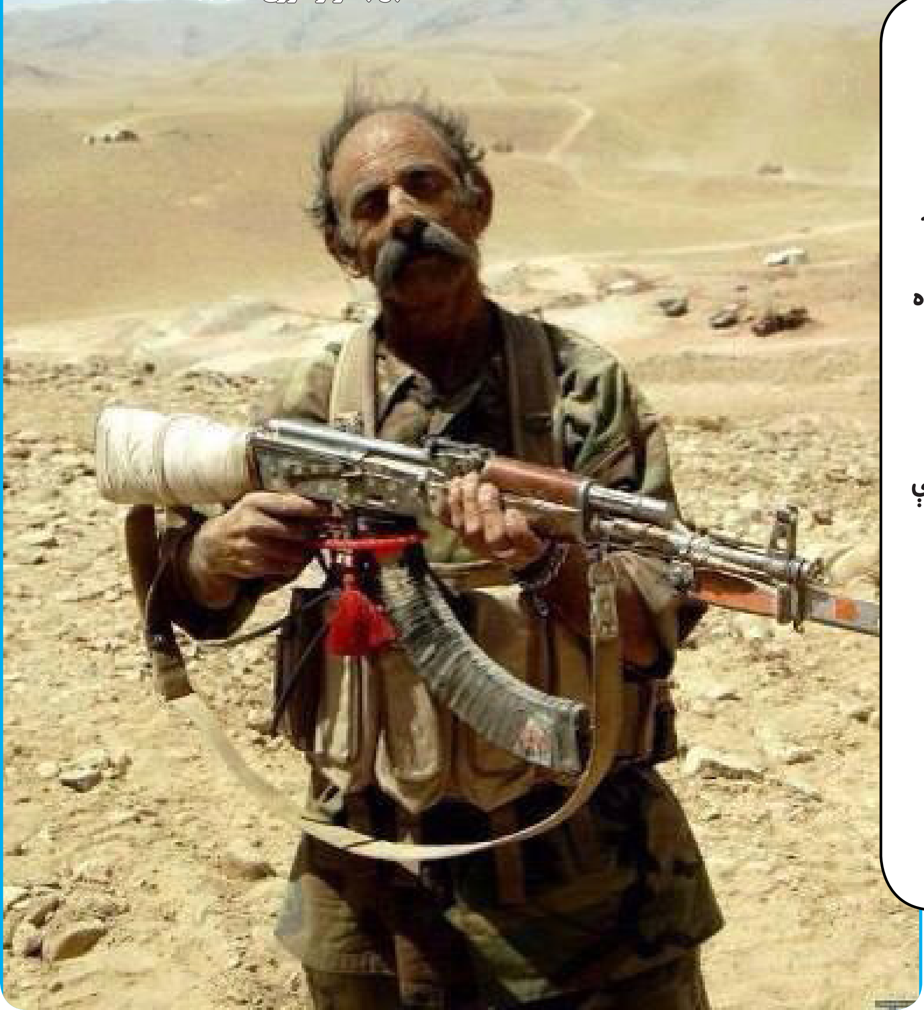

دا څوک دی؟ څېرې دی؟ له کومه شو؟
څه یې وکړل؟ څه پرې وشول؟
باور وکړئ، چې زه هم نه پوهېږم! خو ور ته
ځیر شئ. دا عکس ذهن کې لس کاله څټ ته
یوسئ. داسې لس لس کاله نور هم څټ ته ولاړ
شئ. اوس یې د مور تي ته پروت وګورئ...
هاااای، ذهن-د بل بدلولو ذهن له انسان څه بده
بلا جوړولای شي!
که دی ماشومانو ته په لاس ورشي؛ نو ټوپک
به ترې واخلي. ټوپک به مات کړي، په تیرو
اوسپنو به یې نغری جوړ کړي، او پر لرګو به یې
اور بل او کچالان پاخه کړي او دې سره به بوډا
ماشوم ته د مور د شیدو بوی ور په یاد شي!

(ته څوک یې؟
تر اوسه چېرې وې؟
او د ژوند دومره تجربې د څه لپاره وې؟
چې ورته ځیر شوم هر سړی تنها و،
هسې د لېرې نه هجوم ښکاري.)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا جنګيالي د څه لپاره، دا وسلې د څه لپاره؟
باور وکړئ، کار ختم دی، نشته داسې څوک چې ماشه پرې راکش شي.
شکر کوم چې په هېڅ انسان مې ماشه نه ده را کش کړې، خو په مينه ناک آواز وايم چې دا کلمې د هېڅ شريف انسان سپکولو لپاره نه کاروم. ټوله هڅه مې دا وه، چې ددې هېواد له هر ربښتيني او خدا دوسته بچي سره، په هغې تراجيدۍ وژاړم، چې پخپله مو ځانته سرنوشت کړې.

څلوېښتم ګام

ځمکه د انسان د ښکار ځنګل

اه، نشوم موسيقار، چې په دومره نعرو کې سپينه مينه ګړه لمبه شم!
لمبه شم او له ماشومتوبه را ښخه ورک پلرني-خدايي کلي په لور خپله وجودي برخه والوزم!
آرام شم،
بې غرړه او بېغمه شم!
او نور په ځمکې کې-چې د انساني ذهن تر ښکيلاک او زبېښاک لاندې، د انسان د ښکار په ځنګل بدله شوې- يوه انساني خبره، يو انساني کار او يو انساني فعل ترسره نکړم!؟

خپله محکمه:

آيا کولای شم، د يوه مقتول د کبر شناختې، عکس، يا لکړه باندې را ځړېدلې، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

واده د اولې شپې د زرې کمیس ریښکیو کې، د یوې ګلمخې خور او مور د وچو شویو چیغو له زبوم وهلې حافظې ځخه ځان سلامت «تېر» کړم؟
آیا کولای شم، د وطن هره کونډه خور یا مور یا لور، په دې خبره «دنیا زما او ستا نه ده!» له خپلې مخې لېرې کړم؟
آیا کولای شم، د مثالي عدالت په تله کې د یتیم اوښکو په مقابل کې، د بنجاره نانځکه، یا هوایي پوکانه کښېږدم؟
آیا کولای شم، د شهید په نامه، له دولت څخه درې سوه روپۍ تقاعد واخلم؟
آیا کولای شم، د شهید د ورثه په نامه حج ته ولاړ شم؟
آیا کولای شم، د خپل سور کفنه، سوځېدلي، او شنه اوښتي شهید د کبر په خاوره، د خپل ماشوم «نظر وچ» کړم؟
او آیا کولای شم، د خپل زوی، ورور، پلار د قتل په تور، خپله قاتل شم؟
که ځواب مې هو وي؛ نو بنیادم به وم؛ خو انسان به نه وم!

تاسو هم لاسونه را سره پورته کړئ!

زه له هر هغه انسان ورور او انساني خور څخه په ټول ځان عذر غواړم، که دلته راغلې اندونه، نظرونه او بحثونه د خپل فکر، باور او دریځ خلاف انګیري!
زه دښمن نلرم. او هېڅوک پخپله دښمنی نه پېژنم؛ ولو که څوک وغواړي، له پاسه په سر پښه را کښېږدي!
بس په همدې ځای در څخه جلا کېږم:
خدای تعالی دی مونږ د خپل عشق او رحمت په اقیانوس کې داسې ډوب کړي؛
چې پرته له بې قید او شرطه مینې او لورینې هېڅ احساس را پاتې نشي،
پرته له مینې کومه خبر په خوله رانشي،
پرته له مینې کوم کار مو له لاسه ونشي،
پرته له مینې په کومه خوا زمونږ پښه ولاړه نشي،
پرته له مینې هېڅ فکر، تصور او خیال زمونږ زړه او ذهن کې پیدا نشي: ګوندې که داسې د بل بدلولو عادت مو د تل لپاره ختم شي!
ټول ژوند الهي باران دی. نو د څه شي شکایت وکړم، په څه شي قضاوت وکړم!؟
نو ای لویه خدایه!
ای د عشق او رحمت بې شانه سمندره! زما اراده نه؛ بلکې په هر کار کې دې ستا اراده جاري شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوځلوېښتم ګام

من گُنگ خوابدیده و عالم تمام کر
من عاجزم ز گفتن و خلق از شنیدنش
شمس

دا ګام به په ګډه لیکو. خو زه تسلیم یم! دلته ستاسو ګام دی؛ نو بسم الله کړئ: (................................)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پای دمه

دا ددغه مزل د پای دمه ده. زه خاموشېږم؛ ببخي خپله خوله ترم. تاسو هم خپل شریف خاموش حالت خوندي ولرئ. دلته د غږ او رڼا ستورمزلی، په غیر شخصي ارادې سره غږ شیندي: هغه په تبتي راهب مشهور دی؛ خو په ظاهره ربازار تارز نومېږي، او د «رود پر غاړه پردي» شاعرانه کتاب کې خپل شاګرد ته د «حقیقي تسلیم» تر سرلیک لاندې، د غږ ژوندي ژوندي غشي اوروي:

حقیقتي تسلیم

«تسلیم، خدای ته د رسېدلو لار ده.»

«خدای ته د رسېدلو لار، خدای ته تسلیمېدل دي؛ په روح سره، پوره او بشپړ! داسي چې ستاسو ترمنځ هېڅ واقع ونشي!»

«تسلیم یوازینی لار ده! تل ځان د هغه پر مخ پرانستي لره، د هغه او د هغه د عشق په لور، او هرڅه چې کوي، باور پرې وکړه!»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«هغه وخت دې چې د حقیقي تسلیمېدلو هنر زده کړ، روح په رښتینې معنا سره، له خاورین معبد څخه وېستل کېږي، او مخ پورته، هغه ځای ته چې دمخه ورڅخه راغلی وه، لوړېږي.»

«یو ځل چې دروني ژوند درک کړې، بیروني ژوند بیا غیر واقعي او ناچیز، ډېر ناڅیز در معلومېږي.»

«ته د پروردګار سعادت ته لاره مومې...هغه وخت بیا په هرڅه کې او ټولو وجودونو کې، الهي هستي مشاهده کوې او همدا شان په ټولو پېښو کې د هغه مقصود پېژنې...»

«خو د هغه عشق هغسې ګوره، چې په ټولو وجودونو، ټولو قدرتونو، ټولو شخصیتونو، او آسمان کې ټولو خورو ورو شکلونو کې را څرګند شوی.»

«او هغه د ژوند څټ ته (له سترګو) پټ دی.»

« د تلپاتې نیکمرغۍ سرچینه، د ځان لیدل دي په ټولو کې.»

«په داسې حال کې، چې د بشر ټول درد او رنځ، د ځان دننه د همدغې الهي هستۍ کشفول دي.»

«ښادي یوازې په ابدي کور کې موندل کېږي. او تر هغو چې ستا اصلي وجودي برخه، پر ته له خدایه د بل څه په لټه کې وي، د خدای د اقلیم په لور به سفر ونه کړي؛ بلکې ددغې خاورینې دنیا په زنځیرونو کې به زنداني وي.»

نو «ته څه غواړې؟ له خدای سره په آزادۍ کې ژوند کول، یا د ځمکې په جېل کې وخت تېرول؟»

نوره نو دمه ده، دمه ده، دمه ده...!

برکت مو نصیب شه!

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library